

உடைந்த மாணிக்கம்
(பொ²ட்டிகெ மாணிக்யம்)

சௌராஷ்ட்ர நாட்டுப்புற பாரம்பரியங்கள்

சௌராஷ்ட்ரத்தின் பழங்காதல் காவியங்கள்
பாடல் வடிவில் : ஜாவேர்சாந்து மேகானி
ஆங்கில மொழியாக்கம் : வினோத் மேகானி
தமிழில் : பாஸ்கர நாராயணன்

ப⁴வன் புத்தக பல்கலைக்கழகம்

ஆ நோ ப⁴த்ராஹ க்ருதயோ யந்து விஸ்வதஹ!
அவோந்து³க் உச்ச சிந்தநாந் சார்தி³க்கும் ஈ: !
Let noble thoughts Come to us from every sides.
- Rig Veda I 89i

ப⁴வன் புத்தக பல்கலைக்கழகம்
நிர்வாக ஆசிரியர் : எஸ். ராமகிருஷ்ணன்

சௌராஷ்ட்ர நாட்டுப்புற பரம்பரைப் பாடல்கள் - 3

"உடைந்த மாணிக்கக் கல்"

சௌராஷ்ட்ர நாட்டுப்புறப் பாடல்களின் தொகுப்பு

தொகுத்தவர் : ஜாவேர்சாந்து மேகானி
ஆங்கில மொழிபெயர்ப்பு : வினோத் மேகானி
தமிழில் : ஆர். பாஸ்கர நாராயணன்

முதல் பதிப்பு 2003

உடைந்த மாணிக்கம்

(பொட்டிகே மாணிக்யம்)

(ஆங்கில மூலம் : A Ruby Shattered)

சௌராஷ்டிரத்தின் நாட்டுப்புறப் பாடல் பாரம்பரியத்தில்

காதல் கதைப்பாட்டுக்கள்

தமிழாக்கம் : ஆர். பாஸ்கர நாராயணன்.

ஆயிரக்கணக்கான கதைகள் உலகெங்கிலும் எழுதி வெளிடப்படுகின்றன. அவைகளில் பல நம் மனதைத் தொடும் இலக்கியத் தரமுள்ளவை. மனதை சமநிலைப்படுத்தி ஓய்வு கொடுத்து நம்மை மகிழ்விப்பவை.

பரம்பரைக் கதைகள் மற்றும் கற்பனை விவரணங்கள் நம் சமுதாயத்தின் இந்த கம்ப்யூட்டர் யுகத்திலும் முக்கிய இடம் வகிக்கின்றன. அவைகள் நமக்கு அன்னியமான பலரின் வாழ்க்கையை, வாழ்க்கை முறையை அறிமுகப்படுத்துவது மட்டுமல்லாமல், சமகால மற்றும் எதிர்காலச் சூழ்நிலைகளின் மீது ஒளி பாய்ச்சிப் பார்த்து நம் பல்வேறு பிரச்சனைகளிலிருந்து தீர்வு காண உதவும் ஒரு கருவியாக உள்ளது.

பரம்பரைக் கதைகளுக்கு தனி இடம் உண்டு. ஆனால் அவை நவீன காலத்தை பிரதிபலிப்பதாக அல்லாமல் தனித்த வகையாக இருக்கின்றன.

ஒரு குறிப்பிட்ட பாத்திரத்தின் மீது, சமுதாயத்தின் சூழ்நிலைகள், கட்டுப்பாடுகள் போன்றவைகளை ஏற்றி, வர்ணனை, விமரிசனம் செய்து காலங்கடந்த பண்டைய வழக்கங்களைப் பற்றி தகவல்கள் கொடுக்கின்றன. இதில்

நமது முன்னோர்கள், நம்மைச் சார்ந்தோர்கள் எப்படி வாழ்ந்தார்கள் என்ற செய்தியும் நமக்குக் கிடைக்கிறது.

சௌராஷ்டிர தீபகற்பம், பாரதத்தின் மேற்கக் கடற்கரை, பண்டைய பழக்க வழக்கங்களை இன்றும் அறிய முடிகிய, அவற்றினை நீரூற்றுப்போல் இடையறாது தருகிற அக்ஷய பாத்திரம் போல் விளங்குகிறது. இப்புத்தகத்தை குஜராத்தி மொழியில் எழுதிய பிரபல எழுத்தாளர் ஜாவேர்சாந்த் மேகானி (1896-1947) நமக்கு நாட்டுப்புறப் பாடல்கதைகளின் மதிப்பை நாம் அறியுமாறு நன்கு எழுதியுள்ளார். சௌராஷ்டிர பிரதேசத்தின் நாட்டுப்புறப் பாடல் கலையின் ஆழம் வரை சென்று, அதன் தனித்தன்மையை காட்டியுள்ளார். சுறுசுறுப்பான கைத்தொழில் நிறைந்த சௌராஷ்டிரத்தின் உயிர்ப்பு, வரலாறு சொல்லப்படுகிறது.

ஜாவேர்சாந்து மேகானி ஓர் ஒப்பற்ற அறிவுள்ள சரித்திரக் கவிஞர். அவர் காலத்தில் ஓர் அதிசயமாகப் பார்க்கப்பட்டார். ஒரு உணர்வுள்ள தேசிய கவிஞரான் அவர், அவரது தலைமுறையை, அவர் ஆன்மாவில் கலந்தெழுதிய தேசபக்தி கவிதைகளால் மக்களைக் கவர்ந்தவர். காந்திஜியின் வரலாற்றுச் சிறப்பு மிக்க சௌராஷ்டிரத்திலுள்ள தண்டி உப்பு யாத்திரையின் முடிவில், மேகானி எழுதிய 'சிந்துடொ' என்ற கவிதைத் தொகுப்பு ஆங்கிலேய அரசால் தடை செய்யப்பட்டது. 1929ல் காந்திஜி லண்டர் வட்டமேஜை மாநாட்டிற்குச் சென்றார். அப்போது மேகானி எழுதிய கவிதையில் "சலோ, கடோரே ஆ ஜெர் நொ பீ ஜாஜி பாபு" என்கிற வரிகளில் "சோமநாத சிவனடி போற்றி, அவர் ஆலகால விஷமருந்தி அசுரர், தேவர் மனிதரைக் காத்ததைப் போற்றி....." அதனை

காந்திஜியின் தண்டி பயணத்திற்கு ஒப்பிட்டு எழுதியிருந்தார். அதைப் படித்த காந்திஜி கூறினார் "கவிஞரது மனசாட்சியின்படி தடுமாற்றமில்லாமல் எழுதிய கவிதை" என மனமாரப் பாராட்டினார்.

சில ஆண்டுகள் முன் வினோத் மேகானி, பாரதிய வித்யா பவன் வந்து, ஆங்கில மொழியாக்கத்தைப் புத்தகமாக பிரசுரிக்கும்படி வேண்டினார். மேல்படிப்பு படிப்பவர்கள் பயனடையும்படி, புக்-யுனிவர்சிட்யின் தொடராக இவை வெளியிடப்படுகின்றன. பல கதைகளைச் சேர்த்து இத்துடன் மூன்று பாகங்களாக வெளியிடப் பட்டிருக்கின்றன. "A Noble Heritage" "The Shade Crimson" ஆகிய தொடர்கதைகளாக பவன்'ஸ் ஜர்னல் இதழிலும் வெளியானது.

"A Noble Heritage" மற்றும் "The Shade Crimson" 25 கதைகள் கொண்டது. அவை வீரம், தியாகம் ஆகியவற்றை விளக்குபவை. மூன்றாவதான "A Ruby Shattered" காதலை மையமாகக் கொண்ட நாட்டுப்புறப் பாடல் கதைகள். கதைகள் நாட்டுப்புறப் பாணியிலான படங்களுடனேயே உள்ளது. செளராஷ்ட்ரத்தின் வாழ்க்கைச் சூழ்நிலையை நம் கண்முன் நிறுத்துகிறது. ஒவ்வொரு கதையும் அந்த சம்பவம் நிகழ்ந்த பகுதியின் வரைபடத்துடன், (area map) எல்லை மற்றும் கதை நிகழ்ந்த ஊர்களின் பெயர்களுடன் கொடுக்கப்பட்டிருப்பது கதைக்கு வலுவூட்டுகிறது.

இதன் ஆங்கில மொழியாக்கம் உண்மையிலேயே ஆசிரியரின் சிரத்தையைக் காட்டுவதாக உள்ளது. பொதுவாக மொழிபெயர்ப்பில் தங்கம் செம்பாக மாறிவிடும். ஆனால் இங்கு தங்கம் தங்கமாகவே இருக்கிறது.

விஜயதசமி
அக்டோபர் 15, 2002

எஸ். ராமகிருஷ்ணன்,
நிர்வாக ஆசிரியர்,

O for the touch of a Vanished hand
And the sound of a voice that is still

- Tennyson

To
Shakuben
19 March 2003

ஆங்கில மொழிபெயர்ப்பாளர் உரை

கருஞ்சிவப்பில் ஊறவைத்த நாகரிகமற்ற உடை நிறங்கள்

1918ல் காந்திய சகாப்தத்தில், பட்டப் படிப்பை முடித்த இளைஞர் கல்கத்தாவிற்கு அலுமினிய பாத்திர கம்பெனிக்கு வேலை தேடிச் சென்றார். மூன்று வருடங்கள் அங்கு உழைத்தான். ஓய்வு நேரங்களில் பெங்காலி மொழியில் ஏற்பட்டுள்ள அறிவுச் செல்வங்களைப் படிப்பான். அவன் மனதில் வங்கக் கவிஞர் ரவீந்திரநாத் தாகூர், த்விஜேந்திரா மற்றும் பிரம்ம சமாஜ கருத்துக்கள் தாக்கத்தை ஏற்படுத்தின. பெங்காலி-யின் நாட்டுப்புற கவிதைகள் அவனை கவர்ந்தன. அதன் விளைவாக தமது சௌராஷ்டிரத்தின் உயரிய நாட்டுப்புற கலைகளை நினைவு கூறத் துவங்கினான். அவனது வார்த்தையில் சொல்வதானால் "பழங்கால பழக்கவழக்கங்கள் நிறைந்த, அறிவுச் செல்வமுள்ள கவிதை பூமி சௌராஷ்டிர தீபகற்பம்" என்பதே. அவனது ஆசை எல்லை மீறவே,

அவனது வேலையையும் ராஜினாமா செய்துவிட்டு கத்தியவார் வந்தான். அது சௌராஷ்ட்ரத்தின் முக்கியமான ஒரு ஊர்.

- அவன்தான் ஜாவேர்சாந்து மேகானி

அவன் அதன்பிறகு கடந்த காலத்தை நினைக்கவில்லை. அவன் சற்றும் எதிர்பாராத விஷயங்களைச் சொல்லும் சௌராஷ்ட்ர நாட்டுப்புற பாடல்களை ஆராயவும், தோண்டி எடுக்கவும் முற்பட்டான். சிங்கங்களின் கர்ஜனை நிறைந்த, அடர்ந்த மலைக்காடுகளில், மலைச் சரிவுகளில், பயமுறுத்தும் செங்குத்தான பாறைகளில். நீளமான பள்ளத்தாக்குகளில், கரைபுரளும் ஆறுகள், சிற்றோடைகள் இவற்றுக்கும் மேலாக உயர்ந்ததான, நேர்மை, பணிவு, பெருந்தன்மை, அன்பு கொண்டு மனிதர்களை மட்டுமல்லாமல் பிற உயிரினங்களையும் நேசிக்கும் அந்த ஊர்களில் அலைந்தான். அவன், ரயில், குதிரை, ஓட்டகம், ஓடம் கடின நடைப்பாதை என்று எல்லா விதமான பயணங்களை 20 ஆண்டுகள் இடைவிடாது செய்தான். கவிஞர்களை, தெருப்பாடகர்களை, பாரம்பரியப் பாடகர்களை, கதை சொல்லும் பிரசங்கிகளை, படிப்பறியா பாமர மக்களில் நிலைத்திருக்கும் கவிதைகளை தேடித்தேடி அலைந்தான். அவர்கள்தான் நாட்டுப்புறப் பாடல்களின் நினைவாக இருக்கும் கடைசி ஆதாரங்கள்! அவர்களின் வாய்மொழியில் தான் நாட்டுப்புற பாடல்கள் நிலைத்திருக்கிறது. அவர் கண்டது அனைத்தையும் விளக்கி எழுதினான். பாட்டு, கதை, விவரண பாட்டு, கடின கவிதைகள், நீதிக்கதை, ஒப்பாரி, காதல் கதை ஆகியவற்றினைத் தொகுத்து ஆதாரமற்று நிற்கும் அதனை உயிர்ப்பித்தான். தொடர்ந்து தேடித்தேடி, விவாதித்து, ஒப்பு நோக்கி, புத்தகங்களை ஒப்பு நோக்கி வாய்மொழிக்

கலையைப் புதுப்பித்தார் - புத்தகமாக ஆக்கினார்.

தமது பயணத்தில், பலரின் பிரசங்கங்களை, எழுதி வைத்து அவற்றை சீர்திருத்துவதில் ஆக்கப்பூர்வமான, திட்டமிடப்பட்ட வழிமுறைகளைக் கையாண்டார். தமது திட்டப்படி நீதிக்கதைகள், காதல் காவியங்களைச் சுருக்கி இலக்கிய வடிவமாக்கி, அப் பழங்கதைகளை அழிவிலிருந்து பாதுகாத்து பலர் போற்றும்படிச் செய்தார். 1920களில் நூற்றுக்கும் மேற்பட்ட அவரது கதைகள் குஜராத்தி மொழி செய்தித்தாள்கள், புத்தகங்களில் "சௌராஷ்டிரா-நீ ரஸ்தா" என்ற பெயரில் ஐந்து பாகங்களாக வெளிவந்தன. அக் கதைகள் மக்களை வியப்பூட்டுவதாக இருந்தது. நிலைத்த மற்றும் பொதுநீதிக் கருத்துக்கள் அவைகளில் பொதிந்து கிடந்தன. இப்புத்தகங்கள் பலமுறை பதிப்பிக்கப் பட்டுள்ளது. நூலகம் மற்றும் வீட்டில் தவிர்க்க இயலாத தொகுப்பாக அவை உள்ளன. 80 ஆண்டுகள் கழித்து இன்றும் அனைத்து புத்தகக் கடைகளில் விற்பனையாகிக் கொண்டுள்ளன. அவரது ஆழ்ந்த மனச் சிந்தனையை பார்த்து காந்திஜி அவரை "ராஷ்டிரீய ஷாயர்" என்ற பட்டத்தை அவரது தேசிய நோக்கத்திற்காகக் கொடுத்தார். அவரது வாழ்நாள்முழுதும் கவிதைகள் எழுதினார். அவரது கவிதையான "கௌசம்பி³-நொ-ரங்" படிப்பப் படிக்க போதையில் கிறங்கிப் போகும்படி இருக்கும். அக் கவிதை தனது தனித்துவத்தால், அமுதம் அருந்தி நிலைத்த-வாழ்வைப் பெற்றுள்ளது போல் இன்றும் புதிதாகக் காட்சியளிக்கிறது.

என்னுடைய குழந்தைப் பருவம், இந்நாட்டுப்புறக் கலைகளில் ஆழ்ந்து கேட்டலையும், தேசிய புனர்

எழுச்சியையும் பார்த்த சாட்சியாக அமைந்தது. எனது மனம் இருதலைக் கொள்ளி எறும்பு போல் இன்றைய நாகரிகத்திற்க்கும், என் மனதில் படிந்த செளராஷ்ட்ர நாட்டுப்புற கலைகளின் தாக்கத்திற்க்கும் இடையே அலைந்து கொண்டிருந்தது. எனது வாழ்க்கை உபயோகமற்று போவது போல் உணர்ந்தேன். அக்கலைகளின் மறுமலர்ச்சி தற்போது என் போன்றோர்களின் முயற்சி வீண்போகாமல் உள்ளதற்குச் சாட்சியாக உள்ளது. எங்களது தன்னம்பிக்கை வீண்போகவில்லை என்பதைக் காணும்போது கண்களில் நீர் தழும்பிவிடுகிறது.

இது மூன்றாம் பாகம். செளராஷ்ட்ர நாட்டுப்புறக் கலைகளைப் பதிப்பித்த பவன்'ஸ் புக் யுனிவர்சிட்ர முதல் பதிப்பாக 'A Noble Heritage' அனைத்து வயதினருக்கும் ஏற்ற சிறந்த தொகுப்பாக உள்ளது. இரண்டாம் பாகமான "The Shade Crimson" வயது வந்த, முதியோர்க்கான, வாழ்வில் அனுபவம் பெற்றவர்க்கான கதைகளைக் கொண்டது. இந்த மூன்றாம் பாகமான 'A Ruby Shattered' செளராஷ்ட்ரத்தின் காதல் காவியங்களின் கதைப்பாடல் வடிவிலான கதைகளின் தொகுப்பாகும். இதில் ஐந்து கதைகள் பாரம்பரியமாகப் இராமாணயம், பாரதம் போல் பாடப்பட்டு வருபவை. ஆறாவதாக 'துஹா' வடிவில் எழுதிக் கொண்டிருந்த போது அதன் ஆராய்ச்சியிலேயே புத்தகத்தின் ஆசிரியர் மரணமடைந்தார். சாரணி சமுதாயத்தின் பாடல்களை சுருக்கி குஜராத்தியில் மொழி பெயர்த்து கொடுத்திருப்பது நாட்டுப்புறப் பாடல்களை ஆராயும் மாணவர்களுக்கு மிகவும் உபயோகமாக இருக்கும். (இந்த இடத்தில் தமிழ்நாட்டில் உள்ளவர்களுக்கு ஒரு தகவல் என்னவெனில், அவர் செளராஷ்ட்ர மொழியில்

உள்ள காவியங்களை ஏன் அழிவிலிருந்து காப்பாற்ற முயன்று கொண்டிருந்தார் என்று பார்த்தால், செளராஷ்ட்ரத்தில் செளராஷ்ட்ரம், குஜராத்தி, மராட்டி என்ற மூன்று விதமான வட்டார வழக்குகள் இருந்தன. இரண்டாம் உலகப் போரின்போது ஆங்கிலேயர்களுக்கு செளராஷ்ட்ர சமஸ்தான மன்னர்கள் நிதியுதவி அளித்ததினால் சமஸ்தானங்கள் திவாலாகும் நிலை ஏற்பட்டது. எனவே செளராஷ்ட்ரத்தின் பிடி தளர்ந்து குஜராத்தி, மராட்சி என்ற வட்டார வழக்குகள் மேலோங்கத் துவங்கின. இதன் பின்னர் 1960 மொழிவாரி மாநிலங்கள் பிரிக்கப்பட்ட போது, குஜராத்தியும், மராட்டியும் செளராஷ்ட்ரத்தின் பிள்ளையாக இருப்பதால், தனித்தனி மொழி அந்தஸ்தைப் பெற்றது. செளராஷ்ட்ரா என்ற பெயர் ஆதிவாசி, மலைவாசி மற்றும் தாழ்த்தப்பட்ட மக்களிடையேயும், சமஸ்தான மன்னர்களிடையே மட்டும் தான் புழக்கத்தில் இருந்தது. மற்றவர்கள் தங்களின் வட்டார வழக்குகளுக்கே முக்கியத்துவம் கொடுக்கத் துவங்கினர். இதனால் காவிய வரலாற்ற குஜராத்தி, மராத்தி மொழிகளில் பழம் பெருமை பொருந்திய செளராஷ்ட்ர காவியங்கள் அவ்வட்டார வழக்குகளில் மொழிபெயர்க்கப்பட்டு, அம்மொழிக் காவியங்களாகவே கருதப்பட்டு வருகின்றன) இந்த ஆறாவது துறா தொகுப்பும் 2001ல் "The Folklore Studies' என்ற பெயரில் நயோகா யுனிவர்சிட்டி, ஜப்பானிலும் வெளியிடப்பட்டுள்ளது.

ஒவ்வொரு பாகத்திலும் அருஞ்சொற் பொருட்களுடன் கொடுப்பப்பட்டுள்ளது. அதில் நமக்குப் புரியாத வார்த்தைகளுக்கு அர்த்தம் கொடுக்கப்பட்டுள்ளது.

ஸ்ரீ எஸ். ராமகிருஷ்ணன், நிர்வாக ஆசிரியராக உள்ள பவன் பூக் யுனிவர்சிட்டி, பாரதிய வித்யா பவன் சார்பில் பரிசீலனை செய்து எனது மொழிபெயர்ப்பை வெளியிட்டார்.

நான் ஸ்ரீ மகேந்திர மேகானி, ஹிமான்ஷு மேகானி ஆகியோரின் உதவிக்கு கடமைப்பட்டுள்ளேன். மரு. நிரஞ்ஜன் ராஜ்யகுரு அவர்கள் செளராஷ்ட்ர நாட்டுப்புற பாடல்களின் ஆராய்ச்சி அறிஞர் மற்றும் சன்யாச பரம்பரையினரின் பாடல்களில் சிறந்த நிபுணர் ஆவார். அவர் மிக சிறந்த பல தகவல்களை எனக்குக் கொடுத்து உதவினார். ஸ்ரீ மகரந்த் தவே அவர்கள் என்னை வழி நடத்திச் சென்றதையும் மறக்க இயலாது.

ஸ்ரீ பிரதாப்சின்ஹ் ஜடேஜா சிறந்த ஓவியர், நாட்டுப்புறப் பாடகர், பத்திரிக்கையாளரும் கூட. அவரது பல ஓவியங்கள் இப்புத்தகத்தில் இடம் பெற உதவினார். ஸ்ரீ கோ²தி⁴ தா³ஸ் பர்மார் அவர்களும் சிறந்த செளராஷ்ட்ர நாட்டுப்புற கலை வல்லுநர். அவரும் எனக்குப் பல ஓவியங்களை, நாட்டுப்புறப் பாணி சூழ்நிலையைப் பிரதிபலிப்பதாக உள்ளவைகளாக தேர்ந்தெடுத்து உதவினார். எனது நண்பரின் தந்தையான ஸ்ரீ ரவிஷங்கர் ராவல் அவர்களிடமிருந்து குஜராத்தி மூலக் கதைப் புத்தகத்திலிருந்தும் சில ஓவியங்களையும், பல விஷயங்களையும் எடுத்துள்ளேன். அவருக்கும் நன்றி. ஸ்ரீ ஜகதீஷ் ஸ்மார்த், ஸ்ரீ அரவிந்த் ஜோஷி ஆகியோர் என் உழைப்பில் பங்களித்தனர். ஷாரதா முத்ரணாலயா அதிபர் ஸ்ரீ ரோஹித் கோத்தாரி எனக்காக சிரமப்பட்டு சிறந்த முறையில் அச்சிட்டார். அனைவருக்கும் எனது நன்றி.

செப். 6 2002

வினோத் மேகானி

மலைச்சாரலின் மடியில்

(இவ்வறிமுக கட்டுரை குஜராத்தி மொழியின் வெளியீட்டிலுள்ள அறிமுக உரையின் சுருக்கமாகும்)

மூன்று பகல் மற்றும் மூன்று இரவுகள் நிற்காமல் தொடர்ச்சியாகவா?! உங்கள் மீது சத்தியமாக ஐயா! நாங்கள் மூன்று நாட்கள் தூங்காமல் ஒரே மூச்சாக விழித்திருந்தோம். நூற்றுக்கணக்கான ஓய்ந்து போன கண்கள் ஓய்வில்லாமல் திறந்து கொண்டேதான் இருந்தது. கிர்நார் மலையில் சிவராத்திரி விழா உற்சாகமாகக் கொண்டாடப்படும். அவ்விழாவில் மேலும் இரு குதூகலமாக 'லுக்மான் பை⁴' என்ற பக³சா⁵ரா நகர பாடகர் (லோரா) மற்றும் அவரெதிரில் அமர்ந்திருந்த பரோடாவின் பக²ராலா கிராம பெண்மணி 'மெர் சமுதாயத்தைச்' சேர்ந்த பெண். சிவராத்திரியின் முதல் நிகழ்ச்சியாக கவிதைப் போட்டி ஆரம்பித்தது.

நூற்றுக்கணக்கான ஆதரவாளர்கள் தங்களது அபிமான கவிஞரின் பின் அணிவகுத்து நின்று பாதுகாவல் போல் சூழ்ந்திருந்தனர். சிறியவர் முதல் வயதானவர் வரை கூட்டமாக பார்வையாளராகவும் பலர் இருந்தனர். கவிஞர்களின் கவிதையின் இன்ப அமுதத்தை பருக; மதிமயங்கிய நிலையில் அமைதியாக, ஆழ்ந்த பொறுமையோடு இருந்தனர். சபையோர் நடுவில் 'லுக்மான்' மற்றும் 'மெர்' சாதிப் பெண் நடுங்கும் குரலில் 'துஹா' பாடிக் கொண்டிருந்ததனர் மாறி மாறி மூன்று நாட்களாக! நிற்காமல் தொடர்ந்து.

யார் பாடுகிறார்களோ, அவர் கையில் ஒரு அழகிய

கோலுடன் முனையில் அசைந்தாடும் குஞ்சங்களுடன் தாமிர வளையங்களுடன் கூடிய வளைந்த மரத்துண்டை ஆணியில் அடித்த முனையுடன் இருந்த கோல் பாரபட்சமின்றி இருக்கும் செங்கோல் போன்று இருந்தது. அவர்களது விரும்பத் தகுந்த பாட்டோசையிலிருந்து, பாட்டுக்களை அவர்களே காது பொத்திக்கொண்டு பாதுகாப்பவர்கள் போல் பாடிக்கொண்டிருந்தனர். லக்மானும், மெர் பெண்ணும் மாறி மாறி துறாக்களைப் பரிமாறி எதிர்பாட்டாகப் பாடிக்கொண்டிருந்தனர், தங்களுக்கருகிலிருக்கும் பார்வையாளர்களை கோலின் குஞ்சங்களால் தட்டியபடி!

ஆம்! அவர்கள் கவிதைச் சண்டையில் ஈடுபட்டிருந்தவர்கள். கத்திச் சண்டையை விட ஆபத்தான வாக்குவாதம் கவிதைச் சண்டை அல்லவா?

இருவரும் தங்களது நினைவிலிருந்து வெளிவந்த துறா கவிதைகளை ஒருவருக்கொருவர் சளைக்காமல், பார்வையாளர்களின் மனதை உருக்கும் வகையில் பாடிக்கொண்டிருந்தனர். பார்வையாளர்களே, அவர்களின் தோள்கள் சண்டைக்களத்தில் இருப்பது போலவும், அவர்களது மனம் பலவித உணர்வுகளில் ஆழ்ந்து இதுப்பது போல் உணர்ந்து கொண்டிருந்தனர். சோன்-ஹலமான், மேஹ்-ஓஜலி, டோலா-மாரு, ஓடா-ஹோதால், ஷெனி-விஜானந்த், மாங்கதா பேய்.... ஓ... என்ன ஒரு கவிதைப் புதையல்கள்! அவர்கள் ஆளுக்கொரு செய்யுளை சாதுர்யமாக மதிநுட்பத்துடன் பாடிக்கொண்டிருந்தனர்.

அவர்களின் வார்த்தைகள் பார்வையாளர் மனதில் ஈட்டியாகக் குத்தியது. எங்கும் பரபரம்பு, இருவரில் யார்

ஹையிப்பார்கள்? இருவருமே பிடிவாதமான போட்டியாளர்கள் தான். இருவருக்கும் ஆயிரக்கணக்கான துஹாக்கள் மனப்பாடமாகத் தெரியும். பல நாட்களுக்கு தொடர்ந்து பாடவும் முடியும்!.

அவர்கள் ஒரு சிறு தூக்கம் கூட போடவில்லையா?

தூக்கமாவது? அவர்கள் கண் இமைத்தலைக் கூட தவிர்க்க முயன்று கொண்டிருந்தனர். ஆனால் பார்வையாளர்களோ தொடர்ந்து மூன்று நாட்கள் தூக்கம் விழிக்க முடியாமல் சிரமப்பட்டனர். மல்லாவும், மெர் சாதி பெண்ணும் சாப்பிடவுமில்ல, உட்காரவுமில்லை ஒருவர் பாடும்போது அடுத்தவர் சிறிது பாலைப் பருகியதோடு சரி! அவர்கள் கையிலிருந்த கோலே அவர்களுக்கு ஒரே ஆதாரம். அதை நீங்கள் தலையணை அல்லது படுக்கை அல்லது ஓய்வு அறை என்று எப்படி வேண்டுமானாலும் சொல்லிக் கொள்ளுங்கள்.

பார்வையாளர்கள் களைப்பில் சுருண்டனர். அவர்களில் பலர் மாறி மாறி சிறு தூக்கம் போட்டனர். ஆனால் மல்லா மற்றும் மெர் சாதிப் பெண்ணின் கவிதைகள் நிற்கவே இல்லை. என்னவொரு துஹாக்கள். சிறுத்தாக இருந்தாலும் சுதந்திரமானதாக உள்ள வரிகள்!

அவர்களின் மனப்பாட செய்யுள்கள் தீர்ந்துபோன பிறகு, அவர்கள் தாங்களாகவே பல துஹாக்களை உடனே இயற்றிப் பாடினர். கவிதையிலேயே வாழ்ந்த அவர்களுக்கு உடனடி கவிதைகள் கடினமானதா என்ன? மூன்றாம் நாளின் முடிவில் ஒருவர் வென்றதாக அறிவிக்கப்பட்டார். மெர் பெண்மணி

வென்றதாக அறிவிக்கப்பட்டார். அவரது துறா இயற்றும் திறமை பழங்கால சோட்³ விஜோகா³ன் என்ற பெண்ணை நினைவு கூறுவதாக அமைந்திருந்தது.

லுக்மான் மற்றும் நான் ஒரே கிராமத்தைச் சேர்ந்தவர்கள். நான் பரோடா முழுவதும் மெர் சாதிப் பாடகர்களை தேடி அலைந்திருக்கிறேன். அவர்களது சுத்தமான தோட்டங்களைப் பார்த்து வியந்திருக்கிறேன். நான் சிவராத்திரிக்காக இதுவரை கிர்நார் போனது கிடையாது. ஆனார் எனது சொந்த கிராமத்திலிருந்து பார்வைக்கு கிர்நார் தெரியும்படி இருந்தது. நான் லுக்மானின் கவிதைகளை மலை முகட்டிலிருந்து பாடுவதாக் கற்பனை செய்து கொள்வேன். இருபத்தைந்து வருடங்களுக்கு முன்தான் இது என் வாழ்வில் நடந்தது. மல்லா மற்றும் மெர் சாதிப் பெண் ஒவ்வொரு வருடமும், மூன்று நாட்கள் சூரதி துறாக்களை பாடுவர். அவை தற்போதைய நாகரிக வாழ்வில் சிறிது சிறிதாக தேய்ந்து போய்விட்டது. நான் இருவரைப் பற்றியே குறிப்பிட்டுள்ளேன். ஆனால் என் இளவயது முதல் இவ்விருவரைப் போன்ற பலரைக் கேள்விப்பட்டிருந்தேன். இன்றோ என் வாழ்வின் பல படிகளைக் கடந்த பின்பே, துறாக்களின் மதிப்பை, உயர்வை உணர்ந்தேன்.

" துறா பத்தாவது வேதம்

பாடுபவர்களை உயர்வித்து மதிக்கச் செய்வது
எப்படி ஒரு மலடிக்குத் தெரியும்
பிள்ளையைப் பெறும் வலி? "

இது செளராஷ்ட்ரத்தில் நடந்த விழாவில் கேட்கக் கிடைத்த கவிதை. கத்தியை விட கூர்மையானதாக இருக்கிறதல்லவா?

சித்ரா பெளர்ணமியோ, கோகுலாஷ்டமியோ, ஷத்ருஞ்ஜை மலையின் மோதிஷா முகட்டிலோ அல்லது வேறெங்கேனுமோ, கோஹில்வாத் பகுதியின் மக்களனைவரும் பாடகர்களின் கவிதைப் போட்டியில் கூடிவிடுவர். பவநகர், பாலிதானா ஆகிய ஊர்களிலிருந்தும் பல பாடகக் குழுக்கள் கூடிவிடுவர். அவர்கள் ஆக்கிரமிக்கும் அரசுப் படைகள் போல் தங்களின் குழுக்களோடு வந்துவிடுவர். ஒரு மூங்கில் முத்துக்களால் நிரப்பப்பட்டு வெற்றிக் கொடியை சுற்றி வைத்து பூமியில் நடப்படும். பின் கவிதைச் சண்டை துவங்கும். ஏதாவது ஒரு குழு, பாடல்களின்றி திணறும்போது அவர்களை நோக்கி கிண்டல் கவிதைகள் பறக்கும். அவர்களைப் போட்டியின் புதிரை விடுவிக்கச் சொல்லி கட்டாயப்படுத்தும். அவர்கள் அதில் மறைந்துள்ள பொருளை ஒருவழியாக விடுவிப்பார்கள். இறுதியில் ஜெயித்தவர் முத்து நிரம்பிய மூங்கிலை அவருடைய கிராமத்திற்கு எடுத்துச் செல்வார். அடுத்த வருடம் வெற்றியாளருக்கு அம்மூங்கில் திருப்பித் தரப்படும்.

ஒரு முறை பவநகரில் இருந்த இரு கவிஞர்கள் வெற்றி பெற்று மூங்கிலை எடுத்துச் சென்று கொண்டிருந்தனர். தோல்வியடைந்தவர் தமது ஊருக்குத் திரும்பினார். அவர்களது தோல்வியினை அவர்களது தாயாரால் ஏற்க முடியவில்லை. மீண்டும் அத்தாயின் தலைமையில் மலை மீதேறி கவிதைச் சண்டையினை துவங்கினார். பவநகர கவிஞர்களை தோல்வியடையச் செய்து வெற்றி கண்டாள் அந்தத் தாய். அவள் வெற்றி பெற்றாள் என அறிவிக்கப்பட்ட பிறகே தான் பாடுவதை நிறுத்தினாள். வெற்றி மூங்கிலுடன் ஊர் திரும்பினாள்.

நான் மலையின் குழந்தை. பா⁴யணி பகுதியின் பாகசாரா கிராமத் கிராமக் கிர்நார் காடுகளின் ஒரு பகுதி. அதில்

என் பிறப்பு சோட்டிலா என்ற ஊரில். அவபஞ்சல் பகுதியில் மலைப்பாறைகள் சூழ இருக்கும் ஊர். நான் ஒரு போலீஸ் ஸ்டேசனில் பிறந்தேன். அது சாமுண்டா தேவியின் மலை வாசஸ்தலமாகிய சோட்டிலா மலையின் அடிவாரம். அடிவாரத்தில் நான் பிறந்தேன்.

நான் பிறந்த ஒரு மாதத்தில் எனது தந்தை பஞ்சல் பகுதிக்கு மாற்றலாகிவிட்டார். மலைவாழ் கலாசாரத்தின் விதை என் மனதில் ஆழ்ந்து இருந்தது. என் தந்தை கத்தியவார் பகுதி போலீஸ் ஏஜென்சியில் ஜூனியர் ஆபிஸராக இருந்தார். அவர் அடிக்கடி ஊர்விட்டு ஊர் மாற்றலாகிக் கொண்டே இருந்தார். சோ²க்³, தா³தா², சா²மராடி³, லாக்²பத³ர் ஆகிய கிரீநார் காடுகளின் ஊர்களில் நான் சுற்றினேன்.

பாறைகளும் ஆறுகளும் நிறைந்த பகுதி. பாறையைத் தேய்த்துக் கொண்டு சப்தமிட்டோடும் ஆறுகளை எனது பால்ய நண்பர்களுடன் ரசிப்பேன். அதன் ஹோ என்ற இரைச்சலில் நான் தினமும் விழித்தெழுவேன். நான் சிறுவனாக இருந்தபோது இளைய மாடுமேய்க்கும் பையன்களுக்கும், முதிய விவசாயிகளுக்கும் நடந்த கவிதைச் சண்டையை ரசித்திருக்கிறேன்.

எனக்கு மிகப் பிடித்தது துறா-சூரதி கவிதைகள்.

பிறகு காலம் மாறிவிட்டது. பல வகவிதைகள் மறந்து போயின. 1922ல் நான் ஒருவரைச் சந்திக்கும் வரை-

அவர் ஒரு நண்பர். வயதானவர். அவரது தத்துவப் படிப்பு, அவரது ஆன்மாவைப் புனிதமடையச் செய்திருந்தது. அவர் பல கவிதைகளை தேடித் தேடி தொகுத்து வைத்திருந்தார். அவரது தொகுப்பில் 'கலாபி' மற்றும் சமத்-பாய் கடாவியின் கவிதைகள் இருந்தன. என்ன ஒரு

கதையாளர் அந்த சமத்-பாய். கையில் வாத்தியத்துடன், மூடிய கண்களுடன் அங்க அசைவுகளை கட்டுப்படுத்தி, தெளிவான உச்சரிப்பில் பாடுவதைக் கேட்கவேண்டுமே....!

நான் சமத் பாயை புதையலைப் பாதுகாத்து வந்த ஒருவராக கருதுகிறேன். அவரது பாணியில் எனக்காக மாங்க³தா³ பேய், ஈப³ல் வாலா, சாய் நெஹதி, ச²ம்பரஜ் வாலா ஆகியவற்றைக் கொடுத்தார்.

அவர் பாடுகையில் சில வரிகளை மறந்து விடுவார். உடனே தன் கற்பனையில் அதை நிர்ஃபுவார். அவரால் கவரப்பட்டு 1921 முதல் நான் மலைகளில் பாடல்களைத் தேடி அலைந்தேன். என் விருப்பமான பல பாடல்களை தேடித் தொகுத்து, ஒப்பு நோக்கி, அடையாளங்கண்டு சௌராஷ்ட்ரத்தின் பழங்காலத்தை அறிதலில் குழந்தைத் தனமாகச் செயல்பட்டேன். கடந்த 17 வருடங்களாக அதிலேயே செலவிட்டேன். பல பாட்டுக்களின் பொருளை கஷ்டப்பட்டு அறிந்தேன். சிலரின் தெளிவற்ற உச்சரிப்பை அனுமானத்தால் நிர்ஃபினேன். துஹா-சூரதி செய்யுள்களை உள்வாயில் உச்சரித்ததை தலையில் சுமந்து சீர் செய்து பதிப்பித்தேன்.

நாட்டுப்புற பாடலை நினைவில் வைத்திருப்பது அரிதானது. சிறந்த துஹா பாடகர்கள் தற்போது இல்லை. சிலர் இன்றும் பாடுகிறார்கள். ஆனார் வார்த்தைகள் புரியாமல், பொருள் தெரியாமல்! அதன் மூலத்தை சிதைத்தபடி... என்ன செய்வது.

நான் நினைத்தால் அவர்களைச் சீர்திருத்தி சிறந்த பாடகராக ஆக்க முடியும். ஆனார் அவர்களே வேறுவிதமாக என்னை எண்ணிவிட்டால்? மேலும் அவ்வேலை என்போன்ற

ஆராய்ச்சியாளர்களின் வேலை அல்லவே!

நான் அமைதியாக இருந்தேன். ஒவ்வொரு மூலையிலிருந்தும் பாடல்களை தேடியலைந்தேன். ஒன்று சேர்த்தேன். தேவையில்லாத சொற்களைக் குறைத்தேன். பல நோக்கில் சிதறிய, அக்கறையற்று எழுதப்பட்ட, வேகமாக கிறுக்கிக் குறிப்பெடுத்தவாறு பல்வேறு பதிப்புகளைத் தொகுத்தபின் அதனை மதிப்பாய்ந்து அதற்கு இறுதி வடிவம் கொடுத்தேன். ஒவ்வொரு நாள் வேலை முடிந்தவுடன் ரயிலில் ஏதாவது கொறித்தபடி சிறுதுாக்கம் போட்டபடி செல்வேன். நான் பலமுறை கிராம வாசிகளின் பாடல்களில்தான் விழித்திருக்கிறேன். ஒரு விவசாயி தனக்குத் தேவையான மாட்டு வண்டியின் பாகங்களை நகரத்திலிருந்து வாங்கி வந்து கொண்டிருந்தார். அவர் சாரண சாதியைச் சேர்ந்த ஆதிவாசி. அவர் வேடிக்கை பார்த்தபடி பாடத் துவங்கினார். நான் எனது காதைத் தீட்டிக் கொண்டேன். எப்படி துாங்க முடியும்? இது ஒரு வகையில் குற்றமாகக் கூட என் மனம் உறுத்தியது. அவர் நான் எழுதுவதைப் பார்த்து பாடுவதை நிறுத்திவிட்டார். பின் பயம் தெளிந்து எனக்காகப் பாடினார். முதலில் அவர் "உங்களுக்கு இது பிடிக்காதே? படித்தவர்களுக்கு என் பாடல் பிடிக்காதே என்று கூறினார்" பின் என் ஆர்வத்திற்காகப் பாடினார். என் மகிழ்ச்சிக்கும், அவர் மகிழ்ச்சிக்கும் அளவே இல்லை. பல்வேறு வரிகளை நினைவு கூர்ந்து பாடினார். சில வரிகளை நினைவு கூர அவரால் இயலவில்லை. அப்போதெல்லாம் அவர் "ஐயா, இவ்வரிகள் உடைந்து போய் இருக்கின்றன" என்று கூறுவார். போரசாவின் துறா கவிதை ஒரு கிராமத்தில் வாழும் விவசாயிக்குத் தெரியும். 'துரி' என்ற வாத்திய இசை இசைக்கும் கலைஞனுக்கு மாங்கதா கவிதை

தெரியும். அவனைப் போய்ப் சந்தியுங்கள். அவன் உங்களின் ஐந்து நோட் புத்தகங்களை நிரப்புவான் - என்றார் அந்த விவசாயி.

அவரிடம் விடைபெற்று அவர் சொன்ன ஆட்களைத் தேடிச் சென்றேன். அவனுக்கு ஒன்றும் (ஒரு பாடலும்) ஞாபகம் வரவில்லை. நான் எனக்குத் தெரிந்த வரை பாடத் துவங்கினேன். அவனுக்கு ஞாபகம் வந்துவிட்டது. அழகான வரிகளைக் கொட்டினான். நான் அள்ளிக் கொண்டேன்!

இறக்கப்போகிற அனைவரும் அழுகிறார்கள் அவர்களது இருப்பு போகிறதென்று, வெளிரிய பூதம் அதன் கண்களில் இரத்தம் கு

இது போன்ற வரிகள் மாங்கதா பேய் கதையில் ஒரு பழைய பதிப்பிலிருந்து எடுத்தேன். இதில் உள் வரிகளை ஒரு பாடகரிடம் சென்று சரி செய்து கொண்டேன். ஏனெனில் இது தவறானதாக எனக்குப் பட்டது. சரி செய்த பின்

'இறக்கப் போகிற அனைவரும் அழுகின்றனர் கண்களில் நீர்

வெளிரிய பேய் அழுகிறது அதன் கண்களில் இரத்தம்' - என்று அவ்வரி சீர் செய்யப்பட்டது.

அறியாமையினாலும், மறதியினாலும், அக்கரையின்மையினாலும் மதிப்பிழந்து போனதினாலும் வரிகள் மாறிவிடுவது இயற்கைதானே? நான் பலமுறை குருடனைப் போல் உணர்ந்திருக்கிறேன். ஏனெனில் இவ்வாறான பல கவிதைகளை சீர் செய்வதற்குள் போதும் போதும் என்றாகிவிடும். சீர் செய்தபின் அதன் அழகே தனி!

இத் தொகுப்பில் அனைத்தும் காதல் கதையே. இவை

பரிதாபகரமான முடிவைக் கொண்ட காதல் கதைகள். எனக்கு இக் கதைகளைப் பற்றி சந்தேகம் எழுப்பும் மனநிலை இல்லை. நான் கவிதைகளிலிருந்து வரும் உணர்வுகளை, கவிதை தொகுத்தலைத்தான் செய்து கொண்டிருந்தேன். இவைகளில் பெரும்பாலும் ஆதிவாசி, நாகரிக உலகின் தொடர்பு மிகக் குறைந்த மக்களிடமிருந்த காதல் கதைகளே.

அஹிர்கள், சாரண்கள், கத்திஸ்கள், ஹத்திஸ்கள், இடையர்கள் மற்றும் பலரின் காதல் கதைகள் இக்கதைப் பாடல்கள், ராமாயணம் போன்று தொடர்ந்து இன்றும் பாடப்பட்டு வருகின்றன. ஆமாம், அந்த அஹிர்கள் (விகார்) யார்? அவர்கள் சமுதாய ஒப்புதலுடன், விவாகரத்து செய்துவிட்டு மறுமணம் செய்துகொண்டவர்கள். அவர்கள், மதங்கள் சொல்லும் நீதிகளிலிருந்து விடுபட்டவர்கள். அவர்கள் மலையில் பிறந்தவர்கள். தங்கள் காதலுக்காக தியாகம் செய்யவும் சாதனை செய்யவும் தயங்க மாட்டார்கள். அவர்கள் காதலுக்கு மரியாதை கொடுப்பவர்கள். அவர்கள் நமக்கு நிராகரித்தலை, மீண்டும் காதலித்தலை நமக்குக் காட்டுபவர்கள். அவர்கள் நீதிப் புத்தகத்திலுள்ள நீதிக்கும் சமுதாய சட்டத்திற்கும் சற்று புறம்பானவர்கள்.

கால்கள் களைப்படையும், கைகள் கட்டப்படும் ஆனால் கண்கள் பார்த்துக் கொண்டு இருக்கும் அல்லவா? இவர்களின் எல்லா கதைகளும் எல்லை மீறிய காதலை வெளிப்படுத்துவதாகவே இருக்கும். தனக்கு விருப்பமான துணையைச் சற்றும் முன் யோசனையில்லாமல் தேடிக் கொள்வார்கள். அவர்கள் பெற்றோரால் கைவிடப்படுவார்கள். சாதிக் கட்டுப்பாட்டை தகர்ப்பார்கள். எரிமலை குழம்பென சமுதாயத்தின் மீது வெடிப்பார்கள். இப்படியாக இக் காதல்

கவிதைகள் இருக்கும். இது புதிராக இருப்பது போல் உள்ளது அல்லவா? ஒவ்வொரு கதையிலும் பெண், ஆணைவிட பலசாலியாக உயர்ந்து நிற்கிறாள்! கதாநாயகன் தன் கௌரவத்தை நிலைநிறுத்த தள்ளாடி, தடுமாறும்போது கதாநாயகியோ தனது தீர்மானமான முடிவின் மூலம் இருவருக்கும் நலத்தை உண்டாக்குகிறாள். அவன் சமுதாய கட்டுப்பாடுகளில் அழுந்தி இருக்கிறான். பழக்க வழக்கங்கள், பாரம்பரியங்கள், தீர்மானங்கள் குறுக்கிடுகின்றன. அவள் தன்னந்தனியாக போராடுகிறாள். தன் இரும்பு விலங்கை உடைக்க. கதை சொல்பவர்கள் கதாநாயகியின் ஆற்றல்களை பளிச்சென்று தெரியுமாறு பாடல்களை அமைத்திருக்கிறார்கள். அவள் கம்பீரமானவளாக அல்லது கொடுமையானவளாக சித்தரிக்கப்படுகிறாள். அவளுடைய நியாயம், இழப்பைத் தாங்க இயலாத நாயகனை கொடுத்த வாக்கிற்காகவும் கூட அடைய முடியாமல் அவளை தனித்து விட்டுவிடும்படிச் செய்கிறது.

அந்த மலைவாசிகளின் கௌரவத்தை, எதிர்பார்ப்பை, சமுதாயத்தால் எதிர்பார்க்கப்படுகின்ற கொள்கை, ஒழுக்கங்களால் குருட்டுத்தனமான நம்பிக்கைகள் ஆகியவற்றால் காதல் நிறைவேறாமல் போவதை நம் கண்முன் நிறுத்துகிறது. ஆயிரக்கணக்கான சூரதி-துஹா கவிதைகள் மலைவாசிகள் அனுபவித்த சிரமங்களை சுவைபடக் கூறுகிறது. நமது லுக்மான், மல்லா, மெர் பாடகர்கள் விழாவின்போது இதையும் பாடினர். துவாரகா மற்றும் மஹ்லா மற்றும் வாத்வான் (சுரேந்திர நகர்) போர்பந்தர் நகரங்கள் பாரம்பரிய இசைப் பாடல்களால் சூழ்ந்துள்ளன.

ஆனாலும் நமது தற்கால நிலையில், இக் கதைகளில் வரும் மலைவாசிகளைப் போல் வாழ முடியுமா? நாம்

அவர்களைப் போல் வாழ்வதாக நடித்தாவது காட்ட முடியுமா? அவர்களின் சமுதாய சட்ட மீறலான காதலை நாம் தீவிர சிந்தனையுடன் பிரச்சனைகளுக்கு தீர்வுடன் உள்ள கதைகளின் கருத்தை எடுத்துக் கொள்ள முடியுமா? நாம், தலையில் அடிபட்ட காயத்துடன் உள்ள காதலனுக்கு அவளது எரிந்து சாம்பலான காதலியை மீட்டுத் தர முடியுமா?

நமது சமுதாயச் சட்டத்தை நாம் மாற்றி அமைக்க முடியுமா? முடியாது. நாம் அந்த மலைகளின் மீது பெருமையாக நடை போடலாம். அவர்களைப் போல் சமுதாயம் காற்றில் மலைமீது நடக்கலாம். இதைப் போலவே மலைவாசிகளின் காதல் காவியங்கள் நமது ஆர்வத்தைத் தூண்டுபவை. நம்முடைய மென்மையான, பாசமுள்ள இயல்புகளை அக்காவியங்கள் உயிர்த்துடிப்புடன் காண்பிக்கின்றன. அவைகள் எண்ணற்ற நல்லதும் கெட்டதுமான சமுதாயக் கருத்துக்களை பெருமையுடன் மலையின் காற்றில் நிரப்புகின்றன. நமது விரல் நுனியிலிருந்து ஆன்மா வரை இடைவெளியின்றி நுழைந்து நம்மில் அடங்குகின்றன.

தீவிர தேடலுக்குப் பின் கிடைத்த இப்பாடல்களில், கணந்தோறும் அவர்களின் வாழ்வில் ஏற்பட்ட மாற்றத்தை நமக்கு கணித்துக் கொடுக்கிறது. மலையில் வசிக்கும் இளையர்களின் காதலை, பல இதயங்களின் உணர்வுகளை நமக்கு தெரிவிக்கிறது. அவை நமக்கு முன்னுதாரணங்கள் அல்ல. ஆனால் பலப்பல ஆச்சரியமான, கொடுமைகள் நிறைந்த சம்பவங்களை உள்ளக்கிக் கொண்டுள்ளது. ஏனெனில் அவை மலையின் தயாரிப்புகள். அவர்களின் ஆதிவாசி வாழ்க்கை ஓவியர்களின் தூரிகையை எப்போதாவது

தான் ஈட்டியால் குத்துவது போல் வரையப்படுகிறது. சமுதாயத்தின் வேகமான வளர்ச்சியை இக்காவியங்கள் நமக்கு தெரிவிக்கின்றன. இளைய தலைமுறையினரை இக்கதைகள் சமுதாய சமநிலையின்மை, கண்ணுக்குத் தெரியாத எல்லைகள் ஆகியவற்றை இன்றைய வாழ்வுடன் ஒப்பு நோக்கி எரிந்த சாம்பலிலிருந்து நம்மை பழங்கால வாழ்க்கைச் சூழ்நிலைக்கு அழைத்துச் செல்கிறது. எனவே இதற்கென தனித்த படங்கள் எதையும் சிறப்பாக வரையவில்லை.

மக்களின் இத்தகைய பாச உணர்ச்சிகளை, காதலால் நெய்து உருவகப்படுத்தி உள்ள துறாக்களால் அறிந்து கொள்ள இயல்கிறது. துறாக்கள் இலக்கியச் சிந்தனையின் நறுமணத்தை கசிய விடுகின்றன. இதன் கவிதைத் தன்மை, படிப்பறிவற்ற ஒருவனின் இதயத்தையும் ஆழமாகத் தொடுகிறது. ஏனெனில் சாதாரண மனிதர்களில் வாழ்வில் தினந்தோறும் நடைபெறும் நிகழ்வுகளை வைத்து எழுதப்பட்டதே காரணம். மொத்தத்தில் துறா கவிதைகள் மலைவாசிகளின் வாழ்க்கையின் புதிர்களை ஊடுருவிச் சென்று மறைந்துள்ள ரகசியங்களை வெளிப்படுத்த உதவுகிறது.

1931

ஜாவேர்சாந்து மேகானி

* * *

காதல் கலப்புத் திருமணங்கள்

இன்று அனைத்து சிறுபான்மை சாதிகளைச் சேர்ந்தவர்களுக்கும் உள்ள ஒரு பிரச்சனையாக உள்ளது கலப்புத் திருமணம். பொதுவாக சாதி விட்டு வேறு சாதியில் திருமணம் என்பது நடைமுறையில் இல்லை. நமது

தமிழ்நாட்டில் வாழும் செளராஷ்ட்ர சாதியைப் பொறுத்தவரை, நாம் செளராஷ்ட்ரா என்கிற தேசத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் என்பதைத் தவிர நாம் எந்த சாதியேறுபாடும் கொள்ளவில்லை. ஆனாலும் செளராஷ்ட்ர மொழியைப் பேசும் மக்களிடையே, அதுவும் தமிழ்நாட்டை பூர்வீகமாகக் கொண்டவர்களிடையேதான் திருமண பந்தம் சமுதாயத்தால் அங்கீகரிக்கப்பட்டதாக காலங்காலமாக இருந்துவருகிறது. தற்போதைய இருபத்தொன்றாம் நூற்றாண்டில் சாதி மாறி சாதியில், திருமணம் செய்வது அதிகரித்து வருகிறது. தமிழக செளராஷ்ட்ர சமுதாயத்தைப் பொறுத்த வரை, இச்சம்பவங்கள், சினிமா என்ற ஊடகத்தின் தொடர்ந்த தாக்கத்தினால் நிகழ்பவை. மேலும் இதில் செளராஷ்ட்ர இளைஞர்கள் சாதிக் கட்டுப்பாடு என்பதில் கட்டுப்பட்டிருக்க, அதிக அளவில் இளம்பெண்களோ, கட்டுப்பாட்டை மீறி திருமண பந்தத்தை ஏற்படுத்திக் கொள்கிறார்கள்.! ஒரு காலத்தில் காதல் திருமணம் என்பதை நினைத்துக் கூட பார்க்க முடியாது இருந்த பெண்கள், தற்போது தைரியமாக தான் விரும்பிய ஆண்களுடன் வாழ்க்கை நடத்தத் துணிகிறார்கள். அதன் பின்விளைவுகளைப் பற்றி அவர்கள் யோசித்திருக்கிறார்களா? நமது இந்தியா சமுதாயச் சூழ்நிலைகளுக்கு இது சரிப்பட்டு வருமா? அரசே சாதியின் அடிப்படையில்தான் சலுகைகளை வழங்கி வருகிறதே? காதலுக்கு கண்ணில்லை என்பதுதான் பொதுவாக நாம் பார்த்தவரைக்கும் அனுபவமாக இருக்கிறது. இதில் சமுதாய சூழ்நிலைகள் போன்ற காரணிகளை அக்காதலர்கள் யோசித்திருக்க மாட்டார்கள்.

நமது ஆண்கள் வீட்டிலுள்ள பெண்களுக்கு வெளி உலகத்தைப் பற்றிய அறிவைப் புகட்டுவதில்லை. நமது பழக்க

வழக்கங்களுக்கு வேற்று சாதியில் யாரெல்லாம் ஒத்துவரும் சாதிகள், ஒத்து வராத சாதிகள் என்ற அறிவைத் தருவதில்லை. பொதுவாக பெண்களிடம் சமுதாய, சமூக நோக்குடன் பேசினால், அவர்களுக்கு அது தேவையில்லாத ஒரு சமையாக இருக்கிறது. போரடிக்கிறது அவர்களுக்கு. உனக்கெல்லாம் வேறு வேலை இல்லையா? என்று எழுந்து போய்விடும் பெண்கள்தான் பெரும்பாலானோர். இப்படி சிந்திக்காமல் கலப்புத் திருமணம் செய்து கொண்டவர்களில் சிலரின் வாழ்வைப் பார்ப்போம். அவர்களின் வாழ்க்கை உதாரணங்களை வரிசைப்படுத்திப் பார்ப்போம்.

1) ஒரு இளம் பெண். செளராஷ்ட்ர சமுதாயத்தவள். தாய் தந்தை திடீரென இறந்துவிட்டனர். இதனால் பாட்டியின் அரவணைப்பில் வளர்ந்தாள். மத்தியதரக் குடும்பம். வசதிக்கும் குறைவில்லை. அவளுக்கு படிப்பை முடித்த பிறகு வேறு வேலைக்குப் போக வேண்டிய அவசியம் இருந்ததில்லை. திருமணத்திற்கு ஏற்பாடுகள் நடந்து வருகையில் திடீரென காணாமல் போய்விட்டாள். எங்கே இருக்கிறாள்? யாரோ ஒரு ஆட்டோ ஓட்டும் வேறு சாதியைச் சேர்ந்தவருடன் போய்விட்டாள் என்ற சிறு தகவல் தவிர வேறு எதுவும் கிடைக்கவில்லை. அவள் சில ஆண்டுகளுக்குப் பின் ஒரு சிவப்புவிளக்கு பகுதியில் கண்டெடுக்கப்பட்டு மீட்கப்பட்டாள். அவளது கணவனுடன் சிறிது காலம் வாழ்ந்தவள், அவனாலேயே சிவப்பு விளக்குப் பகுதியில் விற்கப்பட்டாள்.

2) மற்றொரு பெண், அம்மா இல்லை. அப்பா அரசியல் ஊதாரி. வீட்டில் கிடைக்கும் எல்லா பணத்தையும் அரசியலுக்கே செலவிடுவார். தனால் அந்தப் பெண்ணை என்ன? ஏது எனக் கேட்க வீட்டில் ஆளில்லை. அவளும் ஒரு துணையை தானே

தேர்ந்தெடுத்தாள். சில காலம் மகிழ்வுடன் சென்ற அவளின் வாழ்க்கை, பின் குடிப் பழக்கம் அதிகமான கணவனுடன் வாழ முடியாமல் தவித்தாள். இந்நிலையில் கணவனின் சாதியிலேயே அவனுக்கு வேறொரு பெண்ணின் தொடர்பும் ஏற்பட்டது. அவளை ஏனென்று கேட்க நாதியில்லை. ஏனெனில் உறவினர்கள் அனைவரின் எதிர்ப்பு அவர்களின் திருமணத்திற்கு. யாரிடம் முறையிடுவது? எங்கோ கண்காணாது வாழ்கிறாள் அவள்.

3) ஜவுளித் துறையில் சிறந்த ஒருவரின் மகன், வேற்று சாதிப் பெண்ணை காதலித்தான். அவளின் தந்தையோ, படிப்பை முடித்த மகனின் திருமணத்திற்கு சௌராஷ்டிர பெண்ணையே வேண்டுமென தீர்மானித்து, அவளின் காதலைப் புறக்கணித்தார். பெண்ணின் பெற்றோர், மளிகை வியாபாரம் செய்பவர்கள். காவல்துறையில் புகார் செய்வோம் என மிரட்டினார். பையனின் தகப்பனாரிடமிருந்து ஒரு கணிசமான தொகையைக் கறந்துகொண்டு, பெண்ணையும் கூட்டிக் கொண்டு புறப்பட்டனர்.

4) பெண் சாப்ட்வேர் துறையில் வேலை செய்கிறாள். அவனது காதலனும். காதலன் வேற்று சமுதாயம். ஆனாலும் நமது பழக்க வழக்கங்களுக்கு அவர்கள் ஒத்துவருபவர்கள். எனவே இன்றுவரை அவர்களது வாழ்க்கை எந்த பிரச்சனையும் இன்றி சென்று கொண்டிருக்கிறது. இருவரின் குடும்பமும் ஒரே அந்தஸ்து. ஒரே படிப்புப் பின்னணி கொண்டது என்பதையும் இங்கு கவனிக்க வேண்டும்.

இப்படி பல்வேறு பிரச்சனைகளை நமது சமுதாயம் சந்தித்துக் கொண்டிருக்கையில், இக்கதைகள் நமது பிரச்சனைகளுக்கு ஓரளவு தீர்வுகள், நிச்சயமான

படிப்பினைகளை தருகிறது. இப்போது நடக்கும் சம்பவங்களில் பெரும்பாலும் நமது பெண்களே ஓடிப்போவது போல், அக்காலக் கதையிலும் பெண்களே தனது காதலனுடன் சேர விதவிதமான தந்திரங்களைச் செய்திருக்கின்றனர். ஆயினும் நடைமுறைக்கு ஒத்துவராத, மனவேறுபாடுகள் மிகக் கொண்ட, மாறுபாடான, பழக்கவழக்கமுடையவர்களிடையே, எதிரெதிரான மத நம்பிக்கைகள் கொண்டவர்களிடையே, நடக்கும் திருமணம் நாளடைவில் யாருக்கும் மகிழ்ச்சியைத் தருவதில்லை. ஆனால் பிரச்சனைகளை அதிகப்படுத்திக்கொண்டே போகிறது. இப்படிப்பட்ட சூழ்நிலையில் ஒரு பெண் தன் தாய் தந்தையரைப் புறக்கணித்து காதலித்து திருமணம் செய்து கொண்டாள் என வைத்துக்கொள்ளுங்கள். அவளுக்கு புகுந்த வீட்டில் பிரச்சினை, உடல்நிலை சரியில்லை, தாய்மையடைதல் போன்ற சமயங்களில் தாய் தந்தையரின் ஆதரவு கிடைப்பதில்லை. பிரச்சனையான சமயங்களில் அவளுக்கு ஆதரவாக அவளது உறவினர்கள் கூட வருவதில்லை. அவளது வாழ்க்கை நல்லவிதமான இருந்தால், அந்தஸ்தினைப் பார்த்து பின்னர் தங்களது வீட்டு விஷேசங்களுக்கு அழைப்பு விடுக்கும் நெருங்கிய உறவினர்கள் கூட அவளது பிரச்சனைகளுக்கு ஆதரவாக நிற்பதில்லை. ஏனெனில் இத் திருமணம் அவளாக எடுத்த முடிவு. எதையும் அவளே தனித்து நின்று சமாளிக்க வேண்டும்.

இதில் குறைசொல்ல வேண்டியது பெற்றோர்களையும்தான். இருபத்திநான்கு மணிநேரமும் காதலையே பிரச்சாரம் செய்து கொண்டிருக்கும் சினிமா ஊடகத்தை, நூற்றுக் கணக்கில் செலவு செய்து குடும்பத்தோடு கண்டு களிக்கச் செல்கின்றனர். அது இளைய

தலைமுறையினரின் மனதில் காதல் வாழ்க்கை பற்றிய அழுத்தமான பதிவை ஏற்படுத்திவிடுகிறது. சமுதாயத்தின் உண்மை நிலையை அவர்கள் தெரிந்துகொள்ள நாம் வாய்ப்பு கொடுக்கவில்லை. பின் தன் பெண், ஓடிப்போனாள் என எந்த பெற்றோரும் புலம்பிக்கொண்டிருக்க வேண்டும். பெற்றோர் மீதும் தவறு உள்ளதல்லவா? இனி இப்போது நம்மை ஆளும் தொலைக்காட்சி மெகா சீரியல்களில் வரும் ஒரே குடும்பத்தைச் சேர்ந்தவர்களே, ஒருவருக்கொருவர் பரஸ்பர நம்பிக்கையற்ற கால வாரிவிடும் குணம் கொண்டவர்களாக சித்தரிக்கப்படுகின்றனரே! இக்கதை சில வருடங்களாகத் தொடர்ந்து கொண்டிருக்கிறது. தங்களது லாபத்திற்காக இதுவரை நடக்காத அதிர்வு தரும் சம்பவங்களை கற்பனை செய்யும் சீரியல் எடுப்பவர்கள், அதனால் உலகம் புரியாத இளைய தலைமுறையினரின் மனதில் ஏற்படும் பாதிப்பை உணர்ந்தவர்களல்லர். பெற்றோரும் இதனை சிந்தித்து பிள்ளைகளுக்கு சொல்லிக்கொடுப்பதில்லை. இதனால் இத்தகைய செயல்பாடுகள் சமுதாயத்தால் அங்கீகரிக்கப்பட்ட செயல்களாகக் கருதி இளைய தலைமுறையினர் செயல்படத் துவங்குகின்றனர். தனது சமுதாயத்தினர் முன்னேற வேண்டும் என பல்வேறு பெரியவர்கள் செய்த தான தர்மங்கள், பள்ளிக்கூடங்கள் ஆகியவற்றை பார்த்து யாராவது பாடம் அறிந்துகொண்டார்களா? இல்லை என்றே தோன்றுகிறது. அத்தகைய பள்ளிகளில் சலுகைகளை அனுபவித்துப் படித்தவர்களும் சுயநலத்துடன் மனம்போனபடி தாங்கள் சம்பாதித்ததை செலவு செய்கின்றனர்.

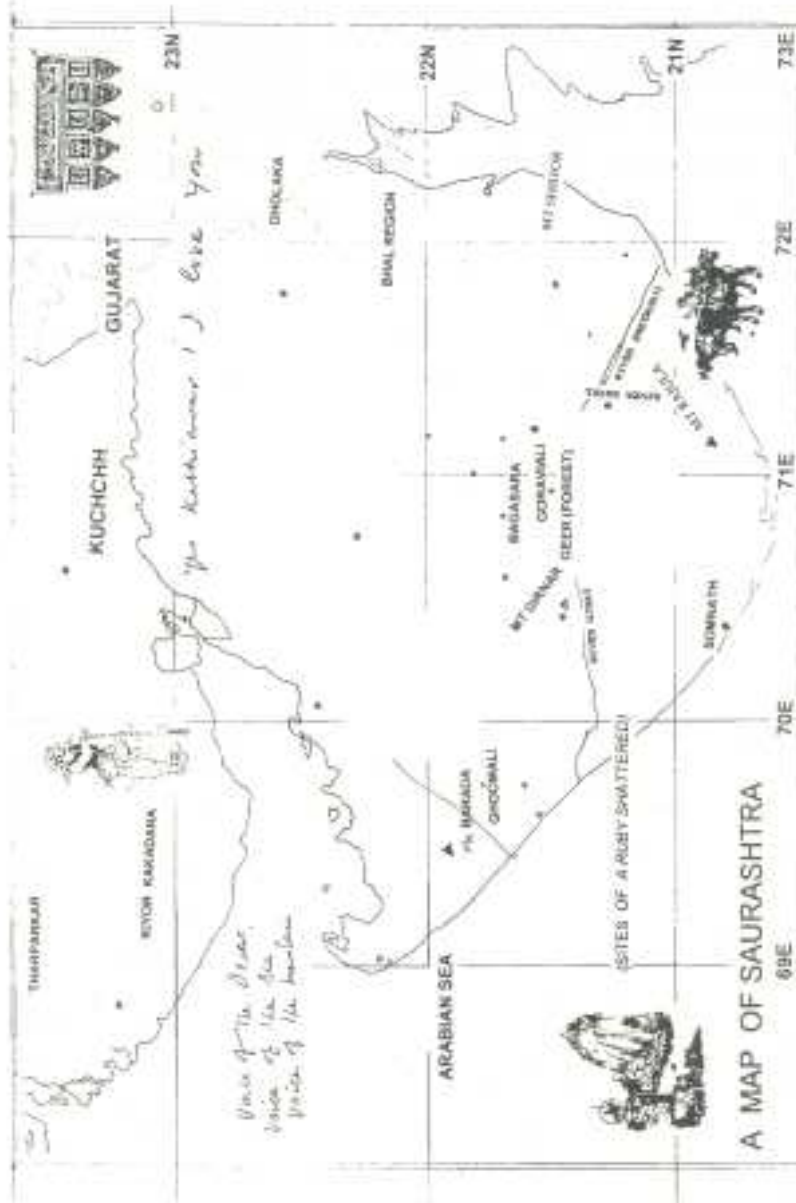
மேலும் சில பெற்றோர்கள் தங்களைச் சுற்றியுள்ள

உறவினர், தங்களது சமூகத்தினரின் சக குழந்தைகளுடன் தங்களது குழந்தைகளை பல்வேறு காரணங்களுக்காக (அந்தஸ்து, சிறு சிறு சண்டைகள், ஈகோ) பழகவே விடுவதில்லை. அதுமட்டுமல்லாமல் அவர்களை ஏளனம் செய்துகொண்டே இருப்பர். இதனால் குழந்தைகள் வளர்ந்தபின், தன்னைச் சுற்றியுள்ளோர் தங்களது எதிரியைபோல் பாவிக்கத் துவங்குகிறது. இயல்பாக அதன் ஈர்ப்பு வேறு அடையாளம் தெரியாத, பழக்கவழக்கங்களைப் பற்றி தெரியாதவர்களுடன் அமைகிறது. இவனுக்குப் போய் பெண் கொடுப்பதா? என்று தனது சமுதாயத்தைப் பார்த்து அங்கலாய்ப்பவர்கள், தனது பெண் யாரென்றே தெரியாத, அவர்களின் குணம், பழக்கவழக்கங்கள், பாரம்பரியம் பற்றித் தெரியாத வேற்று சாதி ஆணுடன் ஓடினால் என்ன செய்வார்கள்? அவர்களைப் பற்றி கிண்டலடிக்க இவர்களுக்கு விஷயமே தெரியாதே! பின் நடப்பதைச் சகித்துக் கொண்டு வாழவேண்டியதுதான். அளவுக்கு மீறினால் அமிர்தமும் நஞ்சு. சினிமா, தொலைக்காட்சி, மெகாசீரியல்கள் மிக மிக அளவுக்கு மீறிவிட்டன. அது நஞ்சாகி நம் குடும்பங்களை பாதித்துக் கொண்டு இருக்கிறது... இக்காலச் சூழ்நிலையை சற்றே மறந்து விடுங்கள்... பின்

கதைகளைப் படியுங்கள். உங்களால் முடிந்த படிப்பினைகளைக் கற்றுக் கொள்ளுங்கள். சமுதாய சிந்தனைகளை சிறிதாவது யோசியுங்கள். உங்களை மட்டுமே நினைத்துக் கொண்டு; நீங்கள் மட்டுமே இந்த உலகில் தனித்து வாழ முடியும் என்ற நினைப்பினை விட்டுவிட்டு சிந்தித்து காதலில் முடிவெடுங்கள் நன்றி.

14-2-2009

ஆர். பாஸ்கர நாராயணன்

1. கன்னியின் காதல்

விஜானந்த் ஜன்னலை நோக்கியிருந்தான்

டுஷனியின் கண்கள் சுவரை நோக்கி /
குத்தல் பேச்சின் எல்லையைத் தாண்டி

ஒரு பெண்ணின் மனம் காதலிலிருந்தது //

*

பெற்றோரால் கைவிடப்பட்ட ஒரு பையன், மந்தை உரிமையாளர்களின் ஆடு, மாடுகளை மேய்த்துக் கொண்டிருந்தான். அம் மந்தையின் ஆடு, மாடுகளின் பால்தான் அவனுக்கு இரு வேளை உணவு. உயர்ந்த கிரீநார் காடுகளில், ஆதிவாசி வாழ்க்கையை அவன் அந்த மந்தைகளுடன் சேர்ந்து வாழ்ந்து கொண்டிருந்தான். அப்படியே வளர்ந்தான். அவனது வாரப்படாத தலையும், குளிக்காத உடலும் தவிர சிறப்பாக ஒன்றுமில்லை. அவனது இளம்பிராயம் தெளிவற்று, மறைந்ததாக இருந்தது. சுற்றித்திரிந்ததைத் தவிர வேறெதுவும் சொல்லிக் கொள்கிற மாதிரி இல்லை.

பல வருடங்களாக அம்மலையில் அவன் நாடோடியாத் திரிந்தான். அவன் மேய்த்த மந்தைகளே அவனுக்கு நண்பர்கள். அந்த நண்பர்களில்லாத பையன் - விஜானந்த் - ஒரு துணையைக் கண்டே விட்டான். காட்டை சுற்றியலைந்து

கொண்டிருந்த போது அவன் பெரிய இரு பூசணிகளைக் கண்டான். அதனைப் பறித்தான். தனது துளைகளின் மூலம் விசில் சப்தத்தை எழுப்பிக் கொண்டிருந்த ஒரு மூங்கிலை வெட்டினான். அதனை ஐந்து துண்டுகளாக்கினான். பூசணியில் பொருத்தினான். பின் நாண்களை கயிற்றால் உருவாக்கினான். ரப்பர் மரத்தின் பிசினைக் கொண்டு நன்றாக அதனைப் பூசி பெயிண்ட் போல அடித்தான். இறுதியாக மயிலிறகை கொண்டு அந்த வாத்தியத்தை அலங்கரித்தான். முதன் முதலாக அதனை வாசித்த பொழுது, பல்லாண்டு காலமாக அவனுக்குத் துணையாக இருந்த நண்பனைப் போல் இருந்தது. தனது வாழ்க்கைத் துணை இதுதான் என நினைத்துக் கொண்டான். அந்த 'ஐந்தர்' இசைக் கருவியுடன் நடக்கத் துவங்கினான். கிர்நார் காடுகளின் மரத்தினடியில் அமர்ந்து மனம்போனபடி இசைத்தான். விரைவில் அவனது விரல்கள் அதன் மீது விளையாடின. இனிய இசை பிறந்தது. அவனது முப்பத்தாறு ராகங்களின் இசையால் சூழல் நிரம்பியது.

பூசணியால் ஆன ஐந்தர்

சப்தங்கள் அதில் முப்பத்தி இரண்டு /

விஜானந்தின் விரல்கள் மீட்டதில்

முப்பத்தாறு ராகங்கள் பிறந்தன. //

ஒருநாள் மந்தைகளை மேய்க்கையில், விஜானந்த் கொ³ரொவியாலி கிராமத்தை அடைந்தான். இரு பெண்கள் கிணற்றிலிருந்து நீர் இறைப்பதைப் பார்த்தான். தாகமடைந்த அவன் அவர்களை நோக்கி நடந்தான்.

"எனக்கு சிறிது தண்ணீர் கொடுங்கள்"

இருவரில் ஒருத்தி அழகிய கன்னி. அவள் அவனது அசுத்தமான விகாரமான முகத்தைக் கண்டு ஒதுங்கினாள்.

வேண்டுமென்றே நீர் ஊற்றுவது போன்று பாசாங்கு செய்து அவன் கைகளில் விழாமல் கீழே ஊற்றினாள். பின் திரும்பி அவளுடன் வந்த பெண்ணைப் பார்த்து, நீ விரும்பினால் அவனுக்கு தண்ணீர் கொடு - என்று கூறிக் கொண்டே, "நான் இவனது முகத்தைப் சும்மா பார்த்தாலே இறந்துவிடுவேன் போலிக்கிறது" என்றாள். முகத்தைச் சுளித்து அழகு காட்டியபடி, கீச்சக் குரலில் கூறிவிட்டு தனது மாராப்பை எடுத்து தலைக்கு முக்காடிட்டுக் கொண்டு, ஒரு வாளியை கைகளில் எடுத்துக் கொண்டு தடுமாறியபடி அழகு நடையோடு வேகமாகச் சென்றாள். அவளது கூட வந்த பெண்ணின் கூக்குரல் அவனை சுயநினைவுக்குக் கொண்டு வந்தது "ஓ ஷெனி, ஒரு அழுக்குக் காக்கா உன்னோட இன்னொரு வாளி தண்ணீரையும் அழுக்காக்குது"

அவன் அவளைப் பார்த்து, பெண்ணே என்றழைத்து "அவளுடைய கண்களில் உனது காக்கையை விட மோசமானவனாக தெரிகிறேன். என்ன இருந்தாலும் அவளது தோழியல்லவா நீ, என்னுடைய வறண்ட தொண்டைக்கு தண்ணீர் கொடுப்பதைவிட காக்காய்க்கே கொஞ்சமாவது கொடு" என்றான் சுருக்கென்று. "என் வாழ்க்கை இப்படித்தான் கேவலமாக இருக்கிறது " என அங்கலாய்த்தான்.

அவன் கைகளில் ஊற்றப்பட்ட நீரை பருகிய பின் அவன், அக்கிராமத்தின் முக்கிய மந்தையாளியான வேதாவின் வீட்டை நோக்கி நடந்தான். வேதா ஒரு பராஜிய சாரண சமுதாயத்தைச் சேர்ந்த 300 கறவை மாடுகளுக்குப் பெருமையான உரிமையாளரான பணக்கார இடையர். கடவுள் அவருக்கு தாராளமாக வசதியை வாரி வழங்கி இருக்கிறார். விஜானந்த் வேதாவின் வீட்டிற்குச் சென்றான். அவனை வேதா

வரவேற்றார். அவன் தனது ஐந்தர் வாத்தியத்தை சுவரில் மாட்டினான். பின் அன்றைய மாலைப்பொழுதின் இறுதியில் இரவு உணவை மங்கிய எண்ணெய்-விளக்கின் ஒளியில் சாப்பிட அமர்ந்தனர். தனக்குப் பரிமாறிய பெண்ணை விஜானந்த் அடையாளம் கண்டுகொண்டான். அவனை 'அழுக்கு மூஞ்சி' என்று பயந்து தண்ணீர் தராமல் ஓடியவள். அவள்தான்; வேதாவின் ஒரே பெண் வாரிசு என தெரிந்து கொண்டான்.

... வைரத்தைப் போல் உயர்ந்தவள், அவள் அவனுக்குத்தான்! ... பாருங்களை அவனை, கண்களால் காதலிப்பதை... ஷெனி என் பெண்ணே!... ஷெனி என் துணையே... வேதா அழைத்துக் கொண்டிருந்தான் அப்படி... அப்படியா இருக்கும்? நான் ஏன் அந்த பணக்கார வேதாவின் பெண்ணிடம் மனஸ்தாபம் கொள்ள வேண்டும்? அதுவும் என்னைப் போன்ற ஒரு நாடோடி பிச்சைக்காரன்?... நான் யார்? ... அப்பா அம்மா இல்லாத பரம ஏழை... ஆனால் அவளோ... ஒரு அரண்மனைத் தோட்டத்தின் ரோஜா மொட்டு....

இரவு உணவு முடிந்தவுடன், கட்டில்கள் வெட்ட வெளியில் போடப்பட்டன. நிலவொளியைப் பார்த்தபடி. அனைவரும் தூங்கினர். அது ஒரு கோடை இரவு. மின்னும் நட்சத்திரங்கள் ஆகாயத்தில் வைரக்குமிழ் பதித்த கோபுரம் மின்னுவது போல் இருந்தது. காற்றின் வேகத்தில் சுற்றியிருந்த மரத்தின் இலைகளில் சுகமான இனிய ஓசையை உண்டாக்கிக்கொண்டே இருந்தது. விஜானந்தின் கட்டிலைச் சுற்றி ஐந்து எருமைகள் அசைபோட்டபடி படுத்திருந்தன. அவன் தனது ஐந்தர் வாத்தியத்தை எடுத்தான். தோளில்

வைத்து வாசிக்கத் துவங்கினான். காட்டின் தேவதை போன்று வீட்டினுள் தூங்கிக் கொண்டிருந்த அவளின் வருகையை எதிர்பார்த்து இசைத்தது ஜந்தர். அதனின் நடுங்கிய இசையில், பிள்ளையைப் பிரிந்த தாய் வருந்தி நினைப்பது போல், காதல் வயப்பட்ட பெண் தனது காதலனை நினைத்துப் புலம்புவது போல், அண்ணனை பிரிந்து தங்கை வருத்தம் அடைவது போல், கடவுளால் நிராகரிக்கப்பட்ட பக்தன், நிலைத்த இன்பம் வேண்டி அழுவது போல்... மந்தையை விட்டு பிரிந்த ஆடு, மேய்ப்பனைத் தேடி களைப்பது போல்... சில சமயங்களில் குறிப்பாக விஜானந்த் தனது விரல்களை கோபமாக மீட்டும் போது மனதில் பதியத்தக்க ஓசை நாணிலிருந்து நழுவி வேகமாக விழும் தடையற்று. கேட்பவர்கள் பரவசமான மனவேதனையை அலைஅலையாய் நானோசையிலிருந்து வந்த இசையில் அனுபவித்தனர். அந்த சுகவேதனையை சொல்லவும், மனதிலிருத்தவும் முடியாமல் அசைவற்று அமர்ந்திருந்தனர். சிலர் பேச இயலாமல் திடுக்கென எழுந்து நின்றனர். நின்றோரின் கையிலிருந்த புகை பிடிக்கும் ஹூக்கா, உறிய ஆளில்லாமல் தானே புகைந்து அணையத் தொங்கியிருந்தது. தெரு நாய்களும் தங்களின் குரைப்பை மறந்து ஜந்தர் இசைக்கு இடையூறின்றி நின்றன. எருமைகள் வாயிலிருந்த புல்லை அசைபோடுவதையும் நிறுத்தி விட்டன. வேதாவின் வீட்டுச் சுவர்களும் இசையால் அமைதிப் பெருமூச்சு விட்டபடி நின்றிருந்தன.

கைதேர்ந்த பஞ்சாலியா(பாணன்) போன்றெடுத்தான் ஜந்தரை நடுகிரவிற்குப் பீறகு

இவ்வீசை என்னை அலைகடலில் பயணம் போன்று /
விஜானந்தின் துடுப்பு நீரில் அடித்தபடி ஓசன்றது போல்
ஓஷனி உணர்ந்தான் காதலில் வீழுந்தவள்தான் //.

(விஜானந்த், ஒரு ஊர் ஊராகச் சுற்றும் பஞ்சாலியா-வைப் போல், அவனின் நாணை மீட்டி இரவில் இசை சூட்டினான். நான் அதில் மயங்கி, அவனின் முக அழகை ரிவறுத்தாலும், கருணையால் இரக்கம் ரிகாண்டேன். அவனின் இசை என்னை நீரைக் கிழித்து, கடலலையில் பயணம் ரிசய்தது போன்று வேகமான என்னை அவன்பால் ஈர்த்தது)

விஜானந்த், இசையால் மந்தையாளி வேதாவை மகிழ்வித்த பிறகு, காலை உணவுடன் அவர்களைப் பிரிந்தான். ஆனால் அன்றிலிருந்து அடிக்கடி இசைக்காக 'ஜந்தார்' வாத்தியத்துடன் அடிக்கடி அழைக்கப்பட்டான் கோரொவியாலி கிராமத்திற்கு. அவனும் அடிக்கடி அக்கிராமத்திற்குச் செல்லத் துவங்கினான். அவனுடைய இரவுநேர இசையில் ஷெனி வீட்டில் அமர்ந்தபடி, நீண்ட நடுநிசிக்குப் பின்னும் இமைக் கவசத்தை தாண்டி யோடும் படி கண்கள் பனிக்க, கன்னியின் நாணத்தோடு ரசித்து லயித்திருந்தாள்.

அவனது கோபத்தில் பிதற்றலை கேட்டேன்

அவனின்நாணில் தனும்பி நிற்கிறது என் காதல் /

என் இதயம் எதிராலிக்கிறது பாடல்களை

விஜானந்தின் பூசணி-வாத்திய இசையிலிருந்து //

(ஜந்தாரின் நாணை கோபத்தில் மீட்டும் போது, அவன் அழுக்கான

முக்கங்கண்டு ரிவறுத்த என்னுடன், பேச்சு வார்த்தையில் ஈடுபட்டது போன்றிருந்தது அவ்வோசை. அந்த ஒன்பது நாட்களும் இணைந்து மிமல்லிசையை உருவாக்கி காதலை என்னுள், என் இதயத்துள் துளைத்துச் செருகியது. அமைதியிலிருந்து ரிவளிப்பட்ட அந்த திடீர் இசை மாசற்றதாய் ஜந்தரிலிருந்து ரிவளிப்பட்டது)

ஷெனி உணர்ந்தாள், விஜானந்த் வெளிப்படுத்திய திறமையை. அதுவரை அவளின் உண்மையான ஆளுமையைப் புரிந்து கொள்ளாமல், அவனது அழுக்கான, ஏழ்மைத் தோற்றத்தைப் பார்த்து "அசிங்களே" என்று அழைத்து, பயந்து கிணற்றடியிலிருந்து ஓடச் செய்த இந்த உருவத்தில் இப்படி ஒரு இசைத்திறமையா? ஷெனி இப்போது உணர்ந்தாள், அவன்தான் தன் மனம் விரும்பிய மணவாளன் என்று. மற்றோரை தன் அண்ணன்களாகவும், சகோதரர்களாகவும் உணர ஆரம்பித்தாள். ஆனாலும் சாரண கன்னியின் கண்ணியம், அவளின் மன உணர்வை பிறரை நம்பி இரகசியத்தை பகிர்ந்து கொள்வதைத் தடுத்தது. அந்த கோரொவியாலி குக்கிராமத்தில் அவளுடைய வயதுடைய தோழியுமில்லை, அவள் வீட்டிலும் அவளின் எண்ணத்தைச் சொல்ல வேறொரு பெண்ணுமில்லை. கிராமத்தார்களோ அவளை மரியாதையுடன், "அம்பா³-மாய்" பெண் கடவுளின் மருவுருவமாகக் கூறிப் பழகினர். அவளின் பருவமடைந்த வயதில் 'ஆய்' (மாய்) என்றே கடவுளின் பெயரால் அனைவரும் கூப்பிடுவர். அனைவரும் அவளை 'ஷெனி-ஆய்' என்றழைத்து அவளை "கற்புள்ள-கன்னித் துறவி" வாழ்க்கை வாழ வேண்டியவள் என்றே தீர்மானித்திருந்தனர். அவளின் தந்தை நினைத்துக் கூட பார்த்திருக்க மாட்டார், அவளின் மனம் விஜானந்த போன்ற அவலட்சணமான அசட்டுத்தனமானவனிடம் மனதைப் பறிகொடுப்பாள் என்று!

அவளின் காதலை நடுங்கும் உதட்டுக் குரலிலிருந்து நாணத்துடன் சிமிட்டும் கண்களிலிருந்தும் விஜானந்த் மட்டுமே உணர்ந்திருந்தான்.

ஓரிரவு... அல்ல அல்ல விடியற்காலை வேதாவின் தோட்டத்தில் கிராமத் மக்கள், விஜானந்தின் மனதெழுந்த இசையில் மூழ்கியிருந்தனர். அவனது இசையும் உயர்ந்து மனதை வசியம் செய்திருந்தது. அந்த நிசப்தமான சூழ்நிலையில், ஒருவரின் மூச்சு இழுத்து விடும் ஓசை கூட திசைதிருப்பும் ஓசையாக மாறியிருந்தது. இரவின் எண்ணெய் விளக்கு புகைக்கரியை திரியிலிருந்து படர விட்டுக் கொண்டிருந்தது. திரியின் நுனி கரியால் தடித்துப் போயிருந்தது. ஆனால் வீட்டுச் சுவருக்குள் இருந்த கன்னியின் மனம் வேறு எதிலோ லயித்திருந்தது. இசையில் மனம் கவரப்பட்ட மக்கள் கொட்டாவி கூட விடவில்லை. முழு இரவிலும் ஒரு முறை கூட! விடியற்காலை வேதா அனைவரையும் 'ஓபியம்' பானம் அருந்த அழைத்தார் வழக்கம்போல்.

"மகனே", என்று வேதா அழைத்தான் விஜானந்தை.

"இந்த எல்லா நாட்களும் என்னை மகிழ்ச்சிப்படுத்தினாய்" இன்று என் முறை. உன்னை சந்தோஷப்படுத்துவேன். உனக்குத் தெரியும், என்னிடம் நிறைய பசுக்களும், எருமைகளும் இருக்கின்றனவென்று. நான் உறுதியளிக்கிறேன் உனக்கு எது வேண்டுமோ கேள். விருப்பமானதைப் பெற்றுக்கொள்.

விஜானந்த் தன் தலையைத் தாழ்த்திக் கொண்டான். வீட்டினுள் இருந்த ஷெனியின் இதயம் துடித்தது ஆவலினால்! விஜானந்த் என்ன கேட்பான் அப்பாவிடம்?

"மகனே, ஏன் தலை குனிந்து நிற்கியாய்?"

"ஐயா, எனக்கு என்ன தேவை இருக்கிறது? வசதிகள் என்னை ஏமாற்றாது. "அம்பா-மாய்" நான் மேய்ப்பதற்கு எல்லா கால்நடைகளையும் கொடுத்திருக்கிறாள். நான் யாருக்காக, எதற்காக எதனையும் உங்களிடமிருந்து பெற்று சுமந்து கொண்டிருக்க வேண்டும்?"

"விஜானந்த், கேள்! நான் வாக்களித்து விட்டேன். எனது உற்சாகத்தையும் மகிழ்ச்சியையும் கெடுக்காதே! இல்லையெனில் எனது ஆத்மா நான் இறக்கையில் தவிக்கும். சீக்கிரம்! என்ன வேண்டும் கேள்!"

"ஆனால் ஐயா... நான் கேட்பதை நீங்கள் கொடுப்பீர்கள் என நினைக்கவில்லை"

"என் வாக்கைக் காப்பாற்ற, எனது உடல், ஆத்மாவை விற்றாவது நிறைவேற்றுகிறேன். தயங்காதே! வேண்டிய பொருளின் பெயரைக் கூறு, நான் கொடுக்கவில்லை எனில் தற்கொலை செய்து கொள்கிறேன்"

"ஐயா, எனக்கு வேண்டியதெல்லாம் ஒன்றே ஒன்று, ஷெனியின் வலது கரம்...."

வேதாவின் மகிழ்ச்சியான முகம் இருண்டது. அவர் கையை உயர்த்தி தொன்னையை எரிந்து ஒபியத்தை சிதறும்படி செய்தார். அவரின் நெற்றியில் முத்து முத்தாய் வியர்வைகள்.

பையா! வருத்தம் தோய்ந்த மனதுடன் கூறினார் வேதா " நீ சரியானதையே கேட்டாலும், உனது தகுதிக் கேற்ப கேட்க வேண்டாமா? நீ இன்று என் அமைதியான இறப்பைக் கூட கெடுத்துவிட்டாய். என்னுடைய ஒரே மகளை, என்னை விட்டு பிரிந்து, ஒரு நாடோடியுடன், ஊர் சுற்றியுடன், பெற்றோர் உறவினரில்லா அநாதைக்கு, இருக்க ஒரு வீடில்லாதவனுக்குத்

தருவது எனக்கு கட்டாயமா?"

" பரவாயில்லை ஐயா! நான் தவறாகக் கேட்டுவிட்டேன். எழுந்தான், ஐந்தரை மாட்டிக் கொண்டான். சோகத்தில் ஆழ்ந்த முகத்துடன், எந்த பிடிப்பும் அற்றவனாக மனம் வெறுத்து நடக்கத் துவங்கினான்"

வேதாவின் உறவினர் அவனை வசை பாடினர். "நீ ஏன் வாக்கு கொடுத்து விட்டு நிறைவேற்றாமல் விட்டாய்?" அந்த சாரண பையன் உனது வீட்டை துன்பத்திலும் பெருமூச்சிலும் ஆழும்படிச் செய்துவிட்டான் என்று உணரவில்லையா? இது உனக்கு வீழ்ச்சியைத் தரும், முன்னேற்றாது.

வேதா சற்று நேரம் ஆழ்ந்து யோசித்தார்.

"யாராவது அவனை ஓடிப்போய் திரும்ப அழைத்து வாருங்கள்" கத்தினார்.

விஜானந்த கிராம எல்லையில் தடுக்கப்பட்டு வேதாவின் வீட்டிற்கு திரும்ப ஒப்புக்கொள்ள வைக்கப்பட்டான்.

"கறுத்த விஷமக்கார மேய்ப்பனே" இறுமாந்த குரலில் வேதா பெருங்குரலில் கத்தினார்.

நான் எனது கிடைத்தற்கரிய மகளை எளிதாகக் கொடுத்துவிட மாட்டேன். ஒரு கணம் கூட அப்படி மனதில் நினைக்காதே. நீ அவளை மணக்க விரும்பினால், போ... போய் நூற்றி ஒரு எருமைகளை, ஒவ்வொன்றின் உடலிலும் ஒன்பது வெள்ளை நிற குறியீடுகள் கொண்டதாக, புள்ளி அல்லது கோடிட்டவைகளாக கொண்டு வா! அதன் நான்கு கால் குளம்பிலோ, வாலிலோ, பால்மடியிலோ, நெற்றியிலோ, நீண்ட மூக்கிலோ, கண்ணின் மேலோ எங்கிருந்தாலும் பரவாயில்லை அந்த குறியீடுகள். இன்றிலிருந்து ஒரு வருடம்

உனக்கு அவகாசம். அதற்குள் நான் கேட்டபடி நூற்றியொரு எருமைகளோடு வந்தால் உனக்கு ஷெனியோடு திருமணம். ஒரு நாள் தாமதமாக வந்தாலும் கிடையாது. போ! ஒரு வருடத்திற்குள் எப்போது நீ கொண்டுவந்தாலும் அப்போதே உனக்குத் திருமணம்! எனது சவாலை ஏற்றுக் கொள்கிறாயா?

"நான் ஒத்துக் கொள்கிறேன்" விஜானந்த் கூறினான். அந்த குக்கிராமத்தை விட்டு வெளியேறினான். அவன் தனது ஐந்து எருமைகளையும், முன்பே அறிமுகமான ஒருவரின் குடிசையில் ஓட்டி விட்டு கட்டினான். பின் அதனிடம் நின்று முத்தமிட்டு கொஞ்சினான். கிளம்பும் முன், கைகளை மடித்து, யோசித்தவாறே உள்ளினான். "எனது மரியதைக்குரிய புனித தாய்ப் பசுக்களே, நான் திரும்பி வரும் வரை இந்தச் சமவெளியில் மேய்ந்து கொள்ளுங்கள். நான் சீக்கிரம் திரும்ப வருவேன் நிச்சயமாக! ஒரு வருடம் அதிக காலமல்ல. பின்... நமது ஷெனி இங்கு இருப்பாள் உங்களுக்கு புல்லிடுவதற்கும் நீர் கொடுப்பதற்கும்... பால் கறப்பாள், வெண்ணை கடைவாள், உங்கள் கன்றுகளை மேய்ப்பாள், இந்த நதியின் கரையில் எங்காவது ஒரு அழகிய வீடு கட்டுவோம் நாம், நீங்கள் துன்பப்படாதீர்கள், அதிககாலம் கழிக்க மாட்டேன், விரைந்து வருவேன்"

அந்த பெரிய எருமைகளின் கண்களிலிருந்தும் நீர் உருண்டது. விஜானந்தும் உணர்ச்சிப் பெருக்கால் அடங்கிப் போனாலும் மனதைக் கல்லாக்கிக் கொண்டு அங்கிருந்து விருட்டெனக் கிளம்பினான். அவனுக்கு நம்பிக்கை இருந்தது, தான் இசைக்கும் ஒவ்வொரு கிராம மந்தையாளியும் தனக்கு குறைந்தது ஐந்து வெண்ணிற குறியீடு கொண்ட எருமைகள் கிடைக்குமென்று! ஐந்து மாதத்தில் இருபது மந்தையாளிகளைப்

பார்த்தால், அவனது தேவை நிறைவேறிவிடும். பின்
ஷெனியுடன்... கணக்குப் போட்டது அவன் மனம்.
இச் சமயத்தில் ஷெனியின் மனம் எப்படி?

தேவை அவனை நடக்க வைத்தது
வீஜானந்த கால்நடை மீதமர்ந்து ரிசன்றான் /
ஓ கணைஷ் தடைசெய் வீஜானந்த-ன் பயணத்தை
அவனை திரும்ப இங்கு வரவழை //.

(வீஜானந்த் காளை மீதேறி புறப்பட்டான். அதனைத் தொடர்ந்து
பீரீவினால் ரெஷனி கூறுகிறாள், கணைஷ் கடவுளே, கருப்பு நிறக் குயிலை
குறுக்கே அனுப்பி அப சருனத்தை ஏற்படுத்தி. அதனால் அவன் திரும்ப
இங்கேயே வந்து விடுவான் என்று)

ஓ மான்களே, நான் உங்களை அலங்கரிப்பேன்
கிணுகிணுக்கும் மணிகளை கழுத்தில் கட்டுவேன் /
உங்கள் ரிகாம்புகளுக்கு தங்கமுலாம் பூசுவேன்
என் வீஜானந்தை திரும்பச் செய்யுங்கள் //.

(ஓ காட்டு மான்களே, அவனை இடைமறித்து ரிகட்ட சருனத்தை
ஏற்படுத்தி திரும்பச் செய்யுங்கள். அவ்வாறு ரிசய்தால் உங்களை
அலங்கரித்து மணிகட்டி, ரிகாம்புகளுக்கு தங்கநிறச் சாயமிடுவேன்.)

அவன் நெடுந்தூரம் நடந்தான். ஒரு கிராமத்திருந்து
மற்றொரு கிராமத்திற்கு. ஒவ்வொரு ஊரிலும் அவனது ஜந்தர்
வாத்தியத்தை இரவு வரை இசைத்தான். ஒவ்வொரு இசை
நிகழ்விலும், அவனது மந்திர இசை கேட்பவர்களை
கிறங்கடித்தது. இறுதியில் இசை கேட்டோர் மனமுவந்து
பரிசளிக்க முன்வந்தனர். ஆனால் ஒன்பது வெண்மைக்
குறியீடு கொண்ட எருமையை தர இயலாமல் சமாதானமே
கூறினர். அதே அடையாளங்கொண்ட எருமைகளை

வைத்திருந்தவர்கள் மகிழ்வுடன் கொடுத்தனர். ஆனால் அவ்வடையாளமுள்ள எருமை கிடைப்பது கடினமான செயலாயிற்று அவனுக்கு. ஒன்றிரண்டு வெண்கோடுகள் குறைந்தவை அவனுக்குச் செல்லாத எருமைகளாயின.

விஜானந்த், வெண்மைகுறியீடு கொண்ட எருமை அடைவதில் தப்பு கணக்குத்தான் போட்டுவிட்டான். ஐந்து எதிர்பார்த்த இடத்தில் ஒரே ஒரு எருமைதான் கிடைத்தது. அவைகளை ஒட்டிக் கொண்டு அலைந்து வெகுதூரம் வரை போனான். உணவு நேரத்திலோ, குளிக்கும்போதோ அவன் மறந்து சிரிக்கவில்லை. இரவும் பகலும் ஐந்தர்-ஐ மீட்டியபடியே அலைந்தான். அவனது வாயிலிருந்து அந்த பயங்கர லட்சியமான ஒன்பது வெண்மைக்குறியீடு கொண்ட எருமை - என்பதைத் தவிர வேறு வார்த்தைகளே வரவில்லை. கிர்நார் காட்டை விட்டு பராடா மலைக்கு வந்தான். நெடுந்தொலைவிலுள்ள ஹலர், ஜலவாட் நகரில் எருமைகளை தேடியலைந்தான். அவனது முயற்சி தொடர்ந்திருந்தபோது, ஆரம்பத்தில் நாட்களை எண்ணியவன் இப்போது மணி நேரங்களை கணக்கிட ஆரம்பித்தான். வேதா கொடுத்த கெடு முடிய சில நாட்களே இருந்தன. விதிப்படி நடக்கும் நாட்களோ முடிந்து கொண்டே வந்தன.

அங்கோ கோரொவியா-யில் மொட்டாக இருந்த நங்கை ஷெனி மலர்ந்து வெகுநாட்களாகிவிட்டன. தன்னை காயாக்கி பழுக்க வைக்கும் தேனியை எதிர்பார்த்துக் காத்திருந்தாள். அவளின் மனக் கதறலில்

முற்றினால் தானே பயிர், தானியங்கள் சிதறின வைக்கோலிருந்து
என்மனம் உயரத்தில் நம்பிக்கைக்-கூடு கட்டியுள்ளது /
வீரைந்து திரும்பு முடிந்தவரை, ஓ என் விஜானந்த்
என் மக்கள் என் நம்பிக்கையை சூரையாடுமுன் //.

(ஓ விஜானந்த், முற்றிய பீன் அறுவடை - போல என் உடலும், உயீரும் முற்றி உன்னுடன் சேர ஏங்குகிறது. முற்றிய வீதை ரிவடித்துச் சீதறுவது போல, என் இளமை அதன் உச்சத்திலிருந்து ரிவடித்து சீதறிக் கொண்டுருக்கிறது. தனது உயரமான கூட்டிலிருக்கும் பேடு, துணையின் வரவை நோக்கி அடிவானத்தை நோக்கி மாலையேளைகளில் கூப்பிடுவதைப் போல எனது முழு எண்ணமும் உன்னை அடையும் ஆவலிலேயே கழிகிறது. தயவு ரிசய்து சீக்கிரம் வருவாயா விஜானந்த் நான் பீழைக்க? சீறு பீள்ளைத் தனமாய் என்னை விரும்பிய சாரண இளைஞனே, என் கரம்பற்ற விரும்பிய நீ என் கனவுகளை சீதைத்துக் கொண்டுருக்கிறாய்)

முற்றினால் தானே பரீர் தானியங்கள் தங்கநிறத்தில் மின்னுகின்றன

மனமோ உயரமான இடத்தில் நம்பிக்கையில் மிளர்கிறது /
நடுக்கடலில் கைவிடப்பட்டது போல் உணர்கிறேன் நான்
ஓ! என் உயீரே நாம் ஹிமாலயத்தில் ஒதுங்குவோம் //

(நான் அறுவடைக்கு முற்றிய தானியம். தங்கநிற தானியங்கள் காத்துக் கொண்டுருக்கின்றன. வேறிடம் ரிசன்று வளர்வதற்கு. உயரக் கூட்டில் உள்ள பறவை வான முகட்டைப் பார்த்து நீர்நிலைகளை தேடுவது போல் என் மனம் விஜானந்துடன் பின்னிப் பிணைந்துவிட்டது. ஆனால் விஜானந்தோ என்னை கடலின் நடுவிலுள்ள பாலைவனமாக ஆக்கிவிட்டான் போலத் தோன்றுகிறது. ஓ என உயீரே, நாம் ஹிமாலயா ரிசன்று உயீரை மாய்ப்போம்)

**அவளின் காத்திருப்பிற்கான இறுதி நாள் இன்று.
ஆஷாட மாதம் மழைக்கால வருகையை அடையாளம் தந்து
கொண்டிருந்தது.**

பழைய வருடம் போனது, மேகங்கள் திரும்பின
பூமி பச்சையாக காட்டுகிறது மாற்றத்தை /
ஆனால் ரிஷனி ரிவதும்பிக் காய்ந்தவளாக
ஏடுனனில் விஜானந்த் கெடுவுக்குள் வரவில்லையே //

(ஒரு வருட கெடு முடிந்தது. மேகங்கள் மீண்டும் கூட ஆரம்பித்தன. மீண்டும் காற்றும் மேகங்களும் இணைந்து மழை பொழிந்து பூமியை பசுமையான இளமையாக ஆக்கிவிட்டது. எங்கும் மகிழ்ச்சி அலை. ஆனால் அந்தோ! அனைவரும் இன்புற்றிருக்க, லஷனி காய்ந்து எரிந்த மரம் போல விஜானந்தை நினைத்திருந்தாள்)

இன்றுதான் ஒரு வருடக் கெடு முடியும் நாள் விஜானந்திற்கு. ஷனி தோட்டத்துக் கிணற்றிலிருந்த நீரிறைத்துக் கொண்டு வரச் சென்றாள். நீரிறைக்கையில் பிரமை பிடித்து நின்று தூரப்பார்வையை செலுத்தினாள். உற்று நோக்கினாள். கண் இமைக்காமல், அவள் தூரமான கோரொவியாலி கிராமத்தின் எல்லை வரையிலும் கண்களால் துளாவினாள். ஆவலுடன் கண்களை வருத்தி விஜானந்தின் வருகையை நூற்றியொரு எருமைகளுடன் தூசி கிளம்ப வருவதை எதிர் நோக்கினாள். அவள் காதுகள் அவனின் ஜந்தர் வாத்திய இசையைக் கேட்க துடித்து தயாராக இருந்தன.

.... அவன் வந்தால் தான்!... .. இன்று நான் அவனுக்கு வாளியின் அனைத்து நீரையும் பருகத் தருவேன். அதற்கு மேலும் அவனது தாகம் அடங்கும் வரை... .. நான் வாளி வாளியாக நீரிறைத்து அவனது எல்லா நூற்றியொரு எருமைகளுக்கும் குடிக்க வைப்பேன். என் மதிப்பு மிக்க ஒருவன் பணத்தினால் மிகக் களைத்துப் போயிருப்பான்... அவனை குளிப்பாட்டுவேன். இல்லை நனைப்பேன் தலைமுதல் கால்வரை, அவனது உடைகளைத் துவைப்பேன். வெள்ளி நிற ஆற்று மணலால் அவை பால் போல் வெள்ளையாக ஆகும் வரை... நான் அவனுக்குத் தண்ணீர் தர மறுத்த நாட்களுக்காக இப்போது பிராயச்சித்தம் செய்வேன்...

இறுதியான அந்த நாளும் முடிந்தது. விஜானந்த் கண்ணில் படவில்லை. பகலொளி மங்கி மாலையாகி சூரியன்

அஸ்தமிக்க ஆரம்பித்தான். பின் ஷெனி ஆற்றை நோக்கி வேண்டினாள்.

ஓ நதியே உனது அலைகளைப் ரொங்கி மலை வரை
அந்த முகடுவரை ரெவள்ளத்தைப் ரெருக்கு /
ஓ ஓஜத், உனது அலைகளை முடியும் வரை உயர்த்தி
பின் என் வீஜானந்தை என்னிடம் அனுப்பு //.

(ஓ ஓஜத் நதியே, உன்னால் ரொங்கி அலைகளை உருவாக்கி எல்லா வரப்புகளையும் நிரப்ப முடியும். அந்த உயரம் வரை ரெசுன்ற நீ, அங்கிருந்து என் வீஜானந்த எங்கிருந்தாலும் பார். ஓங்கியும் உயர்ந்தும் வானம் வரை ரெசுன்று வீஜானந்தை என் வீட்டிற்கு ரெசுல்லுமாறு அனுப்பு)

சூரியன் மறைந்தது. அவளின் எல்லா நம்பிக்கையையும் அந்த ஆற்று மணலிலேயே புதைத்து விட்டு, வாளியுடன் நீரை தலைமேல் வைத்து வீட்டிற்குச் சென்றாள். மகிழ்ச்சி நடமிடும் தந்தையின் முகத்தைப் பார்ப்பதற்கு.

"ஷெனி என் பெண்ணே!" தொண்டை கமற அவர் பேசினார் ஆவலுடன். "விருந்திற்கு ஏற்பாடு செய் என் பெண்ணே! அந்த அசிங்கமான அயோக்கியன் தனது கெடுவிற்குள் திரும்பவில்லை. கடவுளுக்கு நமஸ்காரம்! நாம் ஆபத்திலிருந்து காப்பாற்றப்பட்டு விட்டோம். பெண்ணே!" ஓ கடவுளே நான் உன்னை விஜானந்திற்கு மணம் செய்துவைத்திருந்தால் ஒரு நாயைப் போல இறந்திருப்பேன். அன்னம் போன்ற வெண்மையானவளே, உன்னை அந்த கருங்காக்கைக்குத் தரமாட்டேன். ஆம் பெண்ணே! பாயசத்துடன் ஒரு விருந்திற்கு ஏற்பாடு செய்."

"அவள் சமைத்த பாயசம் அவளின் கண்ணீரால் சமைக்கப்பட்டது. பல மாதங்களுக்குப் பின் வேதா சுவையான தட்புடலான சாப்பாடு உண்டான். விரைவில் குறட்டை விட்டு

தூக்கத்தில் ஆழ்ந்தான். தந்தையின் ஆசைக்கும் தன் ஆசைக்கும் இடையில் தவித்தவள், தந்தையின் மகிழ்ச்சியால் தனது நிலையை உறுதிப்படுத்தினாள். தொடர்ந்து வீசும் காற்றில் லொடலொடத்த கதவின் சப்தம் அவளை தூங்க விடாமல் செய்தது. கதவு படபடக்கும் ஒவ்வொரு முறையும் அவள் ஆச்சரியப்பட்டு எழுந்து அமர்ந்து விஜானந்த்-தான் வந்துவிட்டானோ? ... எண்ணுவாள். விஸ் என்று வீசும் காற்றின் ஒலியில் தூரத்திலிருந்து விஜானந்தின் ஜந்தர் இசையை அவளின் மன வேதனையின் ஒலியாகக் கேட்டாள். அவளின் குட்டித் தூக்கத்திலும் கனவாக ஓ தூரதிருஷ்டம் பிடித்தவனே! இவ்வளவு தாமதம் ஏன் திரும்ப? வேறு எவளாது உன்னைக் கவர்ந்துவிட்டானோ?" என்று திட்டினாள்.

அந்த ஓய்வற்ற தூக்கமற்ற இரவைக் கழித்தபின் காலை இளம்வெயிலின் ஒளியில், அவள் தனது துணிமணிகளை அடுக்கிக் கொண்டாள். சாக்கில் கட்டினாள். தந்தையிடம் சென்று கரம் குவித்து,

"அப்பா, எனக்காக மாட்டு வண்டியைத் தயார் படுத்துங்கள்"

"ஏன்? பெண்ணே எங்கு போக?"

"ஹிமாலயத்திற்கு, பனிக்கட்டிகளில் வாழப்போகிறேன் துறவியாக"

"ஆ! உனக்கு புத்தி பேதலித்து விட்டதா? இந்த இளம் வயதில் உலகத்தைத் துறக்கும் படி செய்தது எது? கன்னியே, அவன் திரும்ப வராததால் நீ பயப்படாதே. நான் உனக்குப் பொருத்தமான வேறு துணையை தேடுகிறேன். எப்படி நீ ஹிமாலயம் செல்ல முடிவெடுத்தாய்? நீதான் என் உயிர்! நீ

போனால் நான் வாழமாட்டேன் மகளே! "

"அப்பா" தன் பார்வையை தரையில் பதித்து உறுதியாகக் கூறினாள் "பகல் கனவு காணாதீர்கள்..."

என் மணமாலை விஜானந்திற்கு மட்டுமே
வேறொருவரை என்மாலை அலங்கரிக்காது /
நான்கு லட்சம் சாரண மக்கள் உள்ளனரே
அனைவரும் சகோதரர்கள்; என் மரியாதை அவர்களுக்கு/
/.

இப்போது வேதாவின் மனம் தெளிவு பெற்றது. வருடம் முழுதும் தன் மகள் விஜானந்தையே நினைத்துக் கொண்டிருந்தாள் என்று. வேதா அவளைத் தேற்ற முயற்சித்தார். அவளின் தீர்மானமோ "அப்பா, அவன் இப்போது திரும்பி வந்தால் கூட வித்தியாசம் ஏதும் நடக்கப் போவதில்லை. அவனது கெடு முடிந்து விட்டது. நான் அவனை ஹிமாலயத்தின் மடியில் அடைவேன் அல்லது என் வாழ்க்கையின் நிகழ்வுகளை விருப்பு வெறுப்பின்றி ஏற்று வாழ்வேன். என் வழியில் தடையாக நிற்காதீர்கள்"

கிராமவாசிகள் அவளின் முடிவை மாற்ற வெவ்வேறு வழிகளைக் கையாண்டனர்.

தங்கையே அவசரப்பட்டு போகாதே அவன் உன்
காதலன் திரும்ப வருவான் அவசியம் /
முட்டாள்! அவன் எந்த முகத்தோடு திரும்புவான்?
நாங்கள் அவனைத் தேடிக் கண்டுபிடிப்போம் //.

அமைதியாக அவர்களின் பல்வேறு குரல்களைக் கேட்ட அவள் மனம் அழுதது.

உற்றோரே இப்போது எனக்கு தேவை அறிவுரையா?

உங்களின் குரல்கள் பலவீதமாகப் பேசுகிறது /
உங்களுக்கு முழு சுதந்திரம் இருந்தது என்றால்
அவனை ஏன் போகவிட்டீர்கள்? //.

(என் உற்றோரே, எனது முடிவைக் கேட்டு உங்களை நீங்கள்
மாற்றிக் கொள்வது ரெவட்கமாக இல்லையா? நீங்கள் நேர்மையான
புத்திசாலிகளாக இருந்திருந்தால் அவன் கிளம்பும்போதே தடுத்திருக்க
மாட்டீர்களா?)

பெண்ணே, யாரோ ஒருவன் அழைத்தான்.

**நீ எப்படி அந்த அசிங்கனை விரும்பினாய்? உன்னைச்
சுற்றி வேறு ஆண்களே இல்லையா?**

"அந்த ஆண்கள் அங்கேயே இருக்கட்டும்"

சலவையிட்ட ஆடைகள் அணிந்தவர்கள்
என் மனதிற்கு பிடிக்கவில்லை /
அவன் அசிங்கனோ, அசுத்தனோ
விஜானந்த் என் சரியான தேர்வு //.

(சலவையிட்ட ஆடைகளுக்காக நான் என் துணையைத்
தேர்ந்தெடுக்கவில்லை. விஜானந்த் என் மனதிற்கு ரெருக்கமானவன்.
எவ்வளவு குறைந்த அழகிலும் சுத்தத்திலும்)

மேலும்...

ஆடுகள் சுவைத்த அழுக்கான ரெண்ணையை
ஒருபோதும் நான் உண்ண மாட்டேன் /
சுவைப்பேன் நான் சுத்தமான ரெய்யை
என் காதலில் கடைந்த விஜானந்தை //.

(ஓ! அறிவுறுத்துபவர்களே! ஆடுகள், சுவைத்த அழுக்கான
ரெண்ணை எனக்கு வேண்டாம். தூய எருமைப் பாலில் எடுக்கப்பட்ட
ரெண்ணையிலிருந்து உருக்கிய ரெய்யே எனக்கு வேண்டும்.)

விஜானந்தால் கடையப்பட்ட றவண்ணையே எனக்கு. எனக்கு வீருப்பமற்ற
யோசனைகளை உங்களிடமிருந்து நான் எதிர்பார்க்கவில்லை)

**ஷெனி, பதினெட்டு வயதுடைய இளமங்கை, துணிந்து
ஏறினாள் மாட்டு வண்டியில். ஓட்டினாள் தூரமாக.
விஜானந்தை சந்திக்கும் ஆசை நிறைவேற அவள் பல
சாலைகளைக் கடந்தாள்.**

வழியில் ஆங்காங்கே அமைத்தாள் கூடாரத்தை
காவியுடை உடுத்திய துறவியாக இருந்தாள் /
பல இடங்களிலும் அவனைத் தேடுகிறேன்
தயவு செய்து என் விஜானந்தை எனக்குக்காட்டுங்கள் //

(நான் துறவி போல் காவியுடை அணிந்து றகாண்டேன்.
விஜானந்தை பார்க்கும் முயற்சியில் சாலையோர கூடாரத்தில் தங்கியும்
அலைந்தும் தேடுகின்றேன் அவனை, வழிப்போக்கர்களை பீரயாணிகளை
பார்த்து விசாரித்தபடியே)

**ப⁴ல் என்ற ஊரினுள் பயணம் செய்கையில், அவன்
தனது வண்டியை சந்தைக்கு ஓட்டினாள் மக்களைச் சந்திக்க.
துறவி என்றபடி அவர்களுக்கு ஆசி கூறியபடி அவள்
விசாரித்தாள்.**

ஓரிளைஞன் அவன் கையில் ஜந்தர்
இந்த பல் ஊரைக் கடந்தாரை அவன் /
அவன் றபயரை கூறியபடி அவனைத் தேடித் றதாடர்கிறேன்
அவனை பார்த்தவர் யாராவது உண்டோ? //

**"ஆம், அம்மா, நீ கூறியபடி ஒரு இளைஞன் சில
நாட்களுக்கு முன்னரே சென்றான். அவன் அனைவரிடமும்**

வெள்ளைகுறியிட்ட எருமைகளை விசாரித்தபடியே” கூறினர் அவரிடம்.

விரையில் அவள் விஜானந்தை சற்று முன்பு பார்த்தவர்களை சந்திக்கத் துவங்கினாள். அவர்கள் அவன் போன வழியைக் காட்டினர்.

“அவன் எப்படி இருந்தான் பார்ப்பதற்கு?” அவனது அயைாளத்தை உறுதிப் படுத்திக்கொள்ளக் கேட்டாள்.

மக்கள் கூறினர் :

சீவந்த பகிடி அவனது தலையாடை
கருமை படிந்த காவியுடை அவனை அலங்கரித்தது /
வேகமாய்க் கடந்தான் சந்தைக் கடைகளை
கையில் ஜந்தர் ஏந்திய ஒரு இளைஞன் //.

(பளிச்சிடும் சீவந்த தலைப்பாகை அணிந்திருந்தான். அவன் நிறமோ கருமை. அவனை இந்நாட்களில் நாங்கள் கண்டோம்... கையில் ஜந்தர் ஏந்திய இளைஞனை. நேற்றுதான் இந்த சந்தைப்பக்கமாகச் சென்றான்)

“அவன் எங்கு சென்றான்?”

“அவன் ஒன்பது குறியீடு கொண்ட எருமையைத் தேடி வடக்கு நோக்கி நடந்து அலைந்து கொண்டிருந்தான்”

அவள் தனது வண்டியை போட்டுவிட்டு, வெறுங்காலுடன் விரைந்தாள்.

‘அங்கேதான் போனன்..’ ‘இங்கே போனான்...’ ‘இப்போதுதான் கிளம்பினான்...’ அவர்கள் கைகள் காட்டிய வழிகளில் ஷெனி முடிந்தவரை வேகமாய் நடந்தாள். அவனை நெருங்கி விட்டோம் என வேகமாக ஓடி நடந்தாள். அவன் வெகுதூரத்தில் இல்லை. ஆனால் அவளால் எவ்வளவு வேகமாகத்தான் நடக்க முடியும்? வழிப்போக்கர்கள் அவளை

கண்ணிமைக்காமல் பார்க்கையில் அவளால் எப்படி வேகமாக ஓட முடியும்?!

நடக்கையில் தாமதம் என்னை வருத்துகிறது
ஓடினாலோ வெட்கத்திலேயே இறந்துவிடுவேன் /
வகதத்தை விஜானந்த கடந்து போகையில்
நான் அவனை நிறுத்தி கொடுக்கட்டி ஆளுவேன் //.

(நான் நடந்து சென்றால் எனக்கும் அவனுக்கும் தூரம் அதிகரிக்கிறது. ஓடுகிற ஒரு கன்னியை கண்ணியம் குறைந்தவளாகப் பார்க்கிறார்கள். இதனால் ஓடுவது எனக்குத் தொல்லையானது. விஜானந்த எல்லையான வகத-ஐ கடந்துவிட்டான். அவனை நான் தாராளமாக வழிமறித்து குரலிடுவேன். அவன் என்னை அறிந்து என் குரலை உணர்வான். பின் எனக்காக அங்கு காத்திருப்பான்)

தன்னை மறந்து தூக்கத்திலும் காலை இழுத்து நடந்தாள் ஷெனி. அவளின் பாதம் இப்போது ஹிமாலயத்தின் அடிவாரத்தில். அவளின் தேடுதலின் கடைசி நம்பிக்கையையும் இழந்தாள். மலை மேட்டில் ஏறத் துவங்கினாள். புனிதத் தலங்களுக்கு யாத்திரை சென்றபடி. கடவுளர்களை வணங்கியபடி. இறுதியில் அவள் மலையின் உயர்ந்த சிகரத்தை அடைந்தாள். சிறு குடில்களில் நெருப்பு எரிந்து கொண்டிருந்தது. குடிலில் துறவிகள் தியானத்தில்... மன அமைதியுற்ற துறவிகளை பகலிலும் இரவிலும் பார்த்தாள். அவர்களின் ஏற்ற இறக்க சுரத்துடன் கூடிய ஓம்... ஓம்... ஓங்கார சப்தத்தைக் கேட்டாள். அவர்களின் குரல் வெகுநேரமாக மலை முகடுகளில் எதிரொலித்துக் கொண்டிருந்தது. சுவர்கத்தின் தேவதைகள் குளிக்கவும், விளையாடவும் வருகிற ஏரியில், நீர் காற்றால் அலைந்து கொண்டிருந்தது. சத்தியத்தை நோக்கும் காவியுடை துறவிகளின் மந்திரக் குரல்கள் ரீங்காரமிட்டுக் கொண்ட சூழ்நிலையில் நடந்தாள். அவளின் நோக்கம், பனிக்

கட்டிகளைக் கொண்ட கணவாயில் நடப்பதில் இருந்தது. அங்கே காட்டு மிருகங்களின் ஓசை காற்றில் பரவி புதர்களில் அரிய செடிகளில், மூலிகைகளில் ஒலித்துக் கொண்டிருந்தது. மேலும் அவள் மலையேறினாள். அங்கு மரங்களின் அடர்த்தி குறைந்துகொண்டே வந்தது. குடில்களும், மனிதர்களும் அரிதாகினர். விலங்குகளின் ஓசை பின்னிருந்து கேட்டது.

அவள் எங்கிருக்கிறாள்? எத்தனை தூரத்தில்!

பனி முகடுகள் அவளை சூழ்ந்திருந்தன. விண்ணிலிருந்து பனிப்புயலும் பனிமழையும் கிளம்பி விழுந்தன. ஏரியும் உறைந்திருந்தது. சிவந்த அந்த இளம் கன்னி நம்பிக்கை இழந்து நிலையற்ற உலகில் தனிமைச் சூழலில் சூரிய ஒளியைக் காண் அரிதான பனிப் பொழிவில் இருந்தாள். பழக்கமற்ற அந்த ஹிமாலய மலை முகடுகளில் அவள் அமர்ந்தாள் தனது உடலைத் துறக்க! இதுவா துறவு?!

அமர்ந்திருந்தாள் அங்கு வெகுநேரமாக. ஆனால் அவளது உடல் மரக்கவில்லை. இரும்பு போன்ற உறுதியான பாண்டவர்களின் எலும்பைக்கூட பனிப்பொழிவு மூடிக் கரைத்தது போலவே! என்னுடல் மரக்கவில்லையே? அவளது மென்மையான மலர் மொட்டுடலை இரும்பினால் குத்தியது போல் உணர்ந்தாள்.

"ஓ ஹிமாலயா, எனது தந்தையே, சொர்கத்தின் அதிபதிய! அழகிய பார்வதியின் தகப்பனே! நான் இங்கு உன் மகளாக வந்துள்ளேன், உனது மடியில் தவழு, எனது இறுதி நாளில்! உனது பாறைக் கற்கள் என்னைக் குத்த, என் மனம் அடிபட வந்த துன்பத்திற்க்கு நான் செய்த என்ன பாவத்திற்கான தண்டனையோ? இந்த பனிச் சிதையில் எவ்வளவு நேரம்தான் நான் அமர்ந்திருப்பேன்? வலிமிக்க இந்த

வாழ்வு வாழ... உன் அணைப்பில் என்னை எடுத்துக் கொள்''

அந்த மலை பதிலாக எதிரொலித்தது...

"என் குழந்தாய், நீ களங்கமற்றவள். கன்னி... இங்கு யாரும் தனிமையில் இறப்பதில்லை. உன் மனதில் வேறொரு ஆன்மா புகுந்துள்ளது... ஓ பெண்ணே... அதனுடன் சேர்ந்து வா, பின் சேர்ந்து மாய்த்துக் கொள்ளுங்கள்''

"திரும்பிச் செல்வதா? அது என்னால் முடியாது. அப்படியே நான் போனாலும், எங்கோ மறைந்தவனை என்னால் தேட முடியுமா? ஓ தகப்பனே, யாகத்தின் போது ராமரே சீதையின் சிலை அமைத்து யாக பூர்த்தி செய்யவில்லையா? அதே போன்று நான் எனது காதலரின் சிலை செய்வேன், அதில் அவனின் இருப்பைக் கொணர்ந்து இப்போதே திருமணம் செய்வேன் சிலையை''

உறைவிக்கும் இந்த ஹிமாலயத்தில் ரெனியின் எலும்புகள்
நிறைவேறாத ஆசைகளை தீன்று கொண்டிருந்தன /
ரீன் அவள் இலைதழையில் செய்தாள் சிலை
திருமணத்தை அப்போதே நடத்திக் கொண்டாள் //.

அவள் புதரின் இலைகளை சிலையாக வடித்தாள் தன் காதலன் விஜானந்த் போன்றே அசலாக. அவனின் உயிர்ப்பை சிலையில் கொணர்ந்தாள். ஒரு மலை முகட்டை துண்டாக உடைத்து சிதை விறகு போல அடுக்கினாள். புனித ஆகுதி தீப்போல அதைக் கையில் ஏந்தி அதன் மீது விஜானந்தரின் சிலையை ஏற்றி நான்கு முறை அந்த முகட்டை வலம் வந்தாள்.

உயரத்தின் அந்த பனிக் கட்டியின் மடியில் விஜானந்தரின் சிலையுடன் அமர்ந்தாள். ஷெனியின் உடல் நெருப்பில் எரிவது போன்று சிதைவடைய ஆரம்பித்தது. அவள் காலில் ரத்த ஓட்டம் நின்று போனது. சற்றுன் வரை சிவந்திருந்த தேகம்

கருத்துப் போனது. அவளின் கணுக்கால், குதிகால் கருத்த கரியாகி விட்டது.

அதன் பின் அவள் கேட்டாள் மங்கிய ஒரு குரலை, தூரத்திலிருந்து புறப்பட்டு முகட்டை அடைவதை.

"ஷென்...ஷென்...ஷென்..."

யாருடைய குரல் அது? அவள் ஒரு கணம் திகைத்தாள். சற்று நேரத்தில் அக்குரல் மலைச் சரிவில் மறைந்து தேய்ந்தது.

... ஆ! எனக்கு வெட்கமில்லை... இப்போதும் கூட கனவு காணுதலை நிறுத்தவில்லை... ஓ தூரதிருஷ்ட உயிரே, உனது ஆசையின் நினைவினை நிறுத்து.."

"ஷென்...ஷென்...ஷென்...! எங்கிருந்தோ நம்பிக்கை உடைந்த குரல் அருகே வந்து கொண்டிருந்து மலைகளில் எதிரொலித்தது.

அவளின் உடலை விறைத்துக் கொண்டு, உயர்ந்த பனிப்பாறையிலிருந்து பதில் கொடுத்தாள் "இங்கே வா" நான் இங்கிருக்கிறேன் இங்கே வா...

அவளின் குரலின் திசையில் ஒரு கோரமான உருவம் ஓடி வந்தது. பாறைகளில் தடுமாறி ஓடியபடி, உடல் முழுதும் ரத்த காயங்களுடன் காலை கடினப்பட்டு நகர்த்தி தன் மீது படிந்த அழுக்கை தட்டியபடி மூச்சிரைக்க ஓடிவந்தது.

"ஷென்...ஷென்...ஷென்... மூச்சு வாங்க குரல் ஒலித்தது"

மங்கிய அந்த ஒளியில் அவர்கள் ஒருவரை ஒருவர் பார்த்துக் கொண்டனர். எதிர் கரையில் உள்ளவர்களைப் பார்ப்பது போல இரு பனிப் பாளங்களின் மேல் நின்றபடி. அந்த இளைஞன் கையில் ஐந்தரை ஏந்தி வெற்றிக் களிப்பில் அவனது

கைகளில் தொங்கியபடி! பார்க்கிறான், பனியின் சிதையில்
ஷெனி அவளது எலும்புருக அமர்ந்திருப்பதை!

"சாரண பையா! ஷெனி கூவினாள்... தீனமான குரலில்
நீ வந்தே விட்டாய்!"

"ஆம்! உண்மைதான். என் இதயமும், உயிருமானவளே!
நான் தாமத்தித்தேன். ஆனாலும் நூற்றியொரு குறிகொண்ட
எருமைகளை உன் தந்தையிடம் ஒப்படைத்து விட்டேன்.
ஷெனி நாம் திரும்பச் செல்லலாம். ஒஜத் நதியின் கரையில்
ஒரு வீடு கட்டுவோம்"

"கரையில் ஒரு மாளிகை கட்டுவோம், ஆனால்
வைதரணி ஆற்றின் கரையில்.. அன்பே விஜானந்த்.."

"ஷெனி, அப்படிக்கூறாதே! புரியாத புதிர் போலப்
பேசாதே"

ஷெனி, அந்த எளிய அசிங்கனிடம் முணுமுணுத்தாள்.

"என் உறைந்த எலும்புகள் குதிகால் வரை
மரத்துவிட்டது. விஜானந்த், திரும்பிப் போ! மதிப்பற்ற
என்னவனே, திரும்பிப் போ"

(ஓ என் மதிப்பற்ற விஜானந்த், என் கணுக்கால் எலும்பு
மஜ்ஜை வரை மரத்து விட்டது நிரந்தரமாக. அவை செயலற்று
விட்டது. என்னால் நடக்கவும் ஊர் திரும்பவும் இயலாது.
எனவே நீ ஊர் திரும்பு)

"உன் கால்கள் செயலிழந்தைப் பற்றி ஏன்
வருந்துகிறாய்?"

ஓ வேதாவின் மகனே, திரும்பி வா என்னுடன்

கால் முடமான போதும் நான் உன்னை மணப்பேன் /

ஒரு மூங்கில் கழியில் உன்னைச் சுமந்தபடி - பயணிப்பேன்
அறுபத்தி எட்டு தலங்களை யாத்திரை செய்வீப்பேன். //

(எழுந்து என்னுடன் திரும்ப வந்துவிடு. வேதாவின் மகளை
உன்னால் நடக்க முடியவில்லை என்றாலும், என் தோளில் மூங்கில்
கழியில் பல்லக்குச் செய்து உன்னை சுமந்து செல்வேன். அனைத்து
புனித தலத்திற்கும் யாத்திரை செல்வோம்)

**முடியாது விஜானந்த், நான் இப்போது திரும்ப முடியாது.
அப்படியே திரும்பினாலும்**

தரிசாகவே நான் இருப்பேன் பயனின்றி
என்கொள்ளியை நெருப்பிட ஒரு வாரிசின்றி /
வாழ்வு வந்தது எனக்கு1 ஆனால் தேவையா?
முன்னரே என்வாழ்வின் அழிவைத் தீர்மானித்துவிட்டேன் /
/.

(என் உடல் ஊனமுற்று விட்டது. நமது சங்கமம் பயனற்றது.
என் வாழ்வு ஏற்கனவே வீணாகிவிட்டது. ஆனால் கொள்ளி போட ஒரு
மகனல்லாமல் நான் இறக்க விரும்பவில்லை. அடுத்த பிறவியில்
இணைவோம்)

**"வந்துவிடு! ஆ! வந்துவிடு தயவு செய்து என்னோடு
வா" விஜானந்த் இதயம் கிழிய அழுதான் அந்த உறைந்த
வானம் கேட்கும்படி!**

"முடியாது, விஜானந்த், நான் உனக்குப் பயனற்றவள்"

என்பாதி உடல் இறந்து விட்டது
மறுபாதி உடலோ மரத்துப் போனது /
உனது வார்த்தைகளை வீண் செய்யாதே
ஓ விஜானந்த் வீட்டிற்குத் திரும்பு //.

ஓ விஜானந்த், என் உடல் பெரும்பாலும் செயலிழந்து
விட்டது. உனது முயற்சியை வீணில் செலுத்தாதே. திரும்ப
ஊருக்குப் போ. அவளின் தீனமாக குரல் செங்குத்தான பனிப்
பாறைகளில் பனிப் பொழிவில் கேட்டது. ஆனால் சாரண

பையா! என் இறுதி ஆசை ஒன்று உண்டு. நான் இறக்கும் முன் உன் ஜந்தர்-வாத்திய இசையை கேட்க விரும்புகிறேன்.

விஜானந்த் உனது ஜந்தரை எனக்காக மீட்டு
ஹிமாலயத்தில் அமைதி உடைந்து இசை சூழட்டும் /
இசையைக் கேட்பவர்கள் மயங்கி நிற்பர்
ஏரியின் மீன்கள் நீரில் துள்ளிக் குதிக்கும் //.

"ஒரே ஒரு முறை வாசி"

விஜானந்த் தன் தோளிலிருந்த ஜந்தரை கழற்றினான். அவன் விரல் நுணிகள் நாணை மீட்டின. திடீரென நேர்ந்த அந்த துயரத்தில் அந்தி மாலையின் ஒளியில் ஜந்தர் அழுதது. இறப்பின் துயரத்திற்கான இரங்கற்பா அதிலிருந்து வெளிப்பட்டது. அந்த இருளையும் நடுங்கச் செய்தது. அதன் ஒப்பாரியை மலை முகடுகள் எதிரொலித்தன. மலையின் கீழுள்ள மக்கள் தன்னை மறந்து நின்றனர் வாய் பிளந்து அந்த இரங்கற்பா கேட்டபடி.

விஜானந்த் ஜந்தரை வேகமாக மீட்டத் துவங்கினான். அதன் ஓசை கூர்த்து அதிர்ந்தது ஷெனியின் "ராம்... ராம்... ராம்.." ஜபத்தைவிட. அந்த ஜபம் ஜந்தரின் நாண்களுக்கும் புரிந்தது. அவளின் ஜப ஒலி குறையக் குறைய ஜந்தரும் இசையை குறைக்கத் துவங்கியது. இறுதியில் ஜபம் முடிந்து அவளின் மரணத்தில் வெடித்தது அந்த மலைச் சமவெளியில். ஜந்தர் கீழே விழுந்தது. பயம் கலந்த மரியாதையில் எழுந்தான் விஜானந்த்.

ஜந்தர் கீறல் பட்டது கீழே விழுந்ததால்
நடு நாணும் அறுந்து போனது /
இறந்த றெஷன், வேதாவின் மகள்
அவளை வாழ்வித்தாள் அவனது இசையை அல்ல //

(ஜந்தர் கீழே விழுந்து கீறலான நாண் அறுந்தும் போனது. வேதாவின் மகள் றெஷன் இறுதி மூச்சை வீட்டுவிட்டாள். அந்த ஜந்தர்

இனி எப்போதும் இசைக்காது)

மிகுந்த பசியால் அவன் சில இலைகளை உண்டான்

ஏழை மகன், ரிகடுவில் முடித்தான் வாழ்க்கையை /

அவனது வாழ்க்கைத் துணையை இழந்தான் கண்முன்

வீஜானந்த் துக்கமான உலகிற்கு கீழிறங்கினான் //

(அதன் பின், மதிப்புள்ள அந்த ரிஷனியை வீட்டுவீட்டு ஹிமாலயத்திலிருந்து இறங்கினான். ரிவறுங் கையுடன் வீடு திரும்பினான். ரிவறுமையான இதயத்துடன், துயரமான தள்ளாடிய நடை நடந்து, பிழைத்திருக்கிறான் பிறரின் தானத்தில்)

ஆசிரியரின் குறிப்பு :- சில சாரண-பாடகர்கள் இக்கதையை வேறுவிதமாக முடிக்கிறார்கள். "ஷெனி தன் காதலை விஜானந்துடன் தொடர்வது இல்லை. ஏனெனில் அவள் அம்பா-மாய் கடவுளின் அவதாரமாதலால், சிறுவயதிலேயே தன் தந்தையிடம் மணமகனை தேட வேண்டாம் எனக் கூறியிருந்தாள் எனவும், எனவேதான் விஜானந்த் தந்தை கூறியபடி நூற்றியொரு எருமைகளைக் கொண்டுவந்துவிட்டால் திருமணத்தை தவிர்க்க இயலாது போய்விடுமென்று திடீரென அடம்பிடித்து ஹிமாலயம் புறப்படுவதாக கதையைப் பாடுகின்றனர்"

ஆனால் இதில் நான் உடன்படவில்லை. ஏனெனில் அவர்களின் காதல் ஒருதலைக் காதல் அல்ல என்பதை நிரூபிக்க பல துஹாக்கள் உள்ளன. அவள் விஜானந்தை மணம் செய்து கொள்வதில்லை என்று பின்னர் முடிவெடுத்திருந்தாலும், அவளின் காதல் வெளிப்படுத்தும் தன்மை உயர்ந்த குணமாக இருந்தது. அவளின் தூய்மை, தாக்கம் அவளினை மேலும் ஒளிபெற்றவளாக ஆக்குகிறது. சாரணப் பெண்களில் புனிதமானவர்களாகக் கருதப்படுவர்களில் பலரும் மணம் செய்து கொண்டவர்களாகவே

கூறப்படுகின்றனரே!

இன்றும் கூட நாடோடி இடையர்களின் திருமண சம்பிரதாயமாக, ஒரு கால்காசு நிச்சயத்திற்காக பெண்ணிடம் அன்பளிப்பாக வழங்கப்படுகிறது. இதனை அவர்கள், விஜானந்த் கெடுவிற்குள் வர இயலாததையும், அதனால் ஷெனி ஹிமாலயம் சென்று உயிர்விட தீர்மானித்ததையும் காரணமாகக் கொண்டு 'கால்காசு-அன்பளிப்பு' நிச்சயம் செய்யும் பொருட்டு வழங்கப்படுவதாகக் கூறிக் கொள்கின்றனர். கதைப்படி, ஷெனி, மனமுடைந்து கூறியதாக 'நீ உனது வாழ்க்கையை விட்டு கோபம் கொண்டு போய்விட்டாய் விஜானந்த்'' என்று பாடுகின்றனர்.

மற்றொரு கதையில் கிமத் என்ற ராவல் சமுதாயதைச் சேர்ந்தவன் ஷெனியுடன் ஹிமாலயம் வரை சென்றதாகவும், அவளை கடைசி நிமிடத்தில் திரும்ப அழைத்து வந்து விட்டதாகவும் பாடுகின்றனர். அன்றிலிருந்து ராவல் குழுவினர் தடைகளை மன்னிக்கும் குணம் கொண்டவர்களாக பெயர் பெற்றனர். ராவல் சமுதாயத்தினர் திருமணத்தின் போது ''ஷெனி-விஜானந்த் ரொட்டி'' என்று அனைவருக்கும் சம்பிரதாயமாக சிறு ரொட்டித் துண்டு வழங்கிய பின் திருமணம் தொடர்வதை வழக்கமாகக் கொண்டுள்ளனர்.

கிர்நார் - வனவிலங்கு பாதுகாக்கும் காடு. இந்திய சிங்கங்களின் வீடு. இதன் முழுப் பெயர் கிரிநாராயண், கிர் என்றும் சுருக்கி அழைக்கப்படுகிறது.

ஜந்தர் - ஒரு கிராமிய இசைக் கருவி

பராஜிய - கலப்பு மறுமணம் செய்துகொண்டவர்கள்

- சாரண் - தேவிபுத்திரர் என்று தங்களை கடவுளின் சமுதாயமாக அடையாளப் படுத்திக் கொள்கின்றனர். ஹிமாலயத்திலிருந்து வந்தவர்கள் எனவும் கூறிக் கொள்கின்றனர். முற்காலங்களில் கடவுள் துதி மட்டுமே பாடிக்கொண்டிருந்தவர்கள், பின்னர் காதல் கதைகளையும் பாடத் துவங்கினர். இவர்கள் மத்திய இந்தியா, கட்சி, செளராஷ்ட்ரா, சிந்து ஆகிய பகுதிகளில் வசிக்கின்றனர். தங்களது வம்வாவளிகளை தெளிவாக எழுதி வைத்துள்ள இவர்கள், கால்நடை மேய்ப்பதை மற்றொரு தொழிலாகக் கொண்டுள்ளனர். பழம் காவியங்களை பாதுகாப்பதாக இவர்கள் பெருமை பெறுகின்றனர்.
- மீந்த் - நாணை மீட்டிய பின் நாணில் விரலை நு தேய்ப்பதால் ஏற்படும் தொடர் ஒலி
- ஹூக்கா - புகை பிடிக்கும் குழாய். இதில் சிறிது தண்ணீர் இருக்கும். இதன் வழியாக புகையிலையுடன் புகையை இழுப்பதால் நீர்க்குமிழிச் சத்தம் உண்டாகும்.
- பஞ்ச்சாலியா - சாரணர்களின் ஒரு பிரிவினர்
- ஆஷாட - விக்ரம சகாப்தத்தின் ஒன்பதாவது மாதம். மழைக்காலத்தின் துவக்கம்.
- வாகத் - செளராஷ்ட்ர குஜராத்தின் எல்லைப் பிரதேசத்தின் பெயர்.
- பாண்டவர்கள் - காவியங்களின்படி, பாண்டுவின் புத்திரர்கள். மஹாபாரதத்தில் கூறப்படும் இவர்கள் ஹிமாலயத்தில் உயிரிழந்து சொர்க்கம் சென்றனர்.

- பார்வதி - சிவனின் மனைவியாக இலக்கியங்களில் கூறப்படுபவள். மலைமகள். சக்தியின் உருவகமாகச் சித்தரிக்கப்படுபவள்.
- யக்ஞ - கடவுளின் உணவுக்காக, வளர்க்கப்படும் புனிதத் தீ. ராமர் அஸ்வமேத யாகம் செய்த போது குதிரையை உலகை வலம் வரச் செய்தார். அந்த யாகத்தின் போது சீதை காட்டில் இருந்ததால், அவர் சீதையின் சிலையை அருகில் வைத்து யாகப் பூர்த்தி செய்தார்.
- ராம - ராமாயணத்தின் நாயகன். மஹாவிஷ்ணுவின் ஏழாவது அவதாரம். மனித வாழ்க்கைக்கு முன்னுதாரணமான வாழ்க்கை வாழ்ந்தவர்.
- வைதரணி - ஒரு ஆற்றின் பெயர். இறந்தவர்கள், ஆகாயத்தில் இந்த ஆற்றைக் கடந்த பின்னரே மேலுலகங்கள், சொர்க்கம், நரகம் செல்ல இயலும் என்ற நம்பிக்கை உள்ளது.
- ராவல் - ஒரு சமுதாயத்தினரின் பெயர்.

2. வலிக்காக ஓலமிட்ட பேய்

ஒரு மார நேர உணவிற்குப் பின், நாடோடி மேய்ப்பர்கள் குடிசைகளில் ஒதுங்கினர். அவர்களின் களிமண் புகைக் குழாய், சட்டென எரிந்தும், மங்கியும் புகையைப் பரப்பி அவர்களுக்கு புத்துணர்வு கொடுத்துக் கொண்டு இருந்தது. பெருந்துளியாய் கூரையில் விழுந்த மழைநீர் சரிவிலோடி அருகிலிருந்த

பள்ளங்களில் தேங்கியது. டப்... டப்... டப்... இசையாகப் பேசியது மழை. இருள் சூழ்ந்தது கிர் காட்டில். இடையர்களின் அரட்டையும் துவங்கியது.

"அண்ணா, சில நாட்களுக்கு முன் அதிசய நிகழ்சி நடந்தது!"

"அப்படியா! என்ன அப்படி அதிசயம்?"

காந்தளா கிராமத்தில், ஒரு சாரண இடையன், ஊர்த்தலைவரின் வீட்டில் பேசிக் கொண்டே ஓய்வெடுத்துக் கொண்டு இருந்தான். கவிதை, இலக்கணம் எதுவும் தெரியாவிட்டாலும், கேட்டதை நினைவில் வைத்து நன்றாகப் பாடுவான், விவரிப்பான். அஹிர் குழுச் சமுதாய ஊர்த்தலைவர் ஆயிரத்தில் ஒருவர்; உனக்கு தெரியுமா? ஒரு பாட்டும் ஒழுங்காக பாடத் தெரியாதவனைக் கூட பரிசுகளால் மூழ்கடித்துவிடுவார். இந்த இடையன் ஒபியத்திற்கு அடிமையானவன். ஆனால் காந்தளா கிராமத்தில் ஒபியமே இல்லை. சூரியன் அஸ்தமித்துவிட்ட போதிலும் அவன் ஊர்த்தலைவரின் அனுமதி பெற்றான். விரைந்து சென்று அருகிலுள்ள ஊர்களில் தேடினான் ஒபியத்தை. ஜோலாபரி ஆற்றைக் கஷ்டப்பட்டு கடந்தான். மாங்கதா மலையின் கற்கள் இடறும் பாறைக் குவியலில் அவன் உடல் ஒபியத்திற்காக ஏங்கி இழுத்துக்கொண்டு சுறுசுறுப்பிழந்தது. இருள் சூழ்ந்தது. அவன் முட்டி வலித்தது. நரம்புகள் ஒபியத்திற்காக இழுத்துக் கொள்ள ஆரம்பித்தது. குன்றின் மேலுள்ள பாறைக் குவியல் மீது விழுந்தே விட்டான். ஒபியம்... ஒபியம்... சற்று நேரத்தில், இரவிலும் ஒளிர்ந்த வெள்ளாடை அணிந்த வழிப்போக்கன் தோன்றினான். தூரத்திலிருந்து ஒபியம் பொட்டலத்தை விட்டெறிந்தான். ஒபியத்திற்காக

இழுத்துக் கொண்டு தரையில் கிடந்த சாரண இடையனின் கைக்கருகில் பொட்டலம் விழுந்தது.

"உனக்கத்தான்... பாடகனே" வழிப்போக்கன் கூறினான்.

"யார் அனுப்பியது இந்த பொட்டலத்தை?" நண்பனே?

"காந்தளா-வின் ஊர்த்தலைவர் தான் உனக்காக கொடுத்தனுப்பினார்"

அந்த சாரண-இடையன் இருட்டில் துழாவி பொட்டலத்தை எடுத்தான். திறந்து கையில் நசுக்கி ஒரு மிடறு விழுங்கினான். இதற்குமுன் இவ்வளவு போதை தரும் ஒபியத்தை அவன் சுவைத்ததே இல்லை. அவனின் உடல் சீராகத் துவங்கியது. பின் காந்தளா கிராமத் தலைவரின் வீட்டிற்கு நடந்தே திரும்பினான்.

"நீங்க எப்பவும் நல்லா இருக்கணும்!" அவன் ஊர்த்தலைவரை ஆசீர்வதித்தான். நீங்கள் எனக்கு இன்று கொடுத்த ஒபியத்தின் கடனை எப்படித் தீர்ப்பேன்?"

'எனக்கு, நீ என்ன சொல்கிறாய் என புரியவில்லை...' மெதுவாக முணுமுணுத்தார் ஆச்சரியத்தில் அந்த ஊர்த்தலைவர்.

"என் தலைவரே! அந்த குன்றின் வனாந்தர காட்டிற்கு உங்களைத் தவிர யார் ஒபியத்தை என்னைத் தேடி அனுப்புவார்கள்?"

"இல்லை தம்பி! எனக்கு எதுவும் தெரியவில்லையே. என் வீட்டில் ஒபியம் தானியத்தைக்கூட வைத்துக் கொள்வதில்லை. உனக்கு யார் கொடுத்தார்கள்?"

"என் தலைவரே! ஒரு வெள்ளாடை அணிந்த இளைஞன்

அவன். என்னை சரியாக தேடிக் கொண்டு வந்து நீங்கள் அனுப்பியதாக கொடுத்துவிட்டு போனானே!"

"ஊர்த்தலைவரும் அவரது உதவியாளரும் ஒருவரை ஒருவர் கேள்வியுடன் பார்த்துக் கொண்டனர். அவர்களுக்கு ஒரே ஒரு விஷயம் புரிந்தாற் போல இருந்தது. அந்த மாங்கதா தான் இதைச் செய்திருக்க வேண்டும், சந்தேகமே இல்லை"

"அது சுவையாக இருந்தது அண்ணா.."

"அவன் எப்போதோ இறந்து விட்டவன்"

"ஓ! இறப்பிற்குப் பின் இவ்வளவு காலம் கழித்து அவன் ஆவி இங்கிருக்கிறதா? உண்மையா? அவன் ஆன்மா சாந்தி பெறவில்லையா? இடையன் ஆச்சரியப்பட்டான்"

"அவன் வாழ்வதற்கு மிக ஆசைப்பட்டவன் தம்பி" யாரோ பதிலளித்தனர்.

"ஆசைகள் தீராத வரை, எப்படி மறுபிறவி எடுக்க முடியும்? அவன் இக்கட்டில் இருப்பது போல் இருக்கிறது. சந்தேகமே இல்லை"

"நீங்கள் ஆரம்பத்திலிருந்து நடந்நதை விளக்குவீர்களா?" அறியாத அப்பாவி இடையன் கேட்டான். "யார் அந்த மாங்கதா? அவன் சொந்த ஊர் எது? அவனுக்கு என்ன ஆயிற்று?"

"த⁴ந்தர்வாடி³" ஆற்றின் கரையிலுள்ள தந்தர்வாட் கிராமத்தைச் சேர்ந்த ரஜபுத்திரனான ஜெத்தாவாலா-வின் மகன் அவன். இது நடந்து வெகு நாட்களாகிறது. அப்போது இந்த "வாலா"க்கள் க²த்தீஸ் (கட்சி) - ஐந் சேர்ந்தவர்களாக ஏற்றுக் கொள்ளப்படாமல் இருந்தனர். அவனின் இளைய வயதில், கொள்ளைச் சண்டையில் அவன் இறந்து விட்டான் எதிரியின்

தடியால் குத்தப்பட்டு.”

பின் அந்தப் பேச்சு கதை துவங்குவதாக மாறியது. காந்தளா கிராமத் தலைவருக்கு உறவினர் ஒருவர், தனது 'ராவஜ்' வாத்தியத்தின் நாணை இழுத்துப் பூட்டி கதையை பாட்டாக வடித்து கூறத் துவங்கினார். அந்தக் கதை 'துஹா' என்ற வைரம் பதித்த கதை. (துஹா = தீ³ ஹாத் = ஈரடிக் கவிதை)

எழுந்தது ஓர் போர்க் குரல்

குதிரையில் அணிவகுத்தனர் ராஜவம்ச வீரர்கள் /

பழுத்த மாம்பழமே மரத்தில் இருந்தாலும்

கட்டளைபீட்டால் மட்டுமே பறித்து உண்பவர்கள் //.

* * * *

அதிகாலை ஒரு நாள், கடவுளர்களால் கட்டப்பட்டதாக கூறப்படும் கூமாலி நகரின் காற்றை ஒரு பேரொலி கிழித்தது. அந்த கிராமத் தலைவரின் வீட்டிலுள்ள கால்நடைகளை கொள்ளையர் தலைவன் சவடா³ திருடிக் கொண்டு மறைந்தான். அந்தத் திருடனை தேடி, மண்ணின் போராளிகள் குதிரை மீது அமர்ந்து நடவடிக்கைகளைத் துவக்கினர்.

அரசு பரம்பரையின் ஊர்த் தலைவரான பா⁴ன் ஜெதாவா அவரின் ஆட்களை கிளம்பும்முன் உஷார் படுத்தினார். "அனைவரும் இந்தப் போரில் பங்கேற்க வேண்டும், ஆனால் என் தங்கை மகன் மாங்கதா-வைத் தவிர. அவன் இவ்வூர்க்காரனல்ல. நமது விருந்தாளி, பாதுகாக்கப்பட வேண்டியவன் "

ஆனாலும், மாங்கதா பழுத்த மாம்பழத்தை பறித்து உண்பதில் விருப்பம் கொள்ளும் குணம் கொண்டவனல்ல. அவனின் திருமணம் படன் நகர தலைவரின் மகளான

பத்மாவதியுடன் நிச்சயிக்கப் பட்டிருந்த போதிலும், அவளுடன் பேச, பழக தடைசெய்யப்பட்டிருந்தான்.

பின் அதிகாலை மாங்கதா எழுந்து பார்த்தான். முற்றத்தில், காலியான பாலைவனமாகக் காட்சியளித்தது. அவன் தாய்மாமன் வீரர்களுடன் போருக்கு கிளம்பியதை அறிந்தான். ஓ கடவுளே, தாய்ப் பசுவை கவர்ந்து சென்றதைக் கூட அறியாமல் என்ன தூக்கம் எனக்கு? வெட்கம்! அவனது தூக்கம் அவனுள் அவமானத்தை நிரப்பியது!

அலங்கரித்த குதிரை லகானில், சுருள்முடி தவழ்ந்ததவன் முகத்தில்
ஆயுத சன்னத்தன் ஆனான், மின்னின் கூராயுதங்கள் /
ஆவல் றிகாண்டான் அவன், எதிரீக் கூட்டத்தை எதிர்க்க
இறப்பது ஒருமுறைதான், வீரம் றசறிந்தவர்கள் அறிந்தது

//.

(உயர்ஜாதி குதிரை மீதேறி, இளமையின் சுறுசுறுப்புத் துள்ளலுடன் கூடி, இரும்பு ஆயுதங்களை பாதுகாப்பிற்கு ஏந்தி கவசம் அணிந்து, ஆவலுடன் மோதப் புறப்பட்டான் தனியாக. றபரும் கும்பலை எதிர்க்க. மரணம் ஒருமுறை தான் வரும், ஆனால் எதிரீயுடனான இது போன்ற சண்டை வருவது அதிலும் அரிது)

அவன் குதிரையைப் பூட்டி வேகமான விரட்டினான் கத்தியை சுழற்றியபடி. சந்தையின் வீதியில் நகரத்தினுள், ஏனெனில் அவன் கண்கள் வேறிரு கண்களை பிரியாவிடை பெற விரும்பிச் சென்றன.

சமதோற்றம் உள்ளது அந்தக் குதிரைகள்
ஒட்டுபவனோ தவறு கூறமுடியாத ஒட்டுநன் /
மாங்கதாவின் கையின் சாட்டை சுழன்றது காற்றில்
அவளின் கண்ணுடன் தன்மனம் கலக்க //

(பத்மாவதி, கூ⁴மாலி கிராமத் தலைவரின் றபண். மாடியின் முற்றத்தில் அமர்ந்திருந்தாள் மணமகன் நினைவுடன். வானத்தையே "என்ன றேசதி?" என்று கேட்டபடி அவன் கைச்சாட்டை அலங்கரித்த இரு குதிரைகளையும் வீரட்டின. அந்த வாணிய சமூகப் றபண்ணின் அப்பா

தன் சத்ரிய மாப்பிள்ளையைப் பார்த்தார். அவரின் மகள்தான் அவனிடத்தில் தன் மனம், உயிரைக் கொடுத்துவிட்டவள். அவர்களின் கண்கள் சந்தித்துக் கொண்டன)

வாணிய வியாபாரிகள் நாங்கள் அறிவீர்
நீயோ அதிகார வர்க்கத்தைச் சேர்ந்த சமூகம் /
ஆனாலும் வாழ்க்கையின் பந்தம் சுத்தமானது
நம்மை இணைத்தது ஒன்றாக! ஓ மாங்கதா! //.

(ஓ மாங்கதா, என் தலைவனே, நாமிருவரும் வேறு வேறு சமூகத்தினரெனிலும், நமது காதல் சாதியைக் கடந்து நம்மை ஒன்றிணைத்திருக்கிறது)

அதனால்..

இங்குதான் என் அறை மாடியிலே
வீளையாட உள்ளது சோபட் வீளையாட்டுப் பலகை /
உனது ரெண்கல பகடையை உருட்டு
என்னை அறுக்கும் காய் நீதான், ஓ மாங்கதா! //.

(எனக்கு நிச்சயமானவனே, என் அறை மாடியில்தான். 'சோபட்' வீளையாட தயாராய் உள்ளது பலகை. பகடையும் காத்திருக்கிறது. இந்நாட்களில் நான் மட்டுமே வீளையாடிக் கொள்கிறேன். நீ எதிரில் இருப்பதாக கற்பனை செய்து கொண்டு. உனக்காக நானே பகடையையும் உருட்டுகிறேன். அதனால், மேலே வா உனது வீளையாட்டைத் துவங்கு. இது உன்னுடனான எனது பந்தத்தை மேலும் உறுதிப்படுத்தும்)

"முடியாது, பத்மாவதி. இது ஒரு ரஜபுத்திரனால் முடியாதது. நான் பசுக்களை காக்கும் போராட்டத்தை துவக்கிவிட்டேன். இந்த ஆயுத விளையாட்டை நடுவில் நிறுத்த முடியாது. விரைவில் திரும்புவேன், பின் உன்னுடன் விளையாடுவேன்."

அவன் சாட்டையால் விரட்டினான் குதிரையை. மின்னல் போல் அதன் குளம்பொலி விரைந்து மறைந்தது. இது ஒரு கணம் தான்.. பின் வேகமாய் மறைந்தான் என் கண்ணிலிருந்து... முப்பது மைல் தொலைவினைக் கடந்த பின்னர் ஒரு பசுமந்தையைக் கண்டான். ஆலமரத்தின் அடியில் அம் மரமோ "ஹிரண்" ஆற்றின் கரையில். அங்கே சவடா-வுடனான போரின் அடையாளங்களைக் கண்டான். "பான் ஜெதாவா"-வின் வீரர்களையும் கண்டான். பான் ஜெதாவா, கூமாலியின் தலைவர். சவடாவின் வீரர்கள் மாங்கதாவைக் கண்டதும்,

திரும்பிப் போ உயிருடன் இருக்கையில்

உன் வயது போரிடும் வயதல்ல /

உன் சாவிற்கு உன் அன்னை ஒப்பாரி பாடுவாள்

ஓ நீயொரு வெளியூர் வீருந்தாளியே! //

(ஓ இளைஞனே! திருடன் கூறினான் மாங்கதாவிடம் "நீ இந்த நகரத்திற்கு வந்த வீருந்தாளி. உன் வயதும் போரில் ஈடுபடும் வயதல்ல. நீ இறந்தால் உன் அன்னை இதயம் வெடிக்க அழுவாள். அதனால் நீ திரும்பிச் செல்"

ஆனால்...

நின்றான் அவன் உறுதியாக

திருடத் கூட்டத்தை பார்த்து சத்தமிட்டான் /

மாங்கதா உருவீனான் அவன் வாளை

எதிரியுடன் மோதினான் அழிக்கும் லொருட்டு //

(சவடா - திருடர் தலைவன். அவனை சண்டையிலிருந்து

வீலகச் சிசாண்ன போதிலும், மாங்கதா உறுதியுடன் நின்று போரில்
இணைந்தான்)

* * *

வெற்றி பெற்றவர்கள் சவாரி திரும்ப வந்தது

அவர்களின் முகமோ வெளி கருத்த புள்ளிகளுடன் /
நான் தேடுகிறேன் அரசபரம்பரையில் கிடைத்தற்கரியவனை
அவன் ஏன் என் கண்களில் புலனாகவில்லை? //.

**பத்மாவதி, தனது மாடியறை விட்டு, மாங்கதாவைப்
பார்த்த கணம் முதல் எங்கும் செல்லவில்லை. வெற்றியுடன்
திரும்பிய வீரர்களோ தலையைத் தாழ்த்திக்கொண்டு
வருகிறார்கள். அவர்களுடன் மாங்கதா வரவில்லையே,
அவர்களில் ஒரு வெற்றியாளனாக.**

அரைசத தலைப்பாகைகளைக் அவள் கண்டாள்

முறுக்கிய மீசையுடையவனைக் காணவில்லை அவர்களில்/
அவனின் குதிரையோ, அல்லது அவனோ இல்லை
ஓ மாங்கதா! என்னால் காத்திருக்க இயலவில்லை //.

**ஒரு கணம், அவள் நம்பிக்கையுடன், யோசித்தாள்.
மாங்கதா வேண்டுமென்றே தாமத்தித்து வந்து யாருமறியாமல்
அவளைச் சந்திப்பானென்று. அவன் திரும்ப வந்து அவளுடன்
விளையாடுவதாகக் கூறினானே!**

உடனே

ஓடிய குதிரைகள் நடந்து வந்தன

தங்கநிற சேணம் அவனுடைய குதிரையா? /
மாங்கதா! என்னால் காத்திருக்க இயலவில்லை
அந்த வீரன் குதிரையின்மீது இல்லையே? //.

(ஒரு குதிரை மட்டும் தனியாக, தங்கநிற சேணமணிந்து மிதுவாக
நடந்து வந்தது. குதிரைப்படையுடன் இல்லாமல் தனித்து அந்த குதிரையில்
ஓட்டுபவன் அமர்ந்து வரவில்லையே. எனக்குப் புரிந்தது மாங்கதா போரில்
இறந்தான் என்று)

**போர்வீரர்கள் பத்மாவதின் அறையின் கீழ் நின்று,
மேல்நோக்கிக் குரல் கொடுத்தனர்.**

உன் காதலன் ஓ பத்மாவதீ

ஹிரண் ஆற்றின் கரையில் ஓய்வெடுக்கிறான் /
உனக்குப் பலமுறை பிரியாவீடை கொடுத்ததாக
சுறசு சொன்னான் உன்னிடம் இறந்த அவன் //.

(ஓ அழகிய பத்மாவதியே, உன் காதலன் ஹிரண் நதிக் கரையில்
நின்று விட்டான். அவனது மரணப் படுக்கையில் உனக்கு பலமுறை
பிரியாவீடை கொடுத்தான்)

அவனை மண்ணால் மூடி மறைத்தோம்

அந்த ஆலமரத்தின் அடியில் /

ரிஜதானி சமூக மாங்கதா அவன்

'சவடா'வினால் கொல்லப்பட்டான் வெளிஊரில் //

மேலும்...

அவனுக்காக வந்தன ஏழு கோடித்துணிகளைக்

அவனது தாய்மாமன் வீட்டிலிருந்து /

அழாதே நீ ஓ பத்மாவதி

ஆற்றின் கரையில் நிற்கையிலே //

(மாங்கதா-வின் உடல் ஏழு கோடித்துணிகளைக் கொண்டு
தாய்மாமனால் போர்த்தப்பட்டது. சின் எரிப்பதற்குக் கொடுக்கப்பட்டது.
அனைவரும் பத்மாவதியைத் தேற்ற முயற்சித்தனர். அவள் சீதையில்
எரிந்து கொண்டிருக்கும் காதலனின் உடலைப் பார்த்து தேம்பி சூக்குரலிட்டு
அழுது கொண்டிருந்தாள்)

இளம்சீவப்பு நிற இரத்த துளிகள்

தெறித்திருந்தது நான் குழந்தையாகப் பிறக்கையில் /

இறந்தவனுக்காக அழுகிறேன் எப்போதும் நான்

இனி எப்போதும் பார்க்க முடியாத மாங்கதா-விற்காக //

(நான் பிறக்கும்போது என்மீது கட்டாயம் ரத்தக் கரை படிந்து
இருந்திருக்கும். அதுதான் இறப்பின் சகுனமோ?! என்னவொரு
துரதிருஷ்டம் பிடித்தவன் நான், இனி நான் காணவியலாத மாங்கதாவிற்காக
வாழ்நாள் முழுதும் அழுதுகொண்டே கழிப்பேன் காலத்தை)

* * *

ஒருநாள் மதியம், ஒரு திருமணக் குழுவினர் அடர்ந்த ஆலமரத்தினடியில் ஒய்வெடுத்தனர். காளைகள் மேய்வதற்காக அவிழ்த்து விடப்பட்டிருந்தன. அதன் கழுத்து மணிகள் மேய்வதின் கழுத்தாட்டத்தில் ஒலிக்க ஆரம்பித்ததும், சாப்பாட்டுக் கூடையைத் திறந்தனர் வழிப்போக்கர்கள். ஆர்ஸிவாலா, ஒரு ரஜபுத்ரன், நீண்டு சுருண்ட மீசை உடையவன். அவர்களின் பாதுகாவலனாக கூட வந்தவன். குந்தி அமர்ந்தான் சாப்பிட. திடீரென மரத்தின் மீதிருந்து நீர்த்துளிகள் விழுவதை உணர்ந்தான்.

ஆ! என்ன இது? வானத்தில் மழை பெய்யும் அறிகுறியாய் ஒரு மேகம்கூட இல்லை. பின் எங்கிருந்து விழுகின்றது இந்த நீர்த்துளி? அவை தோலை கருகவைக்கும் அளவுக்கு சூடாக வேறு இருந்தது. ஆ, இது நீரல்ல ரத்தம்! இளஞ்சிவப்பு நிற ரத்தம் ஏதோ ஒரு பிராணியினுடையது. அவன் மேநோக்கிப் பார்த்தான். ஒரு இளைஞன் மரத்தின் கிளையில் குனிந்து அமர்ந்து அழுது கொண்டிருந்தான். அவனின் வலி மிகுந்த முகத்தைப் பார்த்த ஆர்ஸிவாலா, அவன் மீது கருணை கொண்டான். 'யார் நீ?' எனக் கேட்டான்.

'நான் ஒரு பேய்'

வாழும் மனிதர்கள் அழுகையில்

நீர்த்துளிகள் வெளிவரும் கண்களிலிருந்து /

வீகாரமாய் அழும் பேய்க் கண்களிலிருந்து

இரத்தத்துளிகள் சொட்டின கண்களில் இருந்து //

(ஏ ரஜபுத்ரனே, மனிதர்கள் அழுதால், உப்புநீர் கண்ணீராய் வரும். ஆனால் என்னுடையதோ பயத்தின் அழுகை. ஆசை நிறைவேறாதவனின் கண்கள் அழுவதால் ரத்தம் வழிகிறது. ஆசை நிறைவேறாதவனின் மனவலி எவ்வளவு கூர்மையானது? ஓ! என்னவொரு துன்புறுத்தும் வலி)

உன் பேச்சு என்னை உறுத்துகிறது! நீ யாரின் ஆவி?

'நீங்கள் அடையாளம் கண்டுக்கொள்ளவில்லையா ககா?'

நீங்கள் தந்தையைப் போன்றவர், நான் உங்கள் மகன்போல்
ஏன்என்னை அடையாளம் காணவில்லை ஏ ஆர்சிவாலா

/

நான் வாழ்ந்த காலத்தில் செய்த பாவங்கள் கழிந்துகொண்டுள்ளன
என்வாழ்நாளில் நான் பீடித்த பாவ வினைகள் //

(ஏ ஆர்சிவா ககா (சித்தப்பா) நான் உங்களின் சகோதரனான
ஜெத்தா வாலாவின் மகன். அதனால் நீங்கள் என் தந்தை போன்றவர்.
ஆனால் நீங்கள் என்னை அடையாளம் கண்டுக்கொள்ளவில்லை. என்
வாழ்நாளில் நான் செய்த பாவங்களின் விளைவே. எனது இந்நிலைக்குக்
காரணம் என் வாழ்நாளில் மரணம் கூட உடைக்க முடியாத ஒரு காதலை
செய்திருக்கிறேன்.

**ஓ மாங்கதா! மகனே! நீ இன்.னுமா இவ்வுலகில்
ஆவியாய் அலைந்து கொண்டிருக்கிறாள்? உன்னை ஏமாற்றிய
ஆசைகள் எவை? அவைகளை உன்னை இவ்வுலகில் ஈடுபட்டு
அடைய வைக்கிறது?**

**மகிழ்ச்சியற்ற மன வலியுடன், இதயம் கரைக்கும்
அழுகை அழுதது அந்த பேய்.**

என் இதய ஆழத்தில் நான்

யாரின் பீம்பம் ஏந்தி இருக்கிறேன்? /

குத்திக் கிழிக்கப்பட்டவன் நான் ஆமரத்தடியில்

மணம்பூரிய இயலவில்லை பத்மாவதி உடன் //

ஆனால், ககா (சித்தப்பா) இப்போது,

இங்கு அடைபட்டுக் கிடக்கிறோம் பேயாக

கிர் காட்டில் நிறைவேறாத ஆசைகளுடன் அலைகிறோம்

/

எல்லா ஜுவாலைகளும் எங்களின் பேய் நிறத்தில்

ஆர்ஸி சித்தப்பாவே உங்களால் தீர்க்கமுடியும் துயரத்தை

//

(இங்கு கூட்டில் நிரம்பி உள்ள பயமுறுத்தும் பேய்கள், கிரீ காட்டின் மலைச் சரிவுகளில் அலைகின்றன. அனைத்து பேய்களும் எரிகின்றன. நிறைவேறாத ஆசை மனங்களுடன். நீங்கள் (ககா) உதவினால் வெளியேற முடியும்)

நான் உனக்காக என்ன செய்ய முடியும்? மனனே!

"என்னையும், திருமண நிகழ்ச்சிக்குப் படன் நகரம் அழைத்துச் செல்லுங்கள். பத்மாவதியின் நினைவுகள் என்னை விழுங்கிக் கொண்டிருக்கின்றன. அவள் எனக்காக நிச்சயிக்கப்பட்டவள். வேறொருவனை திருமணம் செய்யப் போகிறாள்!"

"உனக்கு பைத்தியம் தான் பிடித்திருக்கிறது! நீ பயமுறுத்தும் தோற்றம் உடையவன். உன்னை என்னோடு எப்படி அழைத்துச் செல்ல முடியும்?"

"சித்தப்பா, அழைத்துச் செல்ல மாட்டீர்களா?"

அன்பின் ஊற்று முழுவதும் தீர்ந்து விட்டதா

உறவினர்களே என்னை சொந்தமாகக் கருதவில்லையே?

/

மோசமான மோதலில் அடிபட்டவன் நான்

ஏ ஆர்ஸி, உங்கள் அன்பு காய்ந்து போய்விட்டது //

(ஏ எனது உறவினரே, என் மீதான அன்பைக் குறைப்பது எது? வீஷக்காற்று தான் உங்கள் அன்பை ஆவியாக்கி, பாதாளத்தில் தள்ளிவிட்டு விட்டதோ?)

உயிரோடிருக்க விரும்புகிறேன், துயரத்தில் அல்ல

அவன்தான் மணமகனாய் இருக்க வேண்டும் /

ஓ ஆர்ஸி நான் இறந்தது உண்மைதான்

ஆனால் என் மனமும், உயிரும் பத்மாவதியிடம் உள்ளது

//

(ஆர்ஸி, திருமணக் காட்சிகள் என் கண்ணில் ரத்தம் வரவழைக்கிறது. நான் இறந்தவன். ஆனாலும் பத்மாவதியிடம் தான் என் மனமும் உயிரும்)

மிகமகிழ்சி தருவதாக இருக்கும் அது

நான் படன் ரிசன்று பத்மாவதியீடம் சூடினால் /

ஓ ஆர்ஸி, நான் வீரும்புகிறேன்

இந்தப் பேய்களுடன் காட்டில் வசிக்கும் நான் //

(ஓ சித்தப்பாவே, என் கனவு, ஆசைகளை படன் நகரில் பத்மாவதியுடன் வீட்டுவீட்டு வந்துவீட்டேன். இப்போது சின்னாபின்னமாய் கிழிந்து சுற்றுகிறேன் பேயாய் இவ்வுலகில். நான் எரிந்தவன். அவனை மணம் ரிசய்ய அனுமதிக்க மாட்டீர்களா?)

"ஆனால் இது நடக்காது! எப்படி முடியும்?"

"மணமகன் நான் குரூரமான் பேய், சித்தப்பா என்னை பத்மாவதி திருமண யாக மைடையை அவளுடன் நான்குமுறை வலம் வரச் செய்யுங்கள். "

"பின் என்ன நடக்கும்? மகனே"

"நான் என் வந்த வழியே திரும்பி, இப் புதர்களில் மறைவேன். நான் இந்தப் பேய்க் கூட்டத்தின் சார்பாக உறுதியளிக்கிறேன். பின் எப்போதும் உங்களைப் பின் தொடரமாட்டேன்."

மலைவெளியில், இயலாமையின் வலியால், காற்றின் சப்தம் போல் இரத்தம் சுண்டவைக்கும் பயமான குரலைக் கேட்டு, ஆர்ஸிவாலா பயந்த பெருமூச்சு விட்டார். அவர், திருமணக் கூட்டத்தில் பேயைப் பற்றிக் கூறினால் அனைவரின் கண்களும் பயத்தால் பெரிதாகி, எலும்பு உறைய நடுங்குவார். அவர் தவிர்க்க முடியாத விஷயத்தால் இருதலை எறும்பானார்.

"சித்தப்பா, அழுதது அந்த பேய். உறவினர்களை நான் பயமுறுத்த மாட்டேன். நான் இங்க ஒரு வீடு கட்டுவேன். அனைவரையும் அவ்வீட்டிற்கு அழைப்பேன்"

கம்பு அந்த குதிரைகள் உண்ண

எருதுகளுக்கு தாராளமான இலைதழைகள் சாப்பிட /

திருமண குழுவினர்க்கும் ஒரு வீருந்து
இந்தப் பேய் தரும் உங்களுக்கு //

காட்டில், ஹிரண் நதியின் கரையில் திடீரென ஒரு வீடு
முளைத்தது. மாங்கதா அனைவரையும் வரவேற்றான்.
வெள்ளை ஆடை அணிந்து அழகான இளவரசன் போலத்
தோற்றமளித்தான். அவர்களுக்கு தாராள விருந்தளித்தான்.
குதிரைகளுக்கு கம்பும், எருதுகளுக்கு பருத்திக் கொட்டையும்
கொடுத்தான். அந்த திருமண கோஷ்டியின் முக்கியஸ்தர்
நினைத்துக் கொண்டார், இந்த நடுக்காட்டில் காராசியா
அரசர்களே கட்டி இருக்க வேண்டும்.

"பவானூ.. ஆர்ஸி என்ற அவர்களின் ரஜபுத்திர
பாதுகாலன் பெரியோர்களிடம் விஷயத்தை கூறத் துவங்கினார்"

"நமது மணமகனின் தந்தை (பத்மாவதியின் அப்பா) இந்த
அழகு குறைந்த மணமகளை நிராகரிக்கக் கூடும். நாம் ஏன்
இந்த அழகு வீட்டில் உள்ள அழகிய பையனை மணமகனாகக்
கூறுவோம். பின் அவனை ஊர் திரும்பும் வழியில் இதே
வீட்டில் விட்டுவிடுவோம்"

"அவர்கள் ஆலோசித்து இந்த ஆலோசனையை
ஏற்றனர்"

* * *

ஆசையோ வானத்தை வீடப் பெரியது
என் காலடி மண்ணோ எரிந்து கொண்டிருக்கிறது /
இந்த அவஸ்தையை முடிக்க விரைகிறேன்
ஓ தந்தார்வாட் நகரத் தலைவனே //

(பத்மாவதி புனிதமான மணப் பிணம். அவளின் மாடியறையில்
அமர்ந்து அழுது கொண்டிருந்தாள். ஓ, மாங்கதா, ஓ தந்தார்வாட் நகர
தலைவனே, நான் வேறொருவனை மணக்க இருக்கிறேன். என் மனதை
யாரிடமும் கூற இயலவில்லை. நான் மற்றொரு மணமகனுக்கு தாரை

வார்க்கப்படுவேன். என் வார்த்தைகளுக்கு மதிப்பில்லை. வானம் என் மீது நெருப்பைத் தூவுகிறது. என் காலடி நிலமும் நழுவுகிறது. அதனால் என் மனம் கவர்ந்தவனே, வீரைந்து வா, என் வார்த்தையைக் கேட்க, ஆசை நெருப்பை அணைக்க)

அந்த மணவீட்டை நோக்கி மாட்டு வண்டிகளை மணி ஓசையுடன் விரைந்தன. மணக் கோலத்தில் இருந்த மணமகன், மணமகளை அழைத்தான். பெண் கேட்கும் சம்பிரதாயம் முடிந்தது. பின் அவர்கள் கரம் பற்றி நடக்கையில், பத்மாவதியின் கண்கள் நோக்கின மணமகளை, அங்கே மாங்கதா மணமகனாக! அவளின் மனம் இனம் புரியாத குழப்பத்தாலும், பயத்தாலும் கலங்கினாலும் இனம் புரியாத அமைதியிலும் நிரம்பியது. எப்படி இறந்தவன் உயிரோடு வந்தான்? வானத்திலிருந்து இறங்கி வந்து அவளை அவனுடன் அழைத்துச் சென்று விடுவானோ? அல்லது கடவுள் அவனுக்கு அமுதத்தைக் கொடுத்து மீண்டும் வாழ அனுப்பி விட்டாரோ? கேள்விகள் மனதில் எழுந்தாலும், அது அவளின் மனதை கவலை கொள்ளச் செய்யவில்லை.

திருமண நிகழ்வுகள் முடிந்ததும், அவளின் புகுந்தகம் நோக்கி மணஊர்வலம் துவங்கியது. மாலை நேர மங்கிய ஒளியில், அந்தக் காட்டின் அடர்ந்த ஆலமரத்தை நெருங்கினார். அந்த மணமகன் நெருப்புப் புகையாய் வெடித்து, வண்டியிலிருந்து வெளியேறி புதரினுள் மணந்தான் புகையாய். மணமகனே, ஆச்சரியத்தில் திரும்பிப் பார்த்தாள். அவளருகில் ஒரு அசிங்கமான புதியவன் மணமகனாக! அவள் வண்டியை நிறுத்தி அதிலிருந்து குதித்து விட்டாள்.

"மகளே! மகளே! என்ன விஷயம்?"

"இது எனக்குத் தேவையில்லை. நீங்கள் சென்று

வாருங்கள். என் இருப்பிடம் இனி என்னை மணந்தவனோடு தான்”

“ஆனால் மகளே, அவன் வெறும் புகை”

“எப்படி இருந்தாலும் சரி, என் மனம் மற்றொருவனுடன் இணைய விரும்பாது”

“அவர்கள் மிக கடினத்துடன் பத்மாவதியின் மனதை மாற்ற முயன்றனர். ஆனால் இயலவில்லை. அந்த அடர்ந்த காட்டில் அவளை தன்னந்தனியே விட்டுவிட்டு அவர்கள் சென்று விட்டனர். மாட்டு வண்டிகளின் சத்தம் தேய்ந்து மறைந்தது. அந்த பயமுறுத்தும் இரவை நோக்கி, பயங்கர செங்குத்து பாறைகளின் நடுவில் சளசளத்துப் பாய்ந்து கொண்டிருந்தது ஹிரண் நதி. புதர்களின் நிழலுருவங்கள் அவளை பயமுறுத்தின”

“மாங்கதா, மாங்கதா, மாங்கதா, பத்மாவதியின் அழகை செங்குத்தான பாறைகளில் பட்டு எதிரொலித்தது. அவ்வெதிரொலியில் ஆலமரத்தின் ஒவ்வொரு இலையிலும் ஒளியூட்டியது போல் இருந்தது”

ஓ ஆலமரமே அடர்ந்த இலையே உன் கரங்கள்

ஒவ்வொரு இலையும் ஒளிக்கிறது உனது ரவளீமூச்சில் /

எளிதில் எரிபவன் நான் பேய்களின் நெருப்பில்

எப்படி நான் திருப்திப் படுத்துவேன்? //

(ஓ ஆலமரமே, உனது மனவேதனையினால் நீ ரவளீப்படுத்தும் புகை உனது ஒளியை ஒளிர வைக்கிறது. எனது நிறைவேறாத ஆசைகள் என்னை தீவிரமாக வறுக்கிறது. இந்த ஆசைத் தீயினை நான் எங்கு ரசன்று அணைப்பேன்?)

தினந்தோறும் அவள் தீவிர மனவேதனையில் துடித்தாள். இரவுதோறும் அந்த மரத்தின் மீதேறி, ஒவ்வொரு கிளையின்

**இலையிலும் அவளின் புகையாய் மறைந்த காதலனைத்
தேடினாள்.**

கிளைக்குக் கிளை நான் தேடக் கிடைத்தது

ஒவ்வொரு இலையிலும் துயரமே எழுதப்பட்டுள்ளதை /

மாங்கதாவின் மரணம் என் மகிழ்ச்சியை திருடியது

என் கனவின் மகிழ்வைக் கூட //

(தேடலின் தேடல் அவளின் ஆசைத் தணலை புரிய வைத்தது.
அவளின், காதலனைத் தேடும் ஆசை, அங்கிருந்த புதர்களில் நெருப்பாய்
எரிந்தது)

நிறைவேறாத ஆசைகளின் நெருப்பு, பகல் பொழுதில்
கோபமாய் மனதில் கொப்பளித்தது. ஒவ்வொரு இரவும், ஒவியம்
போன்ற வீடு அங்கே தோன்றியது. மாங்கதா மனித உருவில்
அவ்வீட்டில் பத்மாவதியுடன் கூடி இருந்தான். ஒவ்வொரு
காலையும், இந்தத் தோற்றம் மறைந்தது. பத்மாவதி மட்டுமே
தனித்திருந்தாள். அவள் மனவலியின் நடுவில் புரியாத தனிமை
வாழ்க்கையில்)

* * *

இரண்டு இளைஞர்கள், குதிரையில் கடந்தனர் அந்த
கிரீனார் காட்டினை. அந்த இருளின் கவிதலில் ஒரு மனிதனோ
அல்லது பறவை கூட கண்ணில் படவில்லை. பயமுறுத்தும்
காட்டின் இருட்டு அது. இரு இளைஞர்களும் களைத்தும்,
பசியோடும் இருந்தனர். திடீரென வழியில் அடர்ந்த காட்டின்
நடுவில் சேற்றில் நிற்கும் ஒரு எருமையைக் கண்டு அதனிடம்
ஓடினர். அந்த அசாதாரணமான, ஆச்சரியத்தில் வாய்
பிளந்தனர்.

“வா, நாமிருவரும் இந்த எருமைப்பாலை அருந்தி
இரவைக் கழிப்போம்” இருவரில் ஒருவன் கூறினான்.

இருட்டில் அந்த எருமையின் வாலைப் பிடித்துக் கொண்டு அதைப் பின் தொடர்ந்தனர். சற்று நேரத்தில் காட்டின் நடுவே ஒரு அழகிய வீட்டைக் கண்டனர். எருமை வீட்டு வாசலில் நுழைந்து பின் மறைந்தது உள்ளே. இருவரும் தொடர்ந்தனர். அவ்வீட்டு முற்றத்தில் அவர்களின் குதிரையை அவிழ்த்துக் கட்டினர். பின் நடையில் அமர்ந்தனர். வீட்டின் அழகு கொள்ளை கொண்டாலும், அதன் அளவைக் காட்டிலும் அது மிக அமைதியாக இருந்ததை உணர்ந்தனர். வாசலில் தடுப்போர் யாருமில்லை.

சற்று நேரத்தில் ஒரு அழகிய இளைஞன், வெள்ளாடை அணிந்து அங்கே தோன்றினான் வீட்டினுள்ளிருந்து. அவர்களை மௌமாக கட்டித் தழுவி வரவேற்றான். அவர்களின் குதிரைகளை இடம் மாற்றிக் கட்டினான். அது உணவு அருந்தும் நேரம். பஞ்சப்பாயைப் போட்டு விருந்தினரை உணவருந்த அழைத்தான். உணவைப் பறிமாறியதோ, மிக அழகிய ஒரு பெண். சப்பாத்தி, காய்கறி கூட்டுடன் மற்றும் பால். பின் இரவில் கரை விரிப்புகள் விரிக்கப்பட்டன முற்றத்தில். மெத்தைகள் விருந்தினர்களுக்காக. ஒரு வார்த்தையும் பேசாமல், தூங்கத் துவங்கினர் அனைவரும்.

வியப்பிலிருந்த விருந்தினர் இருவரும் தூங்கவில்லை. ஏன் காட்டின் இவ்வளவு நடுவில் வீட்டினை கட்டி இருக்கிறார்கள்? யார் கட்டியிருப்பார்கள்? இவ்வளவு பெரிய வீட்டில் இந்த இரு ஜோடி மட்டும் தனியாக வசிப்பது ஏன்? அவர்கள் ஏன் ஒரு வார்த்தை கூட பேசவில்லை? அவர்களின் அமைதியான முகம் என் வெளிறி, அதிர்ச்சியுடன், துன்பத்தில் ஆழ்ந்தவர்கள் போல் உள்ளது?

பின்னர் அவ்வீட்டின் உள்ளறையிலிருந்து சத்தம்

கேட்டது. அந்த இளைஞன் உடலை முறுக்கியபடி வலியால் அழுவது போல். அவளின் குரல் அவன் தீவிர வலியால் அவதிப்படுவதை உணர்த்தியது. இரவு முழுவதும் இடையீடின்றி அவனின் அரற்றல் கேட்டுக் கொண்டே இருந்தது.

இரு விருந்தினர்களும், இரவு முழுவதும் கேட்ட அந்த அரற்றலைக் கேட்டு குழம்பினர். பைத்தியமே பிடித்துவிடும் போலிருந்தது அவர்களுக்கு. அவ்வொலி விடியற்காலையில் குறையத் துவங்கியபோது விருந்தினர் தூங்கத் தொடங்கினர். அவர்கள் படுத்த மெத்தையைக் காணவில்லை, வெறும் தரையில் அவர்கள் அவர்களை உபசரித்த வீட்டையும் காணவில்லை. அவர்களின் குதிரை அருகிலிருந்த மரத்தில் கட்டி வைக்கப்பட்டிருந்தது. அவர்களின் கண்கள் மேலிந்த ஆலமரத்தின் கிளைகளை நோக்கின. அங்கே பாய்ந்து கொண்டிருந்த ஆற்றின் ஒலி, பகலிலும் பயமுறுத்தும்படி பேய்ச் சத்தத்துடன் இருந்தது. மற்றொரு புறம் பார்த்தால் உயர்ந்த கோபுரம் போன்ற செங்குத்தான பாறைகள்.

நேற்று இரவு நடந்ததை நினைத்து அவர்கள் குலைநடுக்கம் கொண்டனர் - அவர்கள் - சட்டத்தால் தண்டிக்கப்பட வேண்டிய குற்றவாளிகள் - மாலை வரை துயரத்துடன் பயணித்தனர். மாலையில் அவர்களில் ஒருவன் மனதை உறுதிப்படுத்திக் கொண்டு கூறினான். "தம்பி, எதுவாக இருந்தாலும் சரி, நாம் அவர்களின் சாப்பாட்டை சாப்பிட்டதனால் நன்றிக் கடன் பட்டுள்ளோம். மீண்டும் அங்கேயே சென்று அவர்களுக்கு உதவுவோமா?"

"நிச்சயமாக. வா திரும்பி அங்கேயே சென்று உண்மையைக் கண்டறியலாம். "

பின் அவர்கள் அந்த ஆலமரத்தினடிக் கே சென்றனர். அங்கே அதே வீட்டினைக் கண்டனர். முற்றத்தில் அந்த வெள்ளாடை அணிந்தவன் அவர்களை வரவேற்றான். அந்த அழகிய பெண்ணோ, அவர்களுக்கா சமைத்தான். மீண்டும் இரவில் தூங்க படுக்கைகள் விரிக்கப்பட்டன. சாப்பிட்டு முடிந்ததும் அந்த குற்றவாளிகள் இருவரும் எழுந்து வெள்ளாடை இளைஞனிடம் விசாரிக்கத் துவங்கினர்.

"நீ யார்? ஏன் இரவு முழுவதும் வலியால் அழுகிறாய்?" சொல் பதிலை.

"எதற்காக நீங்கள் தெரிந்து கொள்ள விரும்புகிறீர்கள்?"

"நாங்கள் ரஜபுத்திரர்கள். எங்களுக்கு உணவிட்டவரின் துயரத்தை தீர்க்காமல் வாழ்வதில் வெட்கம் கொண்டவர்கள்"

"விருந்தினர்களே! என்ற அந்த வெள்ளாடை இளைஞனின் பார்வை அவர்களைத் துளைத்தது. நீங்கள் நான் கூறுவதைக் கேட்டு பயந்துவிட மாட்டீர்களே?"

"அப்படி நாங்கள் பயந்திருந்தால், மீண்டும் இங்கு வந்திருப்போமா?"

அமானுஷ்ய பேய்க்குரலில், அவனின் இதயத்தைக் கிழித்துக் கொண்ட குரலில் அவன் பேசினான். " நான் மாங்கதா"

"மாங்கதா-வா? அக் குற்றவாளிகள் மனதில் பொங்கிய பயத்தையும், பெரிய அழகையையும் மனதில் அடக்கினர்"

"ஆம்! நான் தான் மாங்கதா. தந்தர்வாட்-ன் இளவரசன். நான் ஒரு கொள்ளைக் கூட்டத்தினருடன் போரில் இறந்து, இந்த நரகம் போன்ற ஆவி உலகில் வாழ்கிறேன். நான் இங்கு பத்மாவதியுடன் தினமும் அவளின்

இரத்தத்தை உறிஞ்சி வாழ்கிறேன். போரில் நான் ஒரு பளபளப்பான தடியால் குத்திக் கொல்லப் பட்டேன். அதன் சிறு துண்டு என் மார்பெலும்பைக் குத்தி விட்டது. அந்த நாள் முதல் அந்த உலோகத் துண்டு என் விரிசல்விட்ட எலும்பில் புகுந்து வலி உண்டாக்குவதால் நான் துடித்துக் கொண்டிருக்கிறேன்”

“இதனை எப்படி தீர்ப்பது?”

“நீங்கள் அந்த எலும்பை கண்டுபிடித்து அதில் குத்தியிருக்கும் உலோகத் துண்டை அகற்றி விடுங்கள். பின் அந்த எலும்பை 'தாமா-குண்ட்' குளத்தில் போட்டுவிடுங்கள். என் பேய் உருவம் மாறிவிடும். எனது கோரமான உருவம் கரையும் வரை இந்த வலி ஏக்கத்துயரை நான் அனுபவித்தே ஆகவேண்டும். கூறினான் அந்த மாங்கதா. பின் வீட்டினுள் சென்று வலியால் அரற்றத் துவங்கினான். இரு குற்றவாளிகளும் தூங்க முயற்சித்தனர்”

காலையில் அவர்கள் எழுந்த போது அந்த வீடு மறைந்து போயி விட்டிருந்தது. அந்த ஆலமரத்தின் ஆணியேர் அருகில் தோண்டி அந்த எலும்பினை எடுத்தனர். பின் உலோகத் துண்டு குத்திய எலும்பிலிருந்து அதனை அகற்றி, பின் அந்த எலும்புகளை 'தாமா-குண்ட்' குளத்தில் கரைக்க எடுத்துச் சென்றனர் குதிரையில்.

* * *

ஓர் இருட்டான மழைக்கால இரவு, பாத்ரவ மாதத்தில் அரசனும், அரசியும் கோட்டையின் சயன அறையின் முற்றத்தில் சாய்ந்து அமர்ந்து கொண்டு பேசிக்கொண்டிருந்தனர். மழையால் உருவாகிய வெள்ளம், அவர்களின் கோட்டைக்கு

அருகில் உள்ள ஆற்றில் நிரம்பிக் கொண்டிருந்தது. சிறிதும், பெரியதுமான இடியோசை வானில் எழுந்து கொண்டிருந்தது. வட்டமான வானத்தில் மின்னல்கள் பளிச்சிட்டுக் கொண்டிருந்தன. அந்த மின்னல்கள் ஒளிவிட வானத்தின்நீளம் போதவில்லை!

"ஆ கடவுளே! என்னவொரு இருட்டான இரவு! பெருமூச்சு அரசியிடமிருந்து வெளிப்பட்டது."

"இந்த இரவில் ஊருக்கு வெளியே வீடற்றவர்கள்தான் எவ்வளவு கஷ்டத்துடன் அலைந்து கொண்டிருப்பார்கள். யார் அவ்வாறு இருப்பார்கள்..." அரசர் கவலைப்பட்டார்.

"செய்யாத குற்றத்திற்காக தண்டிக்கப்பட்ட எனது சகோதரர்களைத் தவிர வேறு யார்?" அரசி பதிலளித்தார்.

"யார்? ஜெசா மற்றும் வெஜா?"

"ஆம், அரசரே! தங்களைப் பொறுத்தவரை அவர்கள் குற்றவாளிகள். ஆனால் எனக்கு என்னுடன் பிறந்த சகோதரர்கள் ஆயிற்றே!"

"அரசியே, இக்கணம் அவர்களின் தீரத்தை உண்மையாகவே பாராட்டுகிறேன். அவர்களின் குரூரமான செயலுக்காக இவ்விரவிலும் அவர்களுக்கு மரண தண்டனை உண்டு. இப்போது அவர்கள் ஏதாவது காட்டில் விங்குகள் போல் ஒதுங்கியிருப்பார்கள். துரதிர்ஷ்டம் அவர்களுக்கு!"

"பின் என்ன செய்ய முடியும் அவர்களால்? அரசரே, அவர்களை மன்னித்து அவர்களுக்கு ஓர் இடம் கொடுக்கக் கூடாதா?"

"இடமா? அப்படியானால், இப்போதே அவர்கள் என்முன் வந்து நின்றால் அவர்களுக்கு நீதி வழங்குவேன். நிலமும்

வழங்குவேன். அவர்களின் குற்றத்தைத் திருத்துவேன்.”

“ஐயோ! பல வருடங்களுக்கு முன் நாடு கடத்தப்பட்டவர்கள், இந்த இரவில் எப்படி இங்கு வரமுடியும்?”

“நீ ஏன் அவர்களை கூப்பிட முயற்சிக்கக் கூடாது? அவர்கள் இவ்வூரை விட்டு எங்கு போய்விடப் போகிறார்கள்? என்னைக் கொல்ல முயற்சியில் ஈடுபட்டிருப்பார்கள்.. கூப்பிடு, கூப்பிடு என்றார் கேலியாக.”

“நீங்கள் கேலி செய்து பார்க்கிறீர்களா?” அரசி விசம்பினார்.

பாசம் அவளை விடவில்லை. சிறுபிள்ளைத் தனமாக அரசி பின் எழுந்து முற்றத்தில், மாடியின் தடுப்பு வளைவின் மேல் சாந்து இருட்டில் அழைத்தாள். “ஜெசா-பை⁴... விஜா-பை⁴...”

“உங்களின் கை சொடுக்கில் இருக்கிறோம், அரசியாரே! ” கீழிருந்து குரல் கேட்டது!

“ஓ! ஆச்சரியம். எனது சகோதரர்களே இந்த இரவில் நீங்கள் எப்படி?...”

“நாங்கள் அரசரை பாதுகாக்கிறோம், அக்காவே”

“உங்களை நாடுகடத்தியவரையா காக்கிறீர்கள்?”

“ஆம், அக்காவே”

“ஏன்?”

“அரசரைக் கொல்ல வந்த எதிரியை தப்ப விட்டுவிட்டு நாங்கள்தான் அரசரைக் கொல்ல முயன்றோம் என்று பழி சுமத்திவிட்டனர். அப்போதிருந்து நாங்கள் குற்றவாளிகளாக அலைகிறோம். அனைவரது விரல்களும், சூழ்நிலையும்

எங்களை குற்றவாளியாக்கின. எப்படி தவறான குற்றச்சாட்டை தாங்கிக் கொள்ள இயலும்?"

"தீரமுடைய எனது சகோதரர்களே, ஒவ்வோர் இரவும் இப்படித்தான் காவலுக்கு வருகிறீர்களா?"

"இல்லை, அக்காவே, இது போன்ற பயங்கர இரவுகளில் மட்டுமே"

அரசர் மாடி முற்றத்தில் முன்னோக்கி நடந்து இறங்கி வாஞ்சையுடன் அந்த ரஜபுத்திரர்களைத் தழுவினார். அவரின் இதயம் பெருமையில் விம்மி புடைத்தது.

"ஜெசா.. வெஜா.. அவர்களை அழைத்தார். நாளை அரசவைக்கு வாருங்கள், என்னுடன் பானம் அருந்த"

"அரசரே, இது மரியாதைக்காகவா? அல்லது ஏமாற்றி தண்டனை வழங்கவா?"

இது அரசவாக்கு. என்னை நம்பி நாளை அரசவைக்கு வாருங்கள்.

உண்மையில் யார் அரசியின் குரலுக்கு பதில் கூறியது? மாங்கதாவின் ஆவிதான். அக் குற்றவாளிகள் அவ்விரவில் கோட்டையின் தூரத்தில் கூட இல்லை. அவர்கள் "தாமா-குண்ட்" குளத்தை நோக்கி சென்று கொண்டிருந்தனர். மாங்கதாவின் ஆத்மசாந்திக்கு அஸ்தி கரைப்பதற்காக. நன்றியுள்ள அந்த பேய் பல வருடங்களாக குற்றம் சாட்டப்பட்டு அலைந்து கொண்டிருந்த அவர்களின் பிரச்சனையை தீர்க்க விரும்பியது. அரசர் கொடுத்த வாக்குறுதியை குற்றவாளிகளிடத்தும் சொன்னது.

அரசவையில் உண்மை கண்டறியப்பட்டு, மனவேறுபாடுகள் களையப்பட்டன. பானங்கள் பரிமாறி

உறியப்பட்டன.

கிர்நார் காட்டின் பல பகுதிகள் மாங்கதா-வின் இருப்பிடமாக கூறப்படுகிறது. ஓபியத்திற்கு அடிமையான சாரண-இடையனுக்கு ஓபிய பொட்டலத்தை விட்டெறிந்ததும் மாங்கதாவின் ஆவிதான்.

கதை கூறியவர் தனது கதையை முடித்தபின் புகைக் குழாயை எடுத்தார். பின் குச்சிகளை சொருகி அதனை தணலூட்டினார். கதையை கேட்டுக் கொண்டே பாதி தூக்கத்தில் இருந்த அந்த சாரண-இடையன் குறட்டை விட்டு தூங்க ஆரம்பித்தான். விடியலில் எழுந்து அவன் எருமைகளை கறக்க வேண்டுமல்லவா?

* * *

வாலா : காதி² சமூகத்தைச் சேர்ந்தவர்கள். தற்போது வாலா, காச்சர், கும்மான் என மூன்று பிரிவுகளாக உடையவர்கள்.

காதி² : நிலச்சுவான்தார், போர் வீரர்களாக வாழும் சமூகத்தினர். சூரியனை வழிபடும் இவர்கள் சிந்து பகுதியை தாய் மண்ணாக உடையவர்கள். 9ம் நூற்றாண்டில் கட்சி பகுதிக்கு வந்து செளராஷ்டிரத்தினை பிரித்து தங்கள் கட்டுப்பாட்டிற்கு கொண்டுவந்தனர். இவர்கள் பிரித்த பகுதிதான் 'கத்தியவார்' என அழைக்கப்படுகிறது.

ராவஜ் : ஒரு நரம்பு இசைக்கருவி

து³ஹா : ஈரடிகளில் எழுதப்படும் கவிதை. தோ³ஹா, தீ³-ஹாத் என்றும் அழைக்கப்படுகிறது. இதுவே

சௌராஷ்ட்ர, கட்ச் நாட்டுப்புறப் பாடல்களின் பிரபலமான செய்யுள் வடிவம்.

- படன் :** படன் என்ற பெயரில் இச்சம்பவம் நிகழ்ந்தபோது பல ஊர்கள் இருந்தன. இக் கதையின் படன், கூமாலி கிராமத்தின் அருகில்தான் எங்காவது இருந்திருக்க வேண்டும்.
- வாணியா :** (ப³னியா) வியாபாரி, கடை உரிமையாளர்கள், வட்டிக்கு விடும் தொழில் செய்பவர்கள். பெரும்பாலும் ஜைன சமூகத்தினர்.
- சத்ரிய :** நான்கு வர்ணத்தில் ஓர் பிரிவு. ஆட்சியாளர்கள், போர் வீரர்கள்.
- சோபட் :** ஓர் உள்ளரங்கு விளையாட்டு. கட்டம் போட்ட துணியின் மேல் கட்டைத் துண்டுகளை நகர்த்தி, ஏழு சோழிகளைக் கொண்டு விளையாடப்படுகிறது.
- ரஜபுத்ர :** போர் வீரர்களின் சமூகம். சௌராஷ்ட்ர பகுதியில் இவர்கள் போர்வீரர்களாகவும், நிலச் சுவான்தார்களாகவும் இருக்கின்றனர்.
- தா³மா-குண்ட்³ :** சதுர வடிவிலான குளம். இறங்கிப் போக படிகள் இருக்கும். தா³மோத³ரன் என்ற பெயரிலிருந்து "தா³மா-குண்ட்³" என்ற குளப் பெயர் வந்தது. ஜுனாகாட்³, கி³நார் மலையில் உள்ளது இக்குளம். மக்கள் புனித யாத்திரைக்கும், அஸ்தி கரைக்கவும் இங்கு வருவர்.
- பா⁴த்³ரவா :** பா⁴த்³ரபத மாதம். விக்ரம சகாப்தத்தில் பதினோராவது மாதம்.

3. ஷத்ருஞ்ஜை-யின் ஆற்றங்கரை

ஷத்ருஞ்ஜை மலைப்பகுதியிலோடும் ஆற்றினை ஒட்டிய பகுதிகள் வருடம் முழுதும் பசுமையாய் இருக்கும். இரவும், பகலும் வருடிச் செல்லும் தென்றல் காற்றில் இடுப்பளவு வளர்ந்த புற்கள் அலையலையாய் மகிழ்வுடன் அசைந்தாடியபடி இருக்கும். மலையின் பாறைகளை உடைக்குமளவு வலிமையான சும்பலான எருமைகள், வாலினை காற்றில் 'விஸ்-விஸ்' என அசைத்தபடி ஆற்றின் இரு கரைகளிலும் மேய்ந்து கொண்டிருக்கும். எப்போதாவது திடீரென அடிவயிற்றில் குப்பென பயமுறுத்தும்படி சிங்கங்களின் கர்ஜனை அருகில் உள்ள கிராமங்களில் எதிரொலிக்கும்.

கிராமங்களில் வாழும் ஆஹிர்-சமூக மக்களின் வீடுகளில் புறாக்குஞ்சுகளை வைத்து பொறித்தபடி இருக்கும். காலை, மாலை வேளைகளில் இடையர்கள் அவர்களின் எருமையைக் கறக்கும் போது, பால் மடியிலிருந்து பால் பீய்ச்சி, பாத்திரத்தில் விழும் சத்தம் ஆங்காங்கே கேட்டுக் கொண்டே இருக்கும். உருளையான பால் பாத்திரம் அவர்களின் கால் முட்டிக்கிடையே 'சர்-சர்' என சப்தமிடுவது கிராமத்தில் எதிரொலிக்கும். பின் பகல் பொழுதில் பாலிலிருந்து வெண்ணை கடையும் விசில் சத்தம் காற்றைக் கிழிக்கும். ஆஹிர்-பெண்மணி நின்றுகொண்டு கயிறை இழுத்து, தயிர் கடைகையில், கயிறு மரஉருளையில் சுற்ற, அவர்களின் உடலும் அதற்கேற்றால்போல் அரைவட்டமடிக்கும். அவர்களின் கரங்கள் முன்னும் பின்னும் சென்றபடி இருக்கும். அதன் அசைவில் எழும் தாளம், அழகான ஓசைகள் வானத்தை எட்டும். பேரலை ஒன்று

கிளம்பி அடங்குவது போல, அவர்களின் கடைதலின் போது உடலின் வெளித் தோற்ற அசைவுகள் இருக்கும்.

ஒரு நாள் காலை, இரு இளம் வயதினர், ஒரு பையன், ஒரு பெண் அவர்களின் வீடுகளில் இருந்து கிளம்பினர். கிராமத்தின் எல்லையில் அவர்களின் எருமைகளை மேயவிட, ஆளுக்கொரு மந்தையை விரட்டியபடி வந்தனர். அந்த பையன் நீண்ட அங்கியும், அழகாக வாரப்பட்ட தலையுமாக தலைமுடி காதின் மேல் குதித்திட நடந்தான். பெண்ணின் கூந்தல் பின்னப்பட்டு, பின் உருட்டிச் சுழற்றி அதனை ஒரு துணியினால் ஆழகாகக் கட்டியிருந்தாள். இருவரும் நீள மூங்கிலை ஏந்தி, உயர மரத்திலிருக்கும் புளியம் பழங்களை பறித்து, சேர்ந்து சுவைத்தபடி சென்றனர்.

எருமைகள் மேய்ந்து கொண்டிருக்கையில், இருவரும் குரங்குகள் போல் விளையாட்டு புத்தி கொள்வர். அடித்து ஓடுதல், புதர்களில் ஒளிந்து விளையாடுதலில் பொழுதினைப் போக்குவர். அனல்-தே³ (வி) வேகமாக ஓடுவதிலேயே குறியாக இருப்பாள். ஏனெனில் அவள் எப்போதும் ஓடும்போது பிடிபட்டு விடுவாள். தே³வரா அவளினைத் தாண்டிச் சென்று ஓடி

அவளை பிடிக்காமல், அவளால் ஓடி முந்தப்படுவதை நிரம்பவே ரசித்து விரும்புவான். அவள் மெதுவாக ஓடி, அவளை அடைவாள். சில சமயங்களில் அவனின் பயமுறுத்தல், அவளை திடுக்கிடச் செய்யும் :

"தேவரா, என்ன விளையாட்டு இது? நீ ஓடுவது போல் போக்கு காட்டுகிறாய்." என்று கோபம் கொள்வாள்.

"நான் நிஜமாகவே ஓடினேன் என்றால்...நீ என்னை நாள் முழுக்க ஓடினாலும் பிடிக்க இயலாது.. உனக்கே தெரியும், இல்லையா?" தேவரா பதிலுக்கு

சில சமயங்களில், அவர்கள் நீரோடையின் கரையில், கால்களை நீரில் முங்கி உதைத்தபடி, சப்தமிட்டோடும் நீரின் அடியில் முத்துநிற கற்கள் உருளுவதை வைத்தகண் வாங்காமல் பார்த்தபடி இருப்பார்கள். அவர்களுக்கிடையே வாக்குவாதம் முற்றுக்கையில், நீரின் மீன்கள், கால் விரல்களை கடித்து ஓடுவது தெரியாமல் பேசிக் கொண்டே இருப்பார்கள்.

"என் காலைப் பாரேன் தேவரா வெள்ளை வெளேரென்று, உன் காலை விட.."

"அதனால் என்ன? குஷ்டம் பிடித்தவன் இன்னும் வெள்ளையாக இருப்பான். வெள்ளையாக இருப்பவர் எல்லாரும் குஷ்டம் பிடித்தவர்கள்தான்"

"இந்தப் பக்கம் திரும்பிப் பார், நமது கிராமத்தின் கழுதையின் முதுகுகள் வெள்ளையாக உள்ளது, கொக்கு போல். அவைகள் குஷ்டம் பிடித்தவைகளா?"

ஒரு கோடை மதியத்தில், அவர்கள் புளியமர நிழலில் ஓய்வெடுத்துக் கொண்டிருந்த போது, இதமான காற்று, ஆற்று நீரில் அலை ஏற்படுத்தியபடி செல்ல, தேவராவின் கண்கள்

தூக்கத்தில் சொக்கின. புல்லைத் தின்றபடி படுத்திருந்த எருமையின் முதுகில் தூங்கிவிட்டான் அவன். அனல்-தே கழுகின் இறகைத் தேடி எடுத்து, தூங்கும் தேவராவின் தலையில் செருகினாள். அவனது இடையின் நாடாவை அவிழ்த்துவிட்டு, அவனது மதியச் சாப்பாடான கம்புச் சோற்றை மீனுக்குக் கொடுத்தாள். அவன் தூக்கம் கலைந்து பசியால் எழுந்தபோது, அவளின் உணவை அவனுக்குத் தந்தாள். தேவரா அவளின் சாப்பாட்டை சாப்பிடும்போது முணுமுணுத்தாள். "பாவம், அனல்-தே, என் அம்மாவுக்கு வயதாகி விட்டது" உன் சாப்பாட்டைப் போல் அம்மாவால் சுவையாக சமைக்க முடியவில்லை.

"கவலைப்படாதே தேவரா, இன்று முதல் நான் உனக்காக தினமும் உணவு கொண்டு வந்துவிடுகிறேன்"

"எவ்வளவு நாட்கள் கொண்டுவருவாய்? எப்போதுமா? பார்க்கலாம். உன் வார்த்தையில் நீ எவ்வளவு உறுதியாய் இருக்கிறாய் என்று. அதிலிருந்து பின்வாங்கக் கூடாது"

"ஓ.. நீ என்ன வலைவிரிக்கிறாய் என புரிகிறது. கனவு காணாதே..." அவளின் பெருவிரலை உயர்த்தி கேலி செய்வாள்.

மதியத்திற்குப் பின், அவர்களின் மந்தையை வீடு நோக்கி ஓட்டத் துவங்கினார். மறந்துபோய், தேவரா ஒரு கன்றுக் குட்டியை மேய்ச்சலிலேயே விட்டுவிட்டான். மாலையில் அனல்-தே அந்த கன்றுக் குட்டியை தேவராவின் வீட்டு வாசலின் முன் நிறுத்திக் கத்தினாள் "தேவரா.. இது போன்று மறந்துவிட்டு வருவதே உனக்கு வேலையாகி விட்டது. நீயெல்லாம் ஆஹிர் சமூகம் என கூறிக்கொள்ளாதே. முட்டாள் தனமாக நடந்து கொள்கிறாய். இந்தா உன் கன்றுக் குட்டி.

இன்னொரு முறை இப்படி மறந்துவிட்டு வந்தால், அதனை நான் திருப்பித் தர மாட்டேன், ஜாக்கிரதை!”

தேவராவின் அம்மா, கொக்கு போன்ற வெள்ளை நிறத்துடன், கபடமற்று பேசும் அந்தப் பெண்ணை நிரம்பவே விரும்புவாள். வயதான தேவராவின் அம்மா, சிமிட்டும் கண்களுடன், சற்றே கிறுக்குத்தனமாக அவளின் சட்டைப் பையில் வறுத்த எள்ளை திணித்தாள். பின் அவளின் காதில், 'அனல்-தே, நீ என் கன்றை அழைத்து வந்ததற்கு இந்தப் பரிசு' என கிசுகிசுத்தாள்.

உடனே தேவரா குறுக்கிட்டு, "மா.. நீ ஏன் அவளுக்கு எள்ளை தந்து பழக்கப்படுத்துகிறாய்? பின் தினமும் எள்ளை கேட்டு வாசலில் நின்று நச்சரிக்கப் போகிறாள்.."

பின் அந்த துடிப்பான பெண், சற்றே சங்கடமாய் சிரித்துவிட்டு வீட்டினை நோக்கி ஓடினாள். பின் தேவராவின் அம்மா, அவளுடைய நட்புப் பெண்களிடம் அரட்டையடிக்கச் சென்றாள். அவர்களிடம் "பார், இவர்கள் இருவரையும், பொருத்தமான ஜோடி! அவள் எனக்கு மருமகளாக வந்தால் போதும், வேறு எனக்கு எதுவும் வேண்டாம் "

"ஆனால் அவளின் பெற்றோர், தாத்தா, பாட்டி..." என அவளின் நட்புப் பெண்கள் எச்சரிக்கை செய்தனர். பகல் கனவு காணாதே. கிடைக்காததைப் பற்றி பேசாதே. அவளின் வசதி உனக்கு வருமா? உன் குடிசையும் அவர்களின் மாளிகையும் சமமாகுமா?

"ஆமாம், பெண்களே நான் கூறியதை மறந்து விடுங்கள்" அவளிடமிருந்து மெல்லிய குரலில் சூடான பெருமூச்சு வெளிப்பட்டது.

* * *

பளிங்குபோன்ற ஒரு குழந்தையின் உடல், அழகு வடிவமுள்ள பெண்ணாக மலர்கிறது. ஒரு பறவை வால் போல பகிடி அணிந்து வந்தவள், பகிடிக்குப் பதில் சுந்தடி அணிய ஆரம்பித்திருந்தாள். அவள் இப்போது எருமைகளை மேய்க்கச் செல்வதில்லை. தினமும் காலை, மாலையில் ஆற்றுக்குச் சென்று இரு குடங்களை ஒன்றன் மேல் ஒன்றாக அடுக்கி தலைமீது வைத்து நீர் எடுப்பாள். சில நாட்களில் அவளின் கண்கள் தேவரா-வைச் சந்திக்கும். கஞ்சனின் மனம் போல் அவர்களின் கண்கள் சட்டென பார்த்து, பின் வெட்கத்தால் தரையைப் பார்க்கும். இளமையின் வருகை அவளின் பேச்சையும் அழகு பெறச் செய்தது. அவளால் தேவராவிடம் பேசவும் இயலவில்லை சகஜமாக. ஆற்றின் கரையில் பள்ளம் பறித்து, நீரைத் தெளிவித்து நிரம்புகையில், நீர் ஊற வெகுநேரம் அமர்ந்திருப்பாள். அப்போது அவளின் சுந்தடி உடலை இறுக்கியபடி தென்றல் காற்றில் அசையும்போது அவளின் அழகு மேலும் கூடும். அவளின் நிலைத்த பார்வை, ஓடக்கரையில் அவளின் சிறுவயது துணையான தேவராவின் மேல் நிலைத்திருக்கும். அவனோ, தன் பார்வையை வேறுபுறம் திருப்பிக் கொள்வான். அவ்வாறு நேருக்கு நேர் பெண்களை பார்க்கக் கூடாது என அவன் அறிவுறுத்தப்பட்டிருந்தான். அப்படி பார்த்தால் தவறு. ஆனாலும் அவளின் தந்தையிடம் தேவரா நம்பிக்கை கொண்டிருந்தான். இருவருக்கும் திருமணம் நடைபெற உதவுவாறென்று.

"முடியவே முடியாது!" அனல்-தே யின் அன்னை கணவரிடம் பயமுறுத்தும் குரலில் கத்தினாள். 'அவள் என்னுடைய ஒரே மகள்; அரிய ரத்தினம் போன்றவள்! அந்த

உதவாக்கரைக்கு, வாழ்நாள் முழுவதும் கழுதைபோல் போதி சுமக்க நான் என் பெண்ணைத் தரமாட்டேன். அவளின் குழந்தைப் பருவம் முதலே வசதியாக வாழ்ந்தவள். உணவோ, உடையோ எல்லாமே முதல் தரமுடையவையாகத்தானே அவளுக்குக் கொடுத்தேன். எப்படி அந்த ஏழைக் குடிசையில் அவளைத் தள்ளி கிழிந்த துணிகளை அணிந்திருப்பதை நாம் பார்த்திருக்க முடியும்?’

“ஆஹிர் பெண்ணே.. அனல்-தே வின் அப்பா மீண்டும் மனைவியிடம் வாதாடினார். 'இருவரும் ஒன்றாகவே சேர்ந்து வளர்ந்தவர்கள். மனதாலும் இணைந்தவர்கள். நீ உண்மையிலேயே நமது மகளை அவர்கள் பரிதவிக்க விட்டுவிடுவார்கள் என நினைக்கிறாயா? நாமே, அவர்களுக்கு வேண்டிய அளவு வரதட்சணை தருவோமே?’

“நாம் நமது பெண்ணை தங்கத்தாலே பூசிக் கொடுத்தாலும், அவர்கள் உரித்து எடுத்து திருடித் தின்றுவிடுவர். அந்த தேவரா-விற்கு இரு தங்கைகள் உள்ளனரே, சண்டைக் கோழிகள்.. நமது அனல்-தே அணிந்து கிழித்த ஆடைகளைத்தானே அவளின் தங்கைகள் அணிகின்றனர்?... என்ன சொல்கிறீர்கள்? என் பெண்ணை நல்ல வசதியான குடும்பத்தில், அவளை பூ போலத் தாங்கும் குடும்பத்தில்தான் கொடுப்பேன். இதிலே என்ன மனச்சங்கடப் படுகிறீர்கள்? நிறையவே ஆஹிர் மாப்பிள்ளைகள் அவளுக்காக காத்திருக்கிறார்கள்”

“ஆனால் நமது பெண் அவளைக் காதலிக்கிறாளே...”

“அவள் ஏதுமறியாப் பெண். எல்லாம் திருமணத்திற்குப் பின் இரண்டு நாள் அழுவாள். பின் மாமியார் வீட்டில் உள்ள வசதி வாய்ப்புகள் அவளின் காதலை மறக்கடித்துவிடும் ”

"உன் பிரியம்..." தாழ்ந்த குரலில் லேசான கோபத்துடன் கூறிவிட்டு விறுவிறுவென வெறியேறினார்.

* * *

ஆகாயத்தில் வாணம் வெடிக்கும் சத்தம், கிராமம் முழுவதும் கேட்டது. சில புதியவர்கள் கிராமத்தை நோக்கி வந்து கொண்டு இருந்தனர். தாமிர வட்டின் சத்தம் காற்றைக் கிழித்தது. ஷெனாய்-வாத்தியத்தின் இனிய இசை எழுந்து சுற்றிலும் நிரம்பியது. ஆடம்பர உடையில் குலவைச் சத்தத்துடன் ஒரு ஆஹிர் மாப்பிள்ளை உறவினர் புடைகுழ வந்து கொண்டிருக்க, கிராமத்தினர் பாரம்பரிய வழக்கப்படி வாழ்த்தி வரவேற்றனர். மணப்பெண்ணின் வீட்டின் முன், கிரீடமணிந்த, இடையில் வாள் செருகிய மணமகன் மற்றும் உறவினர்கள் நின்றனர். அவனது கைகள் கால் முட்டியைத் தொடுமளவு நீண்டிருந்தது அவன் பரந்த மனமுடைய வீரனெனக் காட்டியது. கிராமத்தினர் மணமக்களைப் புகழ்ந்து பாடினர். அனல்-தே காதில் தோழிகள் "இதுவரை இவ்வளவு அழகான மாப்பிள்ளையை நம் கிராமம் பார்த்ததே இல்லை. நீ மிகவும் அதிர்ஷ்டக்காரி" என்று மூச்சிரைக்க ஓடிவந்து கூறினர்.

"தங்க, வெள்ளி நகைகள் மினுமினுக்க, அதன் பாரம் உடலை அழுத்த அனல்-தே 'ராண்டால்-மா'வின் அருகில் எரிந்து கொண்டிருந்த இரு எண்ணெய் விளக்கின் முன் அமர்ந்தாள். அவளின் கண்களில் நீர் உருண்டோடியது. துயரத்தில் பணித்த அவளது கண்களில் விளக்கின் ஒளி பிரதிபலித்தது. அவள் தன் கைகளை இறுக்கி, கண்களை மூடிக்கொண்டாள். மூடிய கண்களில் புன்னகையுடன் திகழும் 'ராந்தல்-மா'வின் முகத்தை பார்த்தபடி மௌனப் பிரார்த்தனை செய்தாள். 'ராந்தல்-மா, நீங்கள் சூரியக் கடவுளின் பத்னி அல்லவா? எனது துன்பத்தை சிரிப்புடன் பார்த்தபடி ஏன் அமர்ந்திருக்கிறாய்? இந்த விளக்குகளின் முன்னிலையில், நான் என்ன கசாப்பு வெட்டுபவனிடம் அகப்பட்ட மாட்டினைப்போல், என் குங்குமத்தை சூடிக் கொள்ளவா?'"

தூர கிராமங்களிலிருந்து, ஆஹிர் உறவுகள், திருமணத்திற்கு வருகை தந்துவிட்டனர். இளைஞர்கள், புதிய ஆடைகளுடனும், வண்ண மயத்துடன் தலையில் மொடமொடத்த பகுத்தி பகடிகளுடன் ஆர்வத்துடன் கிராமம் முழுதும் சுற்றியபடி இருந்தனர். அவர்களின் சிலம்பணிந்த கால் தடங்கள் நிரம்பிக் காணப்பட்டது. "தோ⁴லராஜ் அழகிய மணப்பையன், எல்லா விரல்களிலும் தங்க மோதிரங்களை அணிந்து யாக மேடையின் அருகே அமர்ந்து மன்மதன் போலக் காட்சியளித்தான். உறவினர்களின் மனதில், அந்த வசந்தகால பருவமும், மகிழ்ச்சியைக் கொடுத்தபடி இருக்க, கிராமத்தில் திரிந்தபடி இருந்தனர். ஒரே ஒரு தேவரா-வைத் தவிர. அவனோ மட்டமான ஆடைகளுடன், முகத்தில் வேதனையுடன், எங்கு செல்வதெனத் தெரியாமல் மனம்போன போக்கில் அலைந்து கொண்டிருந்தான்."

அனல்-தே ஜன்னலைத் திறந்து பார்த்தாள். தேவரா முகத்தினைத் தொங்கப் போட்டபடி நடந்து செல்வதை. அவள் மனதில் அழுதாள் :

அழகிய ஆண்கள் எங்கும் உள்ளனர்
ஆர்வமுட்டவில்லை என் மனதை அவர்கள் /
தேவரா, நல்ல மணமகன் தான்
எனது டெயர்ய மாளிகையில் விளையாட //

(ஓ தேவரா! இங்கு சூடிய ஆஹிர் இளைஞர்கள், மிக அழகாகவும், கவர்சியாகவும் இருந்தாலும், அவர்களின் குழந்தைத்தனமான பழக்கங்கள் என்னை ஈர்க்கவில்லை. ஏன் நீ எனக்கருகில் அமர்ந்து என்னை ஏற்கும் மணமகனாக மேடையில் அமரவில்லை?)

"அனல்-தே, உன்னை ஏற்க அமர்ந்திருக்கும் மணப்பையன் கற்பனை உலகில் இருக்கிறான். நானோ மன வேதனையில் எரிகிறேன். மேலும் என்னை ஏன் எரிச்சலூட்டுகிறாய்? முன்பு நடந்ததையெல்லாம் மறந்துவிட்டு, உனக்கு விதிக்கப்பட்டவனை மணந்து அவனுடன் உனது வாழ்வைப் பகிர்ந்துகொள். யாக மேடையை சுற்றி அவன் ஊட்டும் இனிப்பை உண்டு, புதிய வாழ்க்கையை அவனுடன் ஆரம்பி"

ஓ தேவரா!

சந்தித்துள்ளேன் பல குழந்தைத் தனமான ஆண்களை
யாரின் மனமும் கடல்போல் விசாலமில்லை /
தீராததாகவே இருக்கிறது எனது ஆசை
எனது மனம் தேவராவையே நினைக்கிறது //

(பல முட்டாள் பையன்கள் என்னை விரும்புவதாகக் கூறினார்கள். அவர்களில் ஒருவனும் விசால மனம் கொண்டவர்களல்ல. எனது உயிர் உன்னிடம் நான் கொண்ட காதலை என்றும் நினைத்தபடி தவித்துக் கொண்டிருக்கும். ஆ! என்னைக் கைவிட உனக்கு என்ன உரிமை உள்ளது? போ... போய் ஆடு உன் இஷ்டம் போல். ஆனால் அது உனது கோழைத்தனத்தை மறைத்து விடாது. என்னைப் பண்ண வேண்டு

வர உனக்கு மனதாரியம் இல்லையா? முயற்சி செய். இந்த ரிநாடியிலும் உன்னோடு வர நான் தயார்!

தேவரா தலையை ஆட்டி மறுத்தான்.

"இவ்வளவுதானா" அவளின் கிண்டல். என்னை அந்த கொலைகார பாவிகளிடம் ஒப்படைத்ததில் உனக்கும் பங்கு உண்டு. மறந்து விடாதே.

வழிதவறிச் சுற்றும் மந்தைத் திருடன் போல்
மந்தையைப் பிரிந்த பசுவை திருடுவதுபோல் /
என் மனதை என்னிடமிருந்து திருடினாயே
தேவரா இப்போது கீழேபோட்டு ஓடுகிறாய் //

(ஏ தேவரா! நீ இன்று என்னை மந்தையைப் பிரிந்த பசுவை திருடிய திருடனைப் போல், வந்த விலைக்கு விற்று விட்டு சிரிப்பவனைப் போல், நீ என்னை வேறொருவன் மாலைமீட வந்தபோது நான் அழுது சுருண்டபோதும், அந்நியனைப் போல் நடந்துகொள்கிறாயே)

பெண்ணும் மாப்பிள்ளையும் மணப் பந்தலில் அமர்ந்தனர். யாகத் தீயை வலம் வரும் நேரத்தில் அனல்-தே வின் கால்கள் நடுங்கத் துவங்கின.

எனது விருப்பமற்ற லவறுப்புற்ற மனதினால்
தீயைச் சுற்றி வந்து தளர்ந்தேன் நான் /
பார்வை மங்கி மனம் குழம்பியது
சக்கரத்தில் மாட்டி சுற்றியது போலே //

மண ஜோடி இருவரும் அமர்ந்து சம்பிரதாயமாக இனிப்பை ஊட்டிக் கொண்டனர். அனல்-தே சாப்பிட்ட இனிப்போ அவளுக்கு விஷம் போல் கசந்தது.

நான்கு முறை நான் வலம்வந்தேன் தீயை
மனம் துடித்தது ஆனாலும் அப்போது /
எப்படி நான் சுவைப்பேன் இனிப்பை
துன்பச் சேற்றில் அழுந்தியநான்; தேவரா? //

(நடுங்கும் இதயத்துடன், மணப்பையனுடன் இயந்திரம் போல் புனிதத் தீயை வலம் வந்தேன். இப்போது அவன் மகிழ்ச்சியுடன் இனிப்பை

ஊட்டுகிறான். ஆனால் என் தேவராவைத் தவிர்த்து வேறு ஆண்டம் நான் பெறும் இனிப்பு கசந்தது)

ஷத்ருஞ்ஹை ஆற்றின் கரையில், உணவைப் பகிர்ந்து உண்கையில் மரங்களும், புதர்களும் நீரோடையின் மீன்களும் சாட்சியாக நிற்க, அவள் அன்புடன் உணவைத் தருவாள் தினமும் தேவராவிற்கு. இப்போது வேறு ஒருவனுடன் உணவைப் பகிர்ந்து கொள்ளவேண்டும். ஒரு ஆஹிர் பெண்ணுக்கு இந்த உணவு மதிப்பு மிக்கதா? அனல்-தேவின் மனம் அவளைத் தின்று கொண்டிருக்க, அவளின் கௌரவம் அவளின் சமூக அந்தஸ்து விரும்பிய காதலனுடன் ஓடாமல் தடுத்தது.

மணமகன், புதிய மனைவியுடன் கிளம்பத் தயாராகிக் கொண்டிருந்தான் உறவினர் சூழ. அனல்-தே, நடையில் பளிங்குப் பாதையில் தனது தாலி முகத்தில் அறைய நடந்து வந்தாள். இப்போது இவளால் என்ன செய்ய முடியும்? நாக்கை பிடுங்கிக் கொண்டு தற்கொலை செய்து கொள்வாளா? தாலியை அவிழ்த்து எறிவதா? அவளின் மனம் போராடிக் கொண்டு இருக்கையில் அவள் முன் தேவரா வந்து நின்றான்.

அனல்-தே, நமது குழந்தைப் பருவ நெருக்கம் இப்போது பிரிவிற்கு வந்துவிட்டது.

விடைதருகிறேன் எனது அன்பான பெண்ணே

உனது மனம் அரிய மகிழ்ச்சியில் ஆழட்டும் /

தவறு தேவராவின் கைப் பகடையில் தான்

அவனது கர்ம வினைவின் பயனில்தான் //

(எல்லா வகையிலும், வாழ்வில் ஒரே முறை வருகிற இச் சந்தோஷத்தை நன்றாக அனுபவி. எனது கர்ம வினைப் பயனின் விளைவை நான் அனுபவித்துக் கொள்கிறேன்)

அவனது மனம் துயத்தில் இருந்தாலும், அதை

மறைத்துக்கொண்டு சிரித்தபடி இருந்தான்.

தேவரா, சிரிக்காதே பேய்போல நீ

உனது எதிரிகள் பார்த்து விடக்கூடும் /

உன்னை கேலியும் அவமரியாதையும் செய்வர்

நீ நிலைதடுமாறி காயப்பட்டவன் என்று //

(உனது எதிரிகள், நீ சிரிப்பதைப் பார்த்தால், உன்னை கேலி செய்து கண்டிப்பர். அது உன்னை மேலும் துயரத்திற்கு உள்ளாக்கும். நம்மிருவருக்கும் எல்லா விஷயமும் கடினமானதாகவே ஆகிவிட்டது)

அனல்-தே, என்ன துயரம் வந்துவிட்டது நமக்கு. நாம் சூதாடினோம், தோற்றுவிட்டோம். நான் பாதுகாத்த, விரும்பிய வைரம் எனது கனவுகள் உடைந்து போய்விட்டது. இனி இழப்பதற்கு ஒன்றுமே இல்லை. அனல்-தே, பகவானின் ஆசீர்வாதம் உனக்கு உண்டு. நடந்தவற்றை மறந்துவிடு,

முன்பு ஒரு முறை தேவரா...!

தோளில் மூலிகைகளின் மூட்டையுடன் வந்தாய்

வைத்தியனைப் போல் வந்தாய் என் காதலா /

எனது புதிய வீட்டிற்கு முடிந்தால் வா

நீ உலகைச் சுற்றி வருகையில் //

(என்றாவது ஒரு நாள், குணமாக்கும் மூலிகைகளை தோளில் சுமந்தபடி, எனது புக்ககம் வா. என் உடல், மனத் துயரத்தை தீர்த்துவிட்டு போ)

வருவதை முன்சுட்டி எனக்கு அறிவி

எனது உயிரே! உனக்கு வண்டி அனுப்புவேன் /

மனஇடைவெளியை குறைக்க வருவாய் நீ

வேகமாய் ஆஷாட மாதத்தின் கார்மேகமாய் //

(ஏ தேவரா, எனது உயிரே, உன் வருகையை முன்னரே தெரிவித்தால், நான் உனக்கு பல்லக்கு அனுப்பி வைப்பேன் ஊரின் எல்லைக்கே. என் உயிரே, ஆஷாட மாத மழை மேகம் போல் அன்பினால் உன்னை மூழ்கடிப்பேன்)

அனல்-தே, வண்டியில் ஏறி அமர்ந்தாள். வண்டியின்

சக்கரங்கள், தேங்காய் உடைக்கப்பட்டு, பூஜை செய்து
கிளம்பியது. ஷத்ருஞ்ஜையின் சாலைகளில், காடுகளில்
சென்றது. அனல்-தே மன வலியுடன், மாட்டின் கழுத்து
மணியோசையை மங்கிய ஒலியில் கேட்டுக் கொண்டிருந்தாள்.

காதலி ரெல்கிறாள் அவளின் திருமண வீட்டை வீட்டு
கண்களில் கண்ணீர் கசப்புடன் வந்தது /
உறவின் தொடர்ந்தனர் ஊர் எல்லைவரை
பெற்றவரே எதிரியாயினர், அவளை வேரூர் அனுப்பியதில்

//

கேள், பெற்றவரே எதிரியாயினர்
அவளின் மனதில் துயரம் கட்டி இறுக்க /

தாமாச்சி சுமாரா வார்த்தை இது
காதலி ரெல்கிறாள் அவளின் திருமண வீட்டை வீட்டு
கண்களில் கண்ணீர் கசப்புடன் வந்தது
அன்பானவள் ரெல்கிறாள் ஊரைவீட்டு
பிரிவுதான் சாலைகளாக இருக்கிறதே எங்கும் //

ஆற்றங்கரையில் மரங்கள் அடர்ந்திருந்தன. அந்த
இடங்களைப் பார்த்ததும், அனல்-தே மனதில் காதலனின்
நினைவு மீண்டும் வர ஆரம்பித்தது. இங்குதான் தினமும்
காலை தேவரா பல் விளக்கி, அவளின் எருமைகளிடமிருந்து
நுரை ததும்பும் பாலைக் கறக்கும் இடம். ஆ, எவ்வளவு
மகிழ்ச்சியாக இருந்தேன் இந்த மரத்தடியில். தினமும் தேவரா
இங்கு ஒரு குச்சியை ஒடித்து பல் துலக்குவன். இந்த மரங்கள்
பேசாவிட்டாலும், அதிர்ஷ்டம் செய்தவை. தினமும் மதியத்தில்
தேவரா தூங்கும்போது அவனுக்கு விசிறிவிடுமே. நிழலும்
தருமே. ஆனால் அவளின் விதியோ பெண்ணாய் பிறக்க
வைத்துவிட்டது. மரமாக இல்லையே..

மதியச் சூரியன் அனலடித்தது. கோடையின் சுடுகாற்று வைசாக மாதத்தில் சுழன்று சுழன்று வீசியது. திருமணக் குழுவினர் பசியுடன் இருந்தனர். அந்த ஆற்றின் கரையில் வண்டிகள் நிறுத்தப்பட்டன. காளைகள் கவிழ்த்துவிடப்பட்டன. உணவை கொரித்தபடி, ஆற்றின் மணலை தோண்டி சுத்தமான நீரெடுக்கச் சென்றனர். எவ்வளவு ஆழமாகத் தோண்டினாலும் கலங்கிய சேறான நீரே ஊறியது. போட்டி போட்டுக் கொண்டு பெண்கள் தங்களின் குழிகளைப் பார்த்தபோது, சேறுபோல் கலங்கிய நீரே ஊறியது.

'ஏண்ட...' ஒருத்தி தமாஷாக கூறினாள் 'எந்தப் பெண் தன் கணவன் மீது உண்மையான அன்பு வைத்திருக்கிறாளோ அவள் தோண்டினால்தான் சுத்தமான நீர் ஊறும்'

அழகிய மருதாணியிட்ட மென்மையான கைகள் பல தோண்டத் துவங்கின. கலங்கிய நீரை குழியிலிருந்து அகற்றிப் பார்த்தன. பின்னர் ஊறிய நீரும் கலங்கலாகவே இருந்தது. அவர்களின் அன்பு உண்மை எனக் கூற மணற்குழியின் நீர் மறுத்ததோ? தோல்வி அடைந்த பெண்ணைப் பார்த்து மற்ற பெண்கள் கைகொட்டி சிரித்து மகிழ்ந்தனர்.

'ஏங்கடீ' ஒருத்தி யோசனை கூறினாள், 'இந்தப் புதிய மணப்பெண்ணைக் கேட்போம், வண்டியை விட்டு வெளியே வந்து தோண்டச் சொல்வோம். புதிதமாக மணமானவர்கள் அவர்கள். அவள் தன் கணவனை எந்த அளவு விரும்புகிறாள் என சோதித்துப் பார்த்துவிடுவோம்.'

அனல்-தே வின் கண்களில் சூடான உணர்ச்சிகளால், அடர்த்தியான நெருப்புத் துண்டு போன்ற சூடான நீர் வழிந்தது. அவள் வண்டியை விட்டு கீழே இறங்கினாள். நீரோடையை நோக்கி நடந்தாள். காலை மடக்கி அமர்ந்து,

அவளுக்குள்ளேயே மந்திரத்தைப் போல பேசிக் கொண்டாள் :

சகோதரனைப் போல் பாசமானது இந்த நீர்க் குழிகள்

மனம் வெறுத்த கனத்தநடை சகோதரனைத் துன்புறுத்தும்

/

ஏ நீரே மெதுவாக மின்னியபடி தெளிவாக ஊறு

தேவரா நிற்கும் திசையின் ஊற்றிலிருந்து //

(இந்த நீரோடையின் மணற்குழி, எனக்கு சகோதரன் போலப் பாசமானது. பல கைகள் கலக்கினால் சுத்தமான நீரைத் தராது. யாரும் இந்த சேற்றை அள்ளிக் குடிக்க விரும்பமாட்டார். இது போதாடுதன்று, என் கைகளால் குழிபறித்து துன்புறுத்துகின்றேன். ஏ எதிர்காலமே, தேவரா நிற்கும் திசையில் இருந்து ஊற்றாக சுத்தமான நீரே வெளியே வா)

அனல்-தே ஒரு கை நிறைய சேற்று நீரை அள்ளி வெளியே விட்ட மறுகணம், சுத்தமான நீர் தேவராவின் கிராமத்தின் திசையிலிருந்து ஊறியது. அனல்-தே-வின் மந்திரப் பேச்சினை உறுதிப் படுத்துவது போல், ஊறி, சளசளத்து முட்டைகளுடன் சுத்தமான நீர் வந்தது. அது தேவராவின் மனதைப் போலவே சுத்தமானது! சில நிமிடங்களில் வெள்ளை, மஞ்சள், நீலம், கருப்பு நிற மணற்கற்கள் நீரில் அமிழ்ந்து வெயிலில் நீரூற்றின் அடியில் மினுமினுக்க ஆரம்பித்தது. ரத்தினங்கள் நிறைந்த ஒரு புதையல் பள்ளம் போல் காட்சியளித்தது. அந்தத் திருமணக் குழுவினர், அவர்களின் தாகத்தைத் தணித்துக் கொண்டு மேலும் நீரெடுத்துச் சென்றனர் குடத்தில்.

"எவ்வளவு, ஆழமான அன்பு வைத்திருக்கிறாள் கணவன் மேல்! ஒரு பெண் கிசுகிசுத்தாள் மகிழ்ச்சியுடன். தோ⁴லராஜ் அதிர்ஷ்டக்கார பையன்"

* * *

மணமகளின் கிராமத்தில், ஊர் திரும்பிய திருமணக்

குழுவினரை வரவேற்று பாரம்பரிய நிகழ்சி நடந்தது. தோ⁴லராஜ்-ன் குடும்பம், புதிய பெண்ணின் வரவால், மகிழ்ச்சியுடனும் எதிர்பார்ப்புடனும் பூரித்துப் போயிருந்தனர். அவளின் குடும்ப பரம்பரையை காக்க ஒருத்தி வந்தேவிட்டாள். தோலராஜ்-ன் உறவினர்கள் கொடுத்த சிறப்பான வரவேற்பு, அனல்-தே ஐ மகிழ்சிப்படுத்தவில்லை.

பூச்செண்டு விளையாட ஏற்பாடு செய்யுங்கள், புதிய ஜோடிகளை அவர்களிடம் கூடை நிறைய சாமந்தி பூக்களை எறிந்து கொள்ள கொடுங்கள். தோலராஜ்-ஐ தனியாக விடுங்கள். அவனது மகிழ்ச்சியை வெளிப்படுத்திக் கொள்ளட்டும். அந்த புதிய பெண்ணின் உணர்வுகளை மறந்துவிடாதீர்கள். அவள் ஒரு புதிய ஆரம்பத்தினை எதிர்நோக்கி இருக்கிறாள். அவளுக்கு வசதியற்ற சூழ்நிலை வராமல் பார்த்துக் கொள்ளுங்கள்.

இந்த வாழ்த்தும் பகட்டும் எனக்கு வேண்டாம்

மலர் விளையாட்டிலும் மகிழ்ச்சி இல்லை /

ஆ எனது தேவரா மிக தூரத்தில்

தோலராஜ் மீது என்மனம் ரிசல்லவில்லை //

(இந்த வரவேற்பு இசையும், பகட்டும், மலர் விளையாட்டின் பின்னிருந்த காதல் உணர்வும் என்னில் ஒன்றவில்லை. எனக்கு சம்பந்தமில்லாதது போல் இருந்தது. எனது தேவரா-லோ மிக தூரத்தில். இந்த தோலராஜ் எனக்குப் பிடிக்கவில்லை)

சாமந்தி கைநிறைய ஏந்திக் கொண்டு

எரிதலில் எனக்கு ரொபாறுமை இல்லை /

மனமோ எரிதணல் போல் சுடுகின்றது

பறக்கும் நெருப்புப் ரொபாறுபோல் என்னை //

(என் கையில் திணிக்கப்பட்ட சாமந்தி என்னை ரொபாறுபூட்டியது. அது என் மனதில் துயரத்தின் நெருப்பை நுழைத்தது போல் தீ நாக்குகளால் என்னை சுடுகிறது)

எப்படி அவளால் தோலராஜ்-ன் கைகளில்

பூவிளையாட்டை சகித்துக் கொள்ள முடியும்? அவளுக்கு அது நெருப்பாய் எரிவது போல் இருந்தது. தேவராவைத் தவிர யாருக்கு அவளுடன் விளையாட தைரியம் உண்டு?

* * *

மாடம் சிரிப்பற்றது. மலர்ச் சுவடும் வெறுப்புற்றது.

நீள்பாவாடை தானே அலைந்து கொண்டது /

எனது மதிப்பற்ற பெண்ணே வருக

உனக்காக வெகுநாளாய் நான் காத்திருந்தேன் //

கிட்டத்தட்ட நடு இரவில், தோலராஜ் அவனது நண்பர்களைப் பிரிந்து அவனது படுக்கையறையை நோக்கி, மகிழ்ச்சியான எதிர்பார்ப்புடன் பாய்ந்தான். அவனுக்கு மணப்பெண்ணின் படுக்கையறை அவனைப் பார்த்து சிரிப்பது போல் இருந்தது. தனது இதயம் துடிப்பது போல், கல் வரிசையிட்ட நடைபாதை படபட எனத் துடிப்பது போல் உணர்ந்தான் நடக்கையில். அவன், மணப்பெண்ணின் முகத்தைக் கற்பனை செய்து தன்முன் நிறுத்தினான். மேல்விதானத்திலும், சுவற்றிலும் பதிக்கப்பட்ட கண்ணாடி துண்டுகள் எண்ணெ விளக்கொளியில் பளபளவெனி மின்னின. ஒரு எரிமலையின் பிழம்பு அறைக்குள் நுழைவது போல் அவன் எண்ணிக் கொண்டான் அந்த மினுமினுப்பைப் பார்த்து. படியேறுகையில் அவன் தனது இளம்மனைவி, புதிய ஆரம்பத்தை நோக்கி ஆர்வத்துடன், சிவந்த கன்னத்துடன் காத்திருப்பதாக கற்பனை செய்தான். மூச்சை இழுத்துப் பிடித்து சத்தமின்றி நடந்தான்.

அவனது இளமை, மூலையில் முடங்கி இருக்கும் அனல்-தே ஐ பார்த்து சற்று நிதானித்தது. அவளது பயந்த முகம் சிறுத்து, பதட்டத்துடன் இருந்தது. ஒருவேளை

அவனது அம்மா ஆர்வமாக அலங்கரித்த அந்த அறையில் ஏதாவது குறையா? அவள், அவனின் தழுவலை எதிர்நோக்கி வெட்கப் புன்னகையுடன் காத்திருக்கவில்லை. அவள் ஏன் குனிந்து தனிமை ஏக்கத்தைக் காட்டும் கண்களுடன் இருக்கிறாள்? அவளது பெற்றோரின் அன்பான கொஞ்சல்களை அவள் எதிர்பார்க்கிறாளோ? அல்லது என்னை அவளுக்குப் பிடிக்கவில்லையா? பயணக் களைப்பில் இருந்த தோலாராஜ், அவளை குஷிப்படுத்த விரும்பினான்.

"வா, அனல்-தே.. நான் உன் சடையைப் பின்னுகிறேன். வாசனை எண்ணெய் கொண்டு தேய்த்து விடுகிறேன். உனது பயத்திலிருந்து விடுபடு." பேசிக்கொண்டே தோலாராஜ் அவளை தொட்டு நம்பிக்கையூட்ட முயற்சித்தான். வேடனைக் கண்ட புறா, ஓடி ஒளிவதைப் போல் அவனிடமிருந்து தூர ஓடி வேறு மூலைக்குச் சென்று பதுங்கி அமர்ந்தாள்.

"என்ன விஷயம்?" தோலாராஜ் கேட்டான்.

"நீ இப்போதே தெரிந்து கொள்ள வேண்டும்!"

நான்கு முழ நீளமுள்ள எனது சடை

ஒரு ஆணினால் சீராக அழகாகப் பின்னப்பட்டது /

அவன்மட்டும்தான் அதைஅவிழ்த்துப் பின்னவேண்டும்

அவனது நினைவுப் பரிசாக என் இதயத்தில் //

(எனது சடை நான்கு அடிக்கும் மேல் நீளமானது. அது தேவராவின் கைகளால் பின்னப்பட்டது. அவனது பண்பினால் அந்த பின்னலை அவன் பின்னினைன். அவனுக்குத்தான் அதை அவிழ்க்கும் உரிமை உண்டு. ஏ ஆஹிர் பையனே.. மற்றொருவனின் உயிர் இந்தப் பின்னலில் உள்ளது. அந்த பந்தம் ரிவகு நாட்களுக்கு முன்னேயே பின்னப்பட்டது. என்னிடமிருந்து விலகியே இரு. உலகத்தின் பார்வைக்கு நாமிருவரும் கணவன்-மனைவி. அதனால் நான் உன்னுடன் வாழ்ந்து, உனக்காக உழைத்து இறக்கும் வரை அடிமை போல் வேலை செய்வேன். ஆனால் நமது தலைகள் இணையும் என கனவிலும் நினைக்காதே)

தோலாராஜ்-ற்கு என்ன நடந்திருக்கும் என புரிய

ஆரம்பித்தது. ஆனால், காலம் அவளை மாற்றிவிடும் என தேற்றிக் கொண்டான். அவனின் பழைய நினைவுகளை மறந்து, புதிய வாழ்க்கையில் ஈடுபடுவாள் என நினைத்தான்.

'அனல்-தே' அன்புடன் அழைத்தான். 'நீ எந்த கஷ்டத்தையும் மனதில் வைக்காதே. அவசரமும் கொள்ளாதே. நீ கூறும்படி எப்படி வாழ முடியும்? நாம் ஆஹிர் சமூகம். பழைய நினைவுகளை மறப்பதில் நமக்கு எந்தச் சங்கடமும் இல்லை. வா, சோபட் விளையாடலாமா?'

"தோலாராஜ்.. உன்னைப் போன்ற சிறந்தவன், தனது முயற்சியை வீணாக்கமாட்டான் நடக்காத விஷயங்களில். உனக்குத் தெரியாத விஷயம் உண்டு"

நான் விளையாடிய முதல் சோபட்
தங்கப் பகடையில் செய்த துண்டுகள் /
நான் கிழந்த சொத்து தேவரா தான்
எனது உயீரும் எனது வலக்கையும் //

(நானும், தேவராவும் முதன் முதலில் சோபட் விளையாடிய போது எங்களது ரிபான்னான இதயத்தை பகடையாக்கி ஆடினோம். அவன் ரெவன்றான் விளையாட்டில். நான் என் மனதையும், வலக்கையையும் கிழந்ததேன்)

"சரி விடு. அனல்-தே. உன் மனம் பாதிப்பில் உள்ளது. நன்றாகத் தூங்கு. நான் வெளியே செல்கிறேன். படுக்கையைச் சரி செய்கிறேன். கவலையற்றுத் தூங்கு. ஆனால் பயப்படாதே. நான் உன்னை எந்த விதத்திலும் கட்டாயப் படுத்த மாட்டேன்."

தோலதராஜ் கட்டிலின் மேல் பட்டு விரிப்பை விரித்தான். ஆனால் அனல்-தே விற்கோ அது முள் படுக்கை போல் இருந்தது.

எப்படித் தூங்க முடியும்? என் காதலனே
படுக்கையிலும் சீறு நிம்மதியும் இல்லை /
எனது இமைகள் வீழ்த்திருந்தன நிரந்தரமாக
தேவரா உன்னை காணும்வரை மூடாது //

(என்னால் எப்படித் தூங்க முடியும்? எனது வீழிகள் அகல விரிந்து இமைக்காமலேயே இருக்கும், தேவரா என்னவன் ஆகும் வரை. அவனைப் பார்த்த பின்பே தூங்குவேன் நிம்மதியாக. இனி நான் அவனைப் பார்க்கவில்லை எனில் தூக்கமின்மை என்ற நரக வேதனையை அனுபவிப்பேன்)

தோலாராஜ்-ன் பேச்சு நிலைமையை சீர்படுத்துவதாகவே இருந்தது. ஆஹிர் ஆணின் மனம், அவனது புது மணப் பெண்ணின் நடத்தையால் முதலிரவிலேயே இளமையும், கனவும் சுக்கலாக வெடித்தது.

உண்மையில் நான் இந்த பெண்ணால் கண்டித்து, வெறுத்து ஒதுக்கப்பட்டவன். என்னைத் திருமணம் செய்த பிறகும் மற்றொரு ஆணின் பெயரை அவள் கூறிக் கொண்டிருக்கிறாள். இதுதான் அவளுடைய விருப்பம் என்றால் திருமணத்திற்கு முன்பே கூறியிருக்க வேண்டாமா? என்னை ஏன் வெளிப்படையாக அவமதிக்கிறாள்? அவளது விருப்பத்திற்கு என்னைக் கட்டிப்போட்டு செயலற்றவனாக்கி விட்டாளே? அவளை நான் ஏன் பலவந்தப்படுத்தியோ அல்லது

அவளது தலைமயிரை பிடித்து வீட்டை விட்டோ வெளியே தள்ளக் கூடாது? அவளை இப்போதே துண்டு துண்டாக்கி விடவேண்டும் போலிருக்கிறது.

அவனது நரம்புகள் முறுக்கேறி உடல் நடுங்கியது. கெட்ட வார்த்தைகள் நாக்கு நுனி வரை வந்து நின்றன. அவன் தன்னை கட்டுப்படுத்திக் கொண்டு அவனுள்ளேயே பேசிக் கொண்டான்.

இல்லை. சற்றே பொறு. அவள் மீது என்ன குறை? தனது இளம்பருவம் முதல் கூடி விளையாடிய காதலை என்மீது எப்படி அவள் மாற்றிக் கொள்ள முடியும்? அவளது குடும்ப கௌரவத்தை காப்பாற்றவும், நிலைநிறுத்தவும் தனது கட்டாயப்படுத்திய மண வாழ்க்கையை ஏற்றுக் கொண்டிருக்கிறாள். ஒரு குலப்பெண்ணை நான் ஏன் பலவந்தப்படுத்த வேண்டும்? அவளோ போற்றுதலுக்கு உரியவள். எனது சுயநலம் அவளது சுதந்திரத்தை தடுக்கப் பார்த்ததே? நான் கடவுளின் அவதாரம் போன்ற அவளை மனவேதனைக்கு உள்ளாக்கி விட்டேன்.

அந்த அறையைவிட்டு தோலாராஜ் மடக்கென தண்ணீர் இருந்திவிட்டு வெளியேறினான். பின் தூங்கிவிட்டான் நடையிலேயே. அனல்-தே இரவு முழுதும் விழித்தே இருந்தான். காலை விடிந்தது, வீட்டின் மற்றப் பெண்களுடன் சேர்ந்து தினசரி வேலையில் ஈடுபட்டான். சாணியை அள்ளி வாளியில் எடுத்து தரையை மெழுகினான். அவளின் நாத்தனார்களுடன் சேர்ந்து வெண்ணை கடைந்தான். தோலாராஜ்-ன் அன்னை விழித்து வந்தபோது, புதுப்பெண் சாணி, சேற்றுக் கரையுடன் நின்றிருந்ததைக் கண்டாள்.

அட! மகளே! நீ இப்போதுதான் வந்திருக்கிறாய். நீ

இவ்வளவு சீக்கிரம் இந்த அழுக்கு வேலைகளில் ஈடுபட வேண்டாம். இந்நாட்கள் நீ மகிழ்ச்சியுடன் அனுபவிக்கத் தகுந்தவை.

"இல்லையம்மா, எந்த வேலையும் செய்யாமல், என்னால் சும்மா இருக்க முடியாது. எப்படியும் சில நாட்களி கழித்து நான்தானே செய்ய வேண்டும்? அதை ஏன் இப்போதே செய்யக் கூடாது?"

அனல்-தே தொட்ட வேலைகள், குறித்த நேரத்திலும், நேர்த்தியாகவும் சுத்தமாகவும் இருந்தன. 'சரியான பெண்ணத்தான் நாம் தேர்ந்தெடுத்திருக்கிறோம் என அவளது நாத்தனார்கள் வாய் பிறந்து விரல் வைத்து ஆச்சரியப்பட்டனர். ஆனாலும் சில சமயங்களில் அனல்-தே கூப்பிட்ட குரலுக்கு பதில் கூறாமல் கண்களை செருகியபடி எதனையோ யோசித்துக் கொண்டு பராக்கு பார்த்தபடி இருப்பதை கவனிக்கவில்லை' ஆரம்பத்தில் இது அவர்களின் கண்களிலிருந்து தப்பியது.

மதிய உணவு நேரம். தோலாராஜ்-ன் அன்னை அன்புடன் மல்லிகை போன்ற வெண்மை நிறத்தில் அரிசியைச் சமைத்தாள். வா எனது மருமகளே! அனல்-தேவை அழைத்தாள். 'நீ களைப்பாக இருப்பாய்' வா.. வந்து சாப்பிடு. அவளின் மாமியார் ஒரு கிண்ணத்தில் அரிசி சாதத்தில நிறைய சர்க்கரையும், நெய்யும் விட்டு பிசைந்து அனல்-தேவிடம் கொடுத்தாள். ஆனால் அனல்-தேவால் அதைச் சாப்பிட இயலவில்லை. அவள் வாய்க்குள்ளேயே குழறிக்கொண்டாள் :

அரிசி சாதம் சுடுகிறது ஆனாலும்

சாப்பிட முடியவில்லை என்னால் /

எனது காதலை அது சுடுகிறது

எனது இதயத்தில் உள்ளவனையும் //

(ஆ! எப்படி நான் சாப்பிடுவேன்? எனது மனம் நிரம்பிய

தேவராவின் அழகிய சருமம், சுடு சாப்பாட்டினால் கருத்துவிடுமே நான் சாப்பீடுகையில்?)

அந்த பரிதாப அனல்-தே அவளின் சாப்பாட்டையும் உண்ணவில்லை. அவளின் தினசரி வேலைகளையும் தவிர்க்கவில்லை. நாட்கள் உருண்டன. அவளின் நடவடிக்கைகள், அவளது தவிப்பினை பிறரும் உணரும் வண்ணம் இருந்தது. தினமும் காலை, தலையிலே கல்பதித்த பகிடி வைத்து, தாமிரக் குடத்தை தலையில் வைத்து, பிற பெண்களுடன் சேர்ந்து கிராமத்திற்கு வெளியிலிருக்கும் கிணற்றடியிலிருந்து நீரெடுக்கச் செல்வாள். ஒருநாள், மற்ற பெண்கள் பல குடங்களை நிரப்பியிருக்க, அனல்-தே ஒரு குடம் நீரையும் இறைக்கவில்லை. ஆனாலும் கையில் கயிற்றைப் பிடித்துக்கொண்டு, தண்ணீரில் தேவராவின் உருவத்தை கற்பனை செய்தபடி நின்று கொண்டே இருந்தாள். மாலைநேரம், அந்தி ஒளி மங்கி நிழல் படய, பறவைகள் வீடு திரும்ப, மேகங்கள் இருட்டில் மங்க, இருள் சூழ்கையில் அனல்-தே காலி குடங்களுடன் வீடு திரும்பினாள். காரணம் கேட்ட மாமியாரை நோக்கிக் கத்தினாள் :

கயீறு என்னமோ நாற்பதடி நீளம்தான்

ஆனாலும் கிணற்றடி நீரை அது எட்டவில்லை /

எனது மனம் வீரும்பீயவனின் தீராதநினைவுகள்

நாள் முழுவதும் பொங்கி வழிகிறது //

(கயீறு நாற்பதடி நீளமாக இருந்தும், கிணற்றின் அடியைத் தொடுவதாக இருந்தும், சீல காரணத்தால் என்னால் நீரை எட்ட முடியவில்லை. எனது நாட்கள் தேவராவின் வருகைக்காக காத்திருக்கின்றன)

அடக் கடவுளே! அவளின் மாமியார் மனவலியுடன் பெருமூச்சு விட்டாள். இப்படிப்பட்ட ஒரு அநாதை நம் வீட்டில் எப்படி நுழைந்தாள். அவள் தன் சுயநினைவில் இல்லை. நமது

குடும்பத்திற்கும் அவமானம்தான் தேடித் தரப் போகிறாள்.

* * *

வீரும்பீய ஒன்று கைவிட்டுப் போனது அவளின் புக்ககத்தில்
அடர்ந்த புதர்களில் மறைந்தும் போனது /
தூக்கம் தப்பியது காதலியும் பறி போனான்
பசியும் மறந்தது வேலையும் மறந்தது //

அவளின் நினைவுகளுடன் நான் என் வாழ்க்கையை
ஓட்டிக் கொண்டு இருக்கிறேன்.

தேவரா, கோழி அடைகாப்பது போல் நடையில் ஒருநாள்
மாலைவேளையில் அமர்ந்திருக்கையில், அவளின் தாய் நடந்து
கொண்டே கேட்டாள் "மகனே! ஜொள்ளாபேஜ் (கேழ்வரகு
கஞ்சி) செய்யட்டுமா இரவு உணவிற்காக? உனக்குப்
பிடிக்கிறதா?"

"மா.. எனக்குப் பசி இல்லை"

"எப்படி உனக்குப் பசிக்காமல் போகும்? மதியம் ஒரு
கவளம் கம்பு சாப்பிட்டதோடு சரி. பின் மந்தையை மேயவிட்டு
இப்போதுதான் வந்திருக்கிறாய். மதியம் சாப்பிட்டது உன்
வயிற்றுக்குப் போதுமா?"

"இல்லையம்மா, எனக்கு வயிறு சரியில்லை"

"மகனே, நீ இன்னும் பழையதை நினைத்து
மருகிக்கொண்டு இருக்காதே. அதை தலையைச் சுற்றி தூக்கி
எறிய மாட்டாயா?"

'அது இல்லை..' உடைந்த குரலில் அவன் கூறினான்.
திருமண வயதை எட்டியிருக்கும் தேவராவின், இரு
தங்கைகளும் மூலையில் அமர்ந்து சோளத்தைப் புடைத்துக்
கஞ்சிக்கு தயார் செய்து கொண்டிருந்தனர். பசியால் வாடி
மெலிந்த தேகம் கொண்ட தனது சகோதரனின் நிலையைக்

கண்டு அவர்களின் கண்களில் நீர் தழும்பியது.

'நல்லது அம்மா' கூழே செய். நாம் அனைவரும் சேர்ந்தே சாப்பிடுவோம்.

'இது தான் நல்லதனம்' வயதான பலவீனத்தால் முணுமுணுத்தாள் அவன் அம்மா.

பின் அவர்கள், பாட்டுச் சத்தம் ஒன்று அருகில் வருவதைக் கேட்டனர். ஒரு ஆதரவற்ற தம்பதிகள் வீதியில் கோரலாக பாடிக் கொண்டே, கையில் 'ஏக்-தாரோ'வை மீட்டியபடி நடந்து வந்து கொண்டிருந்தனர். அவர்களின் பாட்டு தேவராவின் காதுகளில் விழுந்தது.

முதல் ஜன்மத்தில் நமது சடலில் என் அரசியே
நாமிருவரும் கிளிகளாகப் பிறந்து இணைந்தோம்
அவை நமது ராமனின் அன்பிற்கு பாத்திரமானது

வடக்கு நோக்கிய நிலத்தில் மாம்பழம் பழுத்திருந்தது
ஒரு பறவை என்னைக் குத்தியது ஓ எனது பீங்களா..
மோசமான வல்லூறின் அலகு எனது உயிரைப் பறித்தது
நீ என்னைப் பிரிந்தாய் எனது அரசியே பீங்களா...
நாமிருவரும் லவகாலம்முன் இணைந்ததை நினைக்கிறேன்
உனது சிந்தனையில் சாந்தி நிலவட்டும், ஓ பீங்களா...

இந்தப் பாடல், பரீர்த்ருஹரி என்ற மன்னன், மகுடம் சூட்டிய அதே நாளில் காவியுடை அணிந்து, உலகத்தைத் துறந்து குடும்பத்தைப் பிரிந்தான். அவனது பட்டத்தரசி பிங்களா, அவனைத் திருத்த முயற்சித்தும் பலனில்லை. ஆனாலும் அவள், அவனோடு சேர்ந்து துறவறம் ஏற்க்கவில்லை. இவ்வுலக வாழ்க்கையின் இயற்கை சுபாவப்படி, கற்பனையான மகிழ்சிகளை அந்த கவிஞர் நன்றாகப் பாடியிருந்தார். ஒவ்வொரு செய்யுளும் அவர்களின் முன் ஜன்மங்களில்

நடந்ததையும், அவர்கள் இறந்த விதத்தையும் அப்பாடல் கூறியது.

அவர்களின் முதல் கூடல், கிளியாகப் பிறந்தபோது நிகழ்ந்தது. கிளி பயந்த சபாவமுள்ள பறவை, எனவே அது பகவான் ராமரால் காக்கப்படுவதாக நம்பிக்கை உள்ளது. முதல் பாட்டில், அரசர் பர்த்ருஹரி, குற்றம் சுமத்தும் தொனியில் 'ஒரு கோடை காலத்தில் மாம்பழங்கள் சாப்பிட அமர்ந்த என்னை ஒரு வல்லூறு கொத்தியது. அதனால் கிளியாகப் பிறந்த நான் கீழே விழுந்து இறந்தேன். ஆனால் துணையாக பிறந்த பிங்களையே நீ என்னை தனியாக இறக்க விட்டுவிட்டாய்'

அந்தப் பாடலோசை தேவராவிற்கு பாடம் கூறுவது போல் இருந்தது. அவன் அந்த முதிய தம்பதிகளை வீட்டிற்கு அழைத்தான். நடையில் அமர்த்தினான். அவர்கள் பாடலைத் தொடர்ந்தனர்.

நமது இரண்டாவது ஜன்மத்தில் நாம் கூடியது
மானின் பிறவியாக நீ டெண்மான்; நானோ கட்டுடல் ஆண்மானாக
இந்த மானும் நமது ராமருக்குப் பீரியமானதுதான்

அடர்ந்த காட்டின் நடுவே நான் வேடனின் வலையில் சிக்கினேன்
வலையில் சிக்கியநான், இறந்தேன் ஓ அரசி பிங்களா...
அந்த மோசமான வலை என்னுயிரைப் பறித்தது
நீ என்னைக் காப்பாற்ற வரவில்லை, ஓ அரசி பிங்களையே..

நாமிருவரும் வெருகாலம்முன் இணைந்ததை நினைக்கிறேன்
உனது சிந்தனையில் சாந்தி நிலவட்டும், ஓ பிங்களா...

(அவர்களின் இரண்டாவது பிறவியில், மானாகப் பிறந்தனர். பயந்த மேய்க்க எனிய ராமருக்குப் பீரியமான மானாய் ஒருநாள் ஆண்மான் (பர்த்ருஹரி) வேடனின் வலையில் அகப்பட டெண்மான் (பிங்களை) தன் துணையை தனியே விட்டுவிட்டு ஓடிவிட்டது)

நமது மூன்றாம் ஜன்மத்தில் கூடீனோம் ஓ பிங்களா
நீ பிராமணப் பண்ணாக, நான் ராம பக்தனாக
அன்பான ஜோடிகள், நாமது ராமருக்கும் பிரீயமானவர்கள்தான்

குண்டாலிகா வனத்தில் மலர் பறிக்கையிலே
பாம்பு என்னைத் தீண்டியது ஓ பிங்களா...
அந்த மோசமான பாம்பு உன் உயிரைப் பறித்தது
நீ என் அருகில் கூட வரவில்லை ஓ பிங்களா..

நாமிருவரும் வெருகாலம்முன் இணைந்ததை நினைக்கிறேன்
உனது சிந்தனையில் சாந்தி நிலவட்டும், ஓ பிங்களா...

(அவர்களின் மூன்றாம் பிறவியில் மனிதராகி, பிராமணராகப்
பிறந்தனர். ஒருநாள் அவர்கள் சேர்ந்து காட்டிற்குச் சென்று மலர்களைப்
பறிக்கையில் பாம்பு கொத்தி கணவன் நான் இறந்தேன். என் துணையான
பிங்களையே நீ என் அருகில் கூட வரவில்லை)

நான்காவது முறை நாம் கூடுவது இந்தப் பிறவியில்
நீ அரசி பிங்களையாக, நான் அரசன் பர்த்ருஹரியாக
நான்கு நீண்ட பிறவிகள் நாம் வாழ்ந்திருக்கிறோம்
ஆனால் என்னைப் போல் நீ துறவியாகவில்லை ஓ பிங்களா

நாமிருவரும் வெருகாலம்முன் இணைந்ததை நினைக்கிறேன்
உனது சிந்தனையில் சாந்தி நிலவட்டும், ஓ பிங்களா...

(இந்த நான்காம் பிறவியிலும், இணைந்து வாழ்ந்த பிறவிகளை
நினையாமல், நீ என்னோடு துறவியாக வர மறுக்கிறாய். உனக்கு
அரண்மனையும், அரச போகமுமே பெரிதாகப் படுகிறது)

நாமிருவரும் வெருகாலம்முன் இணைந்ததை நினைக்கிறேன்

**தேவராவின் நண்பர்கள் அவனைச் சுற்றி திக்பிரமை
பிடித்தது போல், துயரம் தோய்ந்த அந்தப் பாடலிலும்,
ஏக்-தாரோவின் இசையிலும் ஒன்றி நின்றிருந்தனர். இந்த
பரிதாபக் கதை, தைரியமான தேவராவின் மனதையும் உருக
வைத்து அழ வைத்தது. சுய நினைவிழந்து அழுதான்.
வீட்டினுள் அவனது தாயும், தங்கையும் தேம்பினர்.**

பாடல் அவனுள் ரீங்காரமிட்டது. "நான் இறந்தேன், நீ

என்னை இறக்கும்படி விட்டுவிட்டாய்... நான்
கொல்லப்பட்டேன் நீ என் அருகிலும் வரவில்லை... நான்
துறவியாகி காடு செல்கிறேன்... ஆனால் நீ என்னோடு
வரவில்லை..."

இத்தருணத்தில் ஒரு மாட்டு வண்டி மணி ஒசையோடு
வருவது கேட்டது. பின் ஒரு குரல் கேட்டது 'இங்கே எது
தேவரா-வின் வீடு?'

தேவரா எழுந்து வெளியே எட்டிப் பார்த்தான். முன்பின்
அறிமுகமில்லா ஒருவன் நின்றிருந்தான். அவனை தேவரா
வரவேற்றான் உறவினனைப்போல். வருக.. இந்த வீடு கடவுள்
கொடுத்தது. வண்டியிலிருந்து இறங்குங்கள். வண்டியில்
இருந்தவனின் தோளைப் பிடித்து தேவரா அழைத்தான்.
இறங்கியவன் இளமை ததும்பும் அழகன். இருவரும் கட்டித்
தழுவினர். தேவரா, காளைகளின் முதுகு மேலிருந்த விலை

உயர்ந்த கற்களைப் பதித்த போர்வையை எடுத்தான். காளைகளுக்கு உணவிட்டான். காளைகள் கழுகின் முட்டை போன்று வெள்ளை வெளேரென்று இருந்தன சிவனின் வாகனம் போன்று. லாயத்திலிருந்த புல்லினைக் கொடுத்தான். மகிழ்ச்சியுடன் தலையாட்டியபடி மணியோசையுடன் புல்லை அசை போட்டன அவைகள். வண்டியின் கூரையை அகற்றி அழகிய ஒரு பெண் அதிலிருந்து இறங்கினாள். அப்பையன் அவளை வெளியே அழைத்தான். அவளின் மென்மையான பாதங்கள் பூனைபோல் சத்தமின்றி தரையில் கால் பதித்தன. அப் புதியவன் வீட்டினுள் இருந்த தேவராவின் தாயைப் பார்த்து குரல் கொடுத்தான் "மா.. வெளியே வாருங்கள், எனது தங்கையை ஆசீர்வதித்து ஏற்றுக் கொள்ளுங்கள்"

படிப்பறிவில்லாத, அந்த வயதானவள், சற்றே நொண்டியபடி வந்தவள், குழப்பமடைந்தாள். யார் அந்த தங்கை? எதற்காக அவளை நாம் ஏற்றுக் கொள்ள வேண்டும்?

'என் தங்கை' அந்த புதியவன் கூறினான். உனது மாமியாரின் காலில் விழுந்து ஆசீர்வாதம் வாங்கு..

அந்த இளம் பெண், குனிந்து தேவராவின் அம்மாவிடம் ஆசி பெற்றாள். யார், எதற்கு என்று புரியாமல், தனது கையை அப்பெண்ணின் தலையில் வைத்து ஆசி கூறினாள். தேவராவின் தங்கைகள், அவளை உள்ளே அழைத்துச் சென்றனர். தேவரா அந்த புதியவனை நோக்கி வாய் பிளந்து நின்றான்.

'என் அடையாளம் தெரிகிறதா?' அவன் கேட்டான்.

'சரியாகத் தெரியவில்லை. ஆனால் எங்கோ பார்த்ததுபோல் இருக்கிறது'

'நான் தோலாராஜ், நான் உனக்கு உரிமையானதைப் பறித்துச் சென்றேன். அதைத் திருப்பிக் கொடுக்க வந்தேன்'

'அது என்ன சகோதரா?'

"உனது மனமும் உயிரும். உனது வாழ்க்கைத் துணை. உன் மனைவி. தன்னை உனக்கே அர்ப்பணித்தவள். உங்களின் மனம் அறியாமல், நான் அவளை விலைக்கு வாங்கிச் சென்றேன். சமுதாயத்தில் எதை வேண்டுமானாலும் அவங்கி விற்கலாம் என நினைத்திருந்தேன். மனைவி உட்பட. ஆனால் வாங்கவும், பண்டமாற்றிக்கொள்ளவும் இயலாததும் உண்டு எனத் தெரிந்து கொண்டேன் தேவரா. நான் வாங்கியதை உனக்குத் திருப்பிக் கொடுக்கிறேன்."

"ஆஹிர் சகோதரனே," தேவரா விசம்பிய குரலில் அழுதான். அவனது இதயம் உணர்ச்சியால் வெடித்துவிடும் போல் இருந்தது.

தேவரா, இவளை நீ சந்தேகம் கொள்ளாதே. அவள் இன்னும் கன்னிதான். இந்த கிராமத்தை விட்டு சென்ற நாள் முதல் இன்று வரையிலும் அவளிடம் நான் மரியாதையுடன்தான் பழகி வருகிறேன், எனது தங்கையாக.

நெற்றியில் முத்துமுத்தாய் வியர்வை அரும்ப, தேவரா புதிய சிந்தனையில் இருந்தான். மனதில் அவன் எதையோ நிச்சயித்தது போல் அவன் அம்மாவை அழைத்தான்.

"மா.. எனது தங்கைகளை மணப்பெண்களாக அலங்கரி. உறவினர்களுக்கு அழைப்பு கொடு, சீக்கிரம்... நேரமாகிறது"

'சகோதரா' தோலாராஜ் குறுக்கிட்டான். நீ என்ன செய்கிறாய்? நான் இதற்காக வரவில்லை.

"தோலாராஜ்.. நீ எனக்கு செய்த உதவிக்கு என் தோலை

உனக்கு செருப்பாகத் கொடுத்தாலும் போதாது. என்னால் நீ செய்த உதவிக்கு பதிலுதவி செய்ய முடியுமா? உன்னை விட யார் எனது சகோதரிகளுக்கு பாதுகாப்பு?"

"ஆனால் சகோதரா,, இரண்டு மணப்பெண்களை..."

"எதுவும் பேசாதே தோலாராஜ்.. ஏனெனில்"

அனைவரும் பெற்ற பெண்களை மணம்செய்து தருவர்

மனைவியை யாரும் மணம் செய்துதரவில்லை இதுவரை/
உனக்கு இரு மனைவிகள், ஏற்றுக்கொள் அன்புடன்

நீ எனக்குக் கொடுத்த மனைவிக்காக//

(எனது சகோதரா, மகள்களும், தங்கைகளும் திருமணத்தில் தாரை வார்க்கப்படுவர். ஆனால் மனைவியை? நீ செய்தது புனிதமான செயல். ஒரு யோகி கூட இச் செயலைச் செய்திருக்க மாட்டான். நான் உனக்காக என் இரு தங்கைகளை தானம் தருகிறேன் மணம் புரிய. ஆனாலும் வாழ்நாள் முழுக்க நான் உனக்குக் கட்டுப்பட்டவன்)

திடீர்த் திருமணங்கள் நடந்தேறின. இரு யாக மேடை அமைக்கப்பட்டு, பந்தல் அமைத்து அமர்ந்தனர் அருகருகே. தோலாராஜ் தனது இரு மனைவிகளுடன் அமர்ந்திருந்தான். ஐவரின் முகத்திலும் மகிழ்ச்சி. தங்களின் மணவாழ்வைக் குறித்து தேவராவின் அம்மா முகத்திலும் புன்னகை.

பின் அனைவரும் ஒன்றாக அமர்ந்து ஜொ⁴ள்ளாபேஜ் (சோளக்கூழ்) உண்டனர்.

சா⁵ரஸ் : இந்தியக் கொக்கு

சூந்த³டி³ : பெண்களின் உள்ளாடையின் மேல் அணியும் பாவாடை, அல்லது சேலை.

ஷெனாய் : ஊதுகுழல். மங்கல நேரங்களில் இசைக்கப்படும்.
ராந்த³ல்-மா

ராந்த³ல் தே³வி: திருமணச் சடங்குகள் ஆரம்பிக்கும் முன்

ராந்தல்-தேவியை அழைத்து, வளர்ச்சி,
தாய்மையின் அடையாளமாக வழிபட்டு
திருமணத்தைத் துவங்குவார்.

- கர்மா : நமது செயல்களின் விளைவுச் செயல்கள்.
ஆஷாட்³ : விக்ரம சகாப்தத்தின் ஒன்பதாவது மாதம்.
தாமாச்சி சு^Sமாரா : நாட்டுப்புறக் கவிஞர். ஆறுவரிகளைக்
கொண்ட துறாக்களினால் பிரபலமானவர்.
மந்திரம் : புனித வார்த்தைகளின் தொகுப்பு. ஒரு குருவால்
உணரப்பட்டது. இந்த வார்த்தைகளை
உச்சரிப்பதன் மூலம் நன்மை அடையலாம்,
உண்மையை உணரலாம்.
ஏக்-தாரோ : ஒரே ஒரு நாணுள்ள இசைக் கருவி.
ராமர் : விஷ்ணுவின் ஏழாவது அவதாரம்.
சிவன் : அழிக்கும் சக்தியாக கருதப்படுபவர். அவருக்கு
பிறப்பு, இறப்பு இல்லை. அடி, முடி அறியாத
எல்லையற்றவர். நிறைவையும், ஆசீர்வாதத்தையும்
தருபவர். மரணத்தை வென்று உண்மை
உருவைத் தருபவர். அழிவற்றவர்.

4. குப்பையில் காதல்

மலையின் மேல், பொடியாகத் தெரியும் மண்ணில்
புதர்கள் வலைகளாகப் பின்னியிருக்க, ஷஹோர் என்ற ஊர்
இருந்தது. அதன் சிகரங்களைப் பார்த்தால் முன்பு ஒரு
காலத்தில் மனிதனால் ஒழுங்குற அடுக்கி வைக்கப்பட்ட
பாறைகளை ஒன்றன்மேல் ஒன்றாக அடுக்கி கட்டப்பட்ட மலை
போல் தோற்றமளிக்கும். அக்குன்று பரந்து விரிந்து கிர்நார்
காட்டின் வெளி எல்லையில் ஒரு சரிவில் சரிந்து சா^Sனா என்ற

மலையில் முடிகிறது. மலை முழுதும் பாறைகள் மண்ணில் மூழ்கியும், வானத்தில் துருத்திக் கொண்டும், சம உயரத்தில் நீண்டும், சி தடித்தும் வானத்தில் சுருங்கி விரிந்து விளையாடும் மேகங்களைப் போலவே இருக்கும். மேகங்கள் 'லோஞ்ச்' மலையில் விளையாடி, அரட்டையடித்தபின் அங்கிருந்து கிளம்பி ராஜூலா மலை, சோம்நாத் மலை, கடார்தா⁴ர் மலை, து⁴வான்ஸ் மலைகளில் சஞ்சரித்து சா⁵னா மலையின் சிறு குன்றுகளையும், கிர்நார் காட்டினையும் சூழ்ந்து கொள்ளும். மிக விரிந்த முகடுகள் ஆனாலும் அங்கு ஆறுகளையோ, பழ மரங்களையோ காண முடியாது. முள்களைக் கொண்ட செடிகள், சிறு சிறு பழங்கள், பால் வடியும் குறு மரங்களைத்தான் கொண்டிருக்கும். அது ஒரு காலத்தில் ஜோகிதாஸ் போன்ற நாடு கடத்தப்பட்டவர்களின் மறைவிடம். எல்லையற்ற அடர்ந்த புல்வெளிகளைக் கொண்டது.

சானா மலைதான், அந்தத் தொடரின் கடைசி மலை. அதன் உயரத்தில் நான்கு ஏக்கர் அகலத்தில் சமவெளியைக் கொண்டது. சானா மலையை பு²ட்டா கி³ரி (ஓட்டை மலை) என்றும் கூறுவர். ஏனெனில் அம்மலையில் எண்ணற்ற குகைகள், எலி வளைபோல் வளைந்து வளைந்து, வனவிலங்குகளின் வீடாகத் திகழும். ஆனால் அதனுள்ளே காணப்படும். ஒரே அளவாகக் குடைந்த அறைகளில், மாடு மேய்ப்பவர்கள், கால்நடைகளுடன் தங்குவர். ஒரு குகை கூட கவனமற்று அழுக்காக குப்பையுடன் இருக்காது. அனைத்தும் சிறந்த கைவினைஞரால் அழகாக உருவாக்கப்பட்டது போல் இருக்கும். அதன் அழகிய வாசல்களைப் பார்த்தால் கதவினை மாட்டி வீடாக்கிவிடலாம் போல இருக்கும். ஒவ்வொரு மூன்றாவது அறைவிலும் ஒரு தண்ணீர் தொட்டி இருக்கும். அந்த தொட்டியின் ஆழத்தினை இதுவரை யாருமே அறிந்ததில்லை. குகையின் ஓரத்திலுள்ள கழிவு நீர் வழிகளைப் பார்த்தால், மறைந்திருந்து தாக்க ஏதுவானதாக இருக்கும். எல்லாவற்றிற்கும் மேல் அந்த குகை பாறைகளால் ஆனது அல்ல. முன் காலத்தில் இங்கு பாண்டவர்கள் வாழ்ந்ததாக கூறுகின்றார்கள். ஆனால் உண்மையில் அது ஒரு புத்த துறவிகளின் மடம். நாம் தவறி தூரமான வரலாற்றிற்குள் போக வேண்டாம். இந்த குகையின் வாசலில் அமர்ந்து இரு நூற்றாண்டுகளுக்கு முன் நிகழ்ந்த ஒரு காதல் கதையை சிந்திப்போம். நமக்குத் தெரியாதது யார் அந்த குகையின் சுவற்றில் கரித்துண்டால் தனிமையின் கன்னியான 'குள்வரின்' பெயரை கிறுக்கியது என்று. அவரே அவனது காதலன் ராணா-வின் ஓவியத்தையும் வரைந்திருக்க வேண்டும்.

'சா²பா⁴த் ஆஹிர்' சாதியைச் சேர்ந்த ஒருவரின்

மணவயதிற்குவந்த பெண் 'குன்வர்'. விடியற்காலை தூக்கத்திலிருந்து ஒரு தூரக்குரலைக் கேட்டு எழுந்தாள். துவன்ஸ் மலையிலிருந்து வரும், விடியற்காலைப் பொழுதின் மெல்லிய இனிய குரல் வந்ததை உணர்ந்தாள். வார்த்தைகள் புரியாததால் அப்பாட்டு குழந்தையின் உளறலைப்போல் இருந்தது. குன்வருக்கு ஒன்று மட்டும் புரிந்தது. அது ஒரு மனிதக்குரல்தான் என்று. சுரங்களின் சப்தத்தை ரசிக்க வார்த்தைகள் தேவையில்லைதானே? தனிமையின் துயரத்தைப் பற்றி அந்தப் பாடல் 'அம்பா-மாய்' என்ற பெண் கடவுளைத் துதித்துது, தனது சக்தி முழுவதையும் சத்தியம் செய்து உறுதிப்படுத்தும் அமிர்தம் போன்ற மந்திரம் போல மிக ஆர்வமாகப் பாடப்பட்டதில், சுற்றுப்புற மலைகள் அதிலேயே மூழ்கிவிட்டது. காற்றில் மிதந்து வந்த அக்குரல் காலைத் தென்றலில் மந்திரவார்த்தைகளைச் சுமந்து தனித்து ஒலித்தது. கேட்போரை உற்றுக் கேட்க வைத்தது அசையாமல் நின்றபடி. பனி இன்னும் விலகாத நிலையில், பூமியின் அடிவாரத்தில் வெளிப்பட்ட இவ்விசை கேட்கும் உயிர்களை நடனமிடச் செய்யும் அசாதாரணமான படைப்பாக இருந்தது.

அந்த ஆஹிர் பெண் அரைத் தூக்கத்திலிருந்தாள். அவன் விழித்திருந்து பாடலைக் கேட்க ஆசைப்பட்டாள். ஆனால் முடியவில்லை. இனிமையான குரல், காற்றில் பயணம் செய்யுமளவு லேசாக இருந்த போதிலும், அவளின் கண்ணிமையை கனக்கச் செய்து தூங்க வைத்து விட்டது. அவளின் கண்ணிமை இரு விண்கற்கள் பூமியில் மோதிவிட்டு துருத்திக் கிடப்பதைப் போல், அவளின் இமை பாரத்துடன் மூடிவிட்டது.

சூரிய உதயத்தில், குளத்திலிருந்து நீர் எடுத்து வர

குன்வர் செல்கையில் குடிசைகளிலிருந்து பேச்சுக் குரல் கேட்டது.

'யாரோ விடியும்முன் கழுதைபோல் கத்திக் கொண்டிருந்தார்கள்!'

"அவன் பெயர் ராணா. வாங்கர் கிராமத்தைச் சேர்ந்த இடையன். அவன் துவன்ஸ் மலைச்சரிவில் மேய்த்துக் கொண்டிருக்கிறான் எருமைகளை"

"நடு ராத்திரியிலிருந்து விடிய விடிய பாடித் தீர்த்துவிட்டான்.. யாரையும் தூங்க விடவில்லை"

"பகலில் அவனை யாராவது பார்த்து விட்டால் பயத்திலே செத்துப் போய் விடுவார்கள். அவ்வளவு அழகு! அவன் எருமை மீது அமர்ந்தோலோ எமதர்மராஜா தான்.."

குன்வர் அவனது இனிய இசைக்கு அடிமையாகிவிட்டான். விடியலில் எழுந்து தூக்கத்தை விரட்டி விழித்திருப்பான். முன்பின் பார்த்திராத அந்தப் பாடகன், அவளது மனக் கற்பனையில் அந்தப் பாடகன், கறுப்புநிற இடையன் தன் கையில் தடியுடன், துவன்ஸ் மலைமேல் நின்று கொண்டு, வானத்தைப் பார்த்து துதிப் பாடல்களைப் பாடுவது போல் இருப்பான். அவனின் இனிய இசை ஒவ்வொன்றாகப் பாடப்பாட அவனைப் பற்றிய கற்பனைகள் குன்வரின் மனதில் பலவிதமாகப் பதிந்தது. அவனது குரல் அவளது மனதைக் கலக்கி என்னவோ செய்தது.

அந்தப் பாடகனை குன்வர் நேரில் காணும் நாளும் வந்தது. பாடகன் ராணா, மேய்த்துக் கொண்டிருந்த சானா மலையின் துவன்ஸ் குன்றில் குன்வரின் தந்தையும், சகோதரனும் மேய்க்கச் சென்ற நாளில் அந்தச் சந்திப்பு நிகழ்ந்தது. அவனும் பாடலைப் பாடியபடி மேய்த்துக் கொண்டு

இருந்தான். இருவரின் மந்தை எருமைகளும் கலந்து மேய்ந்தன. சேர்ந்தே சகதியில் உருண்டு நட்பு கொண்டதைப் பார்த்தால், அவைகள் ராணாவும், குன்வரும் அறிமுகம் செய்து நெருக்கமாகப் பழக சந்தர்ப்பம் உருவாக்கிக் கொடுப்பவை போல் இருந்தன. மதிய வேளையில், சாப்பாட்டுக் கூடையுடன் குன்வர் மேய்ச்சல் நிலத்தில் புகை பிடித்தபடி நின்றுருந்த தனது அப்பா, சகோதரர்களைப் பார்த்து நடந்தான். ராணாவும், தனது சக இடையர்களுடன், சாப்பிட அமர்ந்தான். குன்வர் வேகமாக சாப்பாட்டை விழுங்கினான். அவளின் கண்களில் அன்பு பளிச்சிட ஆரம்பித்தது. முன்னெப்போதும் பார்த்திராத ஒரு ஆணை - பாடகனை - சந்திப்பது அவளின் ஆசை. அவளின் கருத்த அசிங்கமான தோற்றம், அவளின் இனிய இசைக்கு சம்பந்தமில்லாது இருந்தது. அவளின் மனதிலிருந்த கற்பனை உருவமும் மறைந்தது. ஆனாலும் கறுப்பு நிறப் பொருட்களின் ஊர்வலம் அவள் மனதிலேயே நடந்தது! மழை மேகங்கள் கறுப்பு, குயில்களும் கறுப்பு, கருப்பு எருமைகளும் வெள்ளைப் பால் தருகிறதே, வாசகி பாம்பும் கருப்பு, பார் அந்த கருவண்டினை...! பாடகனான ராணா அவளின் மனதில் கறுப்பு அழகனாகப் பதிந்தான்.

குன்வரைப் பார்த்த நாள் முதல், ராணா அவனது கருப்பு
எருமைகளை மேய விரட்டி விட்டு, மதிய வேளை வரை
புதர்களில் காத்திருப்பான். அவன் புதரில் மறைந்திருக்கும்
வேளைகளில் யாரும் கவனிக்கவில்லை என்பதை
உறுதிப்படுத்திக் கொண்டு பாட ஆரம்பித்தான்.

ராணா சொல்கிறேன் அடர்ந்த இந்தக் காட்டில்
நிறைய உயிர்கள் சந்தித்துக் கொள்கின்றன /
பெராய் கன்னியும் அதிலே ஒருத்தி
அமைதியின் உருவமாக இருந்தாள் அவளும் //

(இந்தக் காட்டில் பலர் வந்து செல்கின்றனர். பெராய் கிராமத்தைச்
சேர்ந்த தனிமையில் இருக்கும் கன்னியும் அவர்களில் ஒருத்தி)

சுருண்ட பாம்பைப் போன்றவள் குன்வர்
உளர்ந்தும் மறைந்தும் செல்கிறாள் மலையில் /
அவள் கொத்தினாலோ கால்கள் களிமண்ணாக மாறும்
சாபாத் பரம்பரையின் பெண்ணான குன்வர் //

(அவளின் அழகும், உறுதியும் நாகத்தைப் போன்றது. அவளின்
அழகால் கொத்தப்பட்டவர்கள், அவளின் அன்புக்குப் பாத்திரமானவர்கள்.
அவள் சாபாத் பரம்பரை ஆஹிர் சமூகத்தின் குன்வர் என்ற கன்னி)

தள்ளாடி நடக்கும் கால்களை நாய் அடிக்கட்டும்
குன்வரின் நடையோ அன்னம் பறப்பதைப் போன்றது /

(பிற பெண்கள் மெதுவாக நடை போடுவார்கள். எனது குன்வரோ
அன்னம் பறப்பது போல சீராக அழகுநடை உடையவள்)

அவர்களின் அடர்த்தியற்ற கூந்தலில் நெருப்பு பற்றட்டும்
அவை பின் கழுத்தைக் கூட எட்டாதவை /
நாலடி நீளமுள்ள தொங்கும் பின்னல்
அசையும் அவளின் இடுப்பின்கீழ் வரை //

(எலிவால் போன்ற தலைமயிரை உடைய பெண்களின் கூந்தல்
தீயில் எரியட்டும். அது அவர்களின் கழுத்து வரை கூட வளரவில்லை.
எனது குன்வரின் செழுமையான கூந்தலைப் பாருங்கள். அவள்
நடக்கையில் அவளின் இடைமீது கவர்ச்சியாக ஆடும்)

டுகாள்ளிக் கண்கள் மற்ற டெபண்களது
டேடாரியாக அசையும் அசாதாரணப் பார்வையாக /
டேடு-வின் அழகிய கண்கள் டேபால் கழலும்
கோட்-ன் குன்வரின் கவர்ச்சியாக எங்கும் //

மேலும்...

நாயடிக்கட்டும் அந்தப் டெபண்களின் மார்புகளை
வடிவற்று டெதாங்கும் வளர்ச்சி உடையது /
நன்கு டெபரிய முழுமையான மார்பு
கோட்-ன் குன்வரின் கவர்ச்சியாக எங்கும் //

(வேறு டெபண்களின் தட்டையான ஓழுங்கற்ற மார்பினை
ஓப்பீடுகையில் குன்வரின் மார்பு டெசழுமையாக வடிவுடன் இருக்கும்)

குன்வரின் அழகால் கவரப்பட்ட அவன் ஓவ்வொரு
மதியமும் குன்றின் மேய்ச்சல் நிலத்திற்கு வந்து, குன்வரைப்
புகழ்ந்தும், மற்ற டெபண்களை சிறுமைப்படுத்தி, வெறுப்பைக்
காட்டி பாடத் துவங்கினான். மதியம் வந்தவன், மாலை வரை
அப்புதர்களில் பாடியபடியே இருப்பான். அவ்விரு காதல்
பறவைகளின் பிணைப்பு அதிகமாகையில், அவர்கள் இரு வேறு
சாதியைச் சேர்ந்தவர்கள் என உணராமற் டேனாரர்கள். அவன்
ஓரு ராபாரி சாதியின் நாடோடி இடையன். அவளோ, ஆஹிர்
சாதியின் சாபாத் பரம்பரை. சில நாட்களிலிலேயே துண்டாக
நெய்யப்பட்டிருந்த அவர்களின் காதல், முழுமையாக
நெய்யப்படாமலேயே கிழிக்கப்பட்டது.

விவரம் அறியா ராணா, காதலுடன் குன்வரைப்
பார்த்தான். அவள் புதிய ஆடைகள் அணிந்து, நகைகள்
பளபளக்க மதிய சாப்பாடு எடுத்து வந்தாள். அவளின் அழகில்
குஷியான அவனின் இளமை கூடியது. வழக்கத்திற்கு மாறாக
அதிகமாகச் சாப்பிட்டான். இன்னும் சாப்பிடலாம் டோல்

உணர்ந்தான். பின் நீர் குடிக்க ஓடைக்குச் சென்றான். ஓடையில் குன்வர் சட்டி, பாத்திரங்களைக் கழுவிக்கொண்டிருந்தாள். ராணா, அவனின் கைகளைச் சேர்த்து நீரை அள்ள குடிக்கக் குனிந்து கொண்டே கேட்டான் :

"குன்வர், உன் பிறந்த நாளா இன்று? நன்றாக அலங்கரித்துக் கொண்டுள்ளாய்.."

"ராணா, இனிமேல் என்னிடம் பேசாதே. பண்பினை கற்றுக் கொள். " குன்வர் தலையைத் தாழ்த்திக் கொண்டு கூறினாள்.

"நான் என்ன தவறு செய்தேன்?"

"எனக்குத் திருமணம் நிச்சயமாகிவிட்டது." அவளின் சேலைத் தலைப்பை நெற்றி வரை இழுத்துவிட்டுக் கொண்டாள்.

"இதுதான் விஷயமா!" ராணா பெருமூச்செறிந்தான். கைகளை விலக்கி நீர் குடிக்காமலேயே அங்கிருந்து நடந்தான். அவளை யார் என்று கூட அறியாதது போல், தூர விலகிவிட்டான். இருவருமே ஒருவரை ஒருவர் பார்ப்பதை, நெருங்குவதைத் தவிர்த்துக் கொண்டனர்.

பா²ல்குண மாதம் ஆரம்பித்து சில நாட்களில் சானா, மலையை நோக்கி ஒரு விவாஹ குழுவினர் செல்வதைப் பார்த்தான். இரண்டு நாட்களி கழித்து அக்குழுவினர் திரும்பிச் செல்வதைக் கண்டான். அது குன்வரின் திருமணம் என்பதை அறிந்து கொண்டான்.

ஏ ராணா, மலர்கள் சீவந்தன வசந்தத்தில்

கா²கரா மரமும் முழுதும் ஒளிர்ந்தது /

காதலி ரெல்கிறாள் அறிமுகமிலா வீட்டிற்கு

தனது சீதனத்தை ஊர்வலமாக எடுத்துக்கொண்டு //

(வசந்த கால முதல் மாதத்தில் கேசுடா³ மலர்களால் காடு சீவந்து தெரியும். இப்படி சீவந்த நாளில் ஒரு கன்னி சேலைத் தலைப்பால் தலையை மூடியபடி புதிய சீவப்பாடையுடன் கிராமத்தை விட்டுச் சென்றாள்.

அவள் யார்? தோழிகள் புடைசூழச் சென்ற அவள்தான் குன்வர்)

... அவள் போகட்டும்... அவளோடு கடவுள் இருக்கிறார்... அவளின் வீடு ஆசீர்வாதமும், அதிர்ஷ்டமும் அடையட்டும்... மகிழ்வில் நிறையட்டும். அவள் மற்றொருவனின் மனைவியாக ஆகிவிட்டால் என்ன? மாற்றானின் வீட்டிலும் அந்த அழகுக்கன்னி அமைதியாக வாழட்டும்)

பேசுவள் ஒருத்தி புரியாமல் உளறுகிறாள்
சீந்திக்காமல் முட்டாள் தனப் பேச்சால் /
அவளை பாம்பு கொத்த வீடுங்கள்
அவள் என் மனைவியாக இருந்தாலும் //

(ஒரு கருநாகம் கொத்தட்டும், வாயாடிப் பிண்ணை. தன் நாக்கை கட்டுப்படுத்தாத அவள் என் மனைவியாக இருந்தாலும்.)

மென்மையான பேச்சால் முணுமுணுக்கும் பிண்ணை
எளிமையான பளிச்சிடும் சிரிப்புடன் உள்ளவளை /
ஒரு முள்சூட குத்தாமல் பார்த்துக் கொள்ளுங்கள்
அவள் மாற்றானின் மனைவியாக இருந்தபோதும் //

(நாவைக் கட்டுப்படுத்திய, சிந்தனையுள்ள, சிரித்த முகத்துடன் மென்மையாகப் பேசும் பிண்ணை, ஒரு முள்சூட துன்புறுத்தாமல் பார்த்துக் கொள்ளுங்கள். அவள் எனது மனைவியாக இல்லாவிட்டாலும் அவளுக்கு ஆசீர்வாதங்கள்)

மேலும்

ஊமையான ஓட்டைவாயாக உள்ள பிண் எப்போதும்
அழுகையுடன் கேலிசெய்யும் கெட்டசெய்தியுடன் /
அவளை பாம்பு கொத்த வீடுங்கள்
அவள் எனது மனைவியாக இருந்தாலும் //

ஆனால்..

அமைதி தவறும் சிரித்த முகத்துடன்
அன்பு ஒழுகும் கண்களைக் கொண்டவள் /
ஒரு முள்சூட குத்தாமல் பார்த்துக் கொள்ளுங்கள்
அவள் மாற்றானின் மனைவியாக இருந்தபோதும் //

(சீர்த்த முகத்துடன், கண்களில் அன்பினை ஏந்தியிருக்கும் றெபண் ஒரு முள்ளால் கூட துன்புறக் கூடாது. அது என் ஆசீ. என் மனைவியாக அவள் இல்லாத றோதிலும்)

* * *

இடப்புறம் வாங்கர் பீன்னால் மதி³யுன்
அமைந்த மஹுவா வளமான வியாபார நகரம் /
றெ⁴ராய் துறைமுகம் நோக்கி நடந்தான்
நாள் முழுக்க சீந்தனைச் சீதறலுடன் //

குன்வரின் குடும்பம், றெராய் என்ற பட்டினத்திற்கு குடி
றெயர்ந்தது விட்டதை அறிந்தான். இருவரும் தங்களின்
உறவு-துாரத்தை அதிகரித்துக் கொண்டாலும், ராணா
அவளின் புதிய மணவாழ்விற்கு பரிசு, மரியாதைகளைத் தர
விரும்பினான். அவளின் முகத்தை கடைசியாக ஒரு முறை
பார்த்து பரிசீனை கொடுத்துவிட்டு செல்லுவதில் ஆர்வமாக
இருந்தான். அவனது சொந்த கிராமமான வாங்கர்³ மதி³யுனை
விட்டு துவன்ஸ் மலைச் சரிவில் வசிக்கத் துவங்கினான்.
அங்கு வசிக்கத் துவங்கிய நாட்களில் மஹுவா-விற்கு அடிக்கடி
அவனது தயாரிப்புகளை விற்கவும், தேவையான றெருட்களை
வாங்கவும் சென்று வந்தான். து⁴வன்ஸ் மலையின்
அடிவாரத்தில் இருந்து மஹுவா செல்வது கடினமாக இருந்தது.
எனவே றெ⁴ராய் பட்டினத்திற்கு சென்று வரத் துவங்கினான்
வியாபாரத்திற்காக.

ராணா கூறினான் அவனால் தங்க முடியாது
நம்பிக்கை அற்றது அவனது இதயம் /
அவனின் பாதை கடுமையான தேர்வு
அவமரியாதையைச் சந்திக்க நேர்ந்தாலும் //

(அவனால் பரிசீனைத் தர இயலவில்லை. அவனது முன்னர்
அவன் தன் காதல்நிறை மனதால் நினைத்தான், மணமான றெபண்ணிற்கு
பரிசு தருவது பாவம் என்று. பீன் அபாயமான விளைவுகளை எதிர்நோக்கி,
தாங்கள் றெசய்து றெகாண்ட சத்தியத்தையும் மீறி குன்வரினைத் தேடி
நடந்தான்)

சில நாட்கள் கழித்து பெராய் பட்டினத்தை அடைந்தான்.
அவன் பார்த்தது என்ன?

அவன் கண்கள் குடிசைகளில் தேடின
வீடுகள் காலியா கிடந்தன ஆளின்றி /
சானா மலையே, என் காதலி எங்கு ரிசன்றாள்?
அவளது தங்கும் இடத்தினை விட்டு? //

வீடுகள் இடிந்தும் அறைகள் தூர்ந்து இருந்தன.
பெராய்-ன் வாசிகளான ஆஹிர்கள் கும்பலாக சானா மலைக்கு
குடியேறி விட்டனர். தங்களின் வீடுகளையும்,
சொத்துக்களையும் விட்டுவிட்டு, என்று யாரோ கூறினர்.
ராணா தனது களைப்புற்ற எருமையைத் தடவியும், தட்டிக்
கொடுத்தும் சமவெளியைக் கடந்தான். ஒவ்வொரு பாறையாக,
ஆற்றங்கரை, ஆற்றங்கரையாக குன்வரைத் தேடினான்.

ஆனால் காக்கைகள் கரைந்து ரிகாத்தின
பழைய உபயோகமற்ற குடிசைகளின் மேல் /
ஏ சானா, என் காதலி எங்கு ரிசன்றாள்?
அவளது தங்கும் இடத்தினை விட்டு. //

வீடு வீடாக தேடியவன், கிரீனார் காட்டின் நடுக்காட்டை
அடைந்தான். ராவல் நதி செங்குத்தான பாறை வழியே, பாம்பு
போன்று வளைந்தும், வெள்ளி நிறத்தில் அலைகளுடனும்,
சப்தமிட்டு, ஓடிக்கொண்டிருந்தது. ராணா அந்த ஆற்றுடன்
பேசினான் :

நான்கு கட்டாக பின்னிய கூந்தல் அவளுடையது
சீலை போன்ற முகத்தினை உடையவள் /
கேட்டான் ராணா, ஏ.. ராவல் நதியே
எனது அழகிய காதலியைக் கண்டாயா? //

(ஏ ராவல் நதியே, எனது பிரியமான குன்வரை நீங்கள்
பார்த்தீர்களா? அவளின் கூந்தல் நீண்டு நான்கு கட்டாகப்
பின்னிபீருக்கும். அழகிய கண்களும் நல்லுருவம் ரிபற்ற மூக்கும்
உடையவள்)

பதில் இல்லை ஆற்றிடமிருந்து. ராணா அலைவதை நிறுத்தினான். அவனது எருமைகள் களைப்புற்று, சானா குன்றில் படுத்தன. ராணா ஒரு பாழடைந்த குடியையில், குன்வரின் உறவினர்கள் உபயோகப்படுத்திய வீட்டில் தஞ்சமடைந்தான்.

* * *

அவளை எங்கு கூட்டிச் சென்றிருப்பார்கள்? அவள் நந்திவேலா குன்றின் அருகில் வசிக்கிறாள், அவளின் உறவினர்கள் கூறினர். ராணா, குன்வரைத் தேடி அலையும் செய்தி, அவளின் மாமனார் வீட்டுட்டுக்கும், சொந்தங்களுக்கும் தெரிய வந்தது. அவளை ஒரு பேய் போலக் கருதி பயந்து இடம் மாறிக் கொண்டே இருந்தனர். - இறுதியில் நந்திவேலா குன்றில் தங்கினார்.

சானா மலையில் ரெயில் காய்கிறது
ஆனால் நந்திவேலாவில் எனது கிராமம் /
குன்வர், சீறு ரிகாக்கிணையாத்த ரெய்ளைநிறத்தாள்
காத்திருக்கிறாள், தனிமையில் இன்னும் கன்னியாக //

குன்வரின் கண்கள், சானா மலைமேல் இடி, மின்னல் பளிச்சிடுவதைக் கண்டு ஒளிர்ந்தன. ராணா தன்னைத் தேடி வந்த செய்தி அறிந்ததும் பதில் அனுப்பினாள்.

"ஏ ராணா, நமது கிராமம் நந்திவேலா மலை அடிவாரத்தில். உன் பிரிவால், நீ இல்லாமல் நான் குடும்பப் பெண் போன்று நடித்துக் கொண்டிருப்பதால், எனது உடலை தீவைத்துக் கொண்டேன் போல இருக்கிறது. எனது மகிழ்ச்சி சாம்பலாகிவிட்டது. உன்னால் முடிந்தால் நந்திவேலா வா ஒருநாள்.."

நாட்கள் சென்றன... மாதங்கள்சென்றன...

மழை பொழிந்தது வானத்தின் வாயிலாக
மின்னல் ஓடியது மேகங்களின் நடுவில் /
நினைவு ரிவள்ளம் அவளது இதயத்தில்
ஆஷாட மாதப் பெளர்ணமியைக் கண்டதில் //

(வானத்திலிருந்து தாரை, தாரையாக மழை கொட்டியது.
மேகங்கள் இடித்து மின்னியது. ஆஷாட மாதத்தின் பெளர்ணமியைப்
பார்த்ததும், ராணாவின் நினைவுகள் அவள் மனதின் துயரத்தை
அதிகப்படுத்தின)

மயில்கள் அகவின கண்மாயில் அமர்ந்து
இடி மேகத்திலிருந்து கிளம்பிய போழ்து /
ராணாவின் நினைவு ரிவள்ளமாய் அவள் மனதில்
ஆஷாட மாதத்தின் பெளர்ணமியில் பாய்ந்தது //

(கண்மாயின சுவற்றில் அமர்ந்த மயில்கள், அனுபவித்துப் பாடின
மலைகளில். ஆஷாட பெளர்ணமி நிலவு வானத்தில். "இன்று, என்
ராணாவும் சானா மலையிலிருந்து பெளர்ணமி நிலவைப் பார்த்துக்
கொண்டிருப்பான். இந்த கணத்தில் நம்திருவரின் பார்வையும் நிலவைப்
பார்த்து!..நீண்ட நேரமாக! இன்று இப்படியாவது நம்மிருவரின் சந்திப்பு
நிகழ்த்தே! " ஏக்கமான மனதுடன் நிலவினை நிலைத்த பார்வையுடன்
பார்த்திருந்தாள் குன்வர்)

மழை மேகங்கள் கருநிற கடியைப் போல்
சுட்டமான அசைகின்றன வானின் மேல் /
கீழே இறங்கி தாக்கத் தயாராகச் சுற்றும்
எனது தனிமை துயரை ரிவள்ளத்தில் அடித்துச் செல்ல /

(ஏ ராணா... இந்த கருநிற மேகங்கள் சொர்கத்தை கைப்பற்றின.
எனது மனதை என் காதலன் கைப்பற்றியது போல். என்னைச் சூழ்ந்து
கருங் சுட்டமாய் நின்று, என்னை உன்னிடம் அழைத்துச் செல்ல
வந்தவை போல்.)

நந்திவேலாவின் மறைவான சமவெளியில் குன்வர்
அமர்ந்து தன்னை நினைத்திருக்கிறாள் என அறிந்தான்.
அவன் வழிப்போக்கர்களிடம், தனது மரியாதை, பரிசுகளைப்
பற்றி செய்தி தெரிவித்தான். பதிலுக்கு குன்வர் அழுகையோடு

:

தூர நிலத்தின் பரிசும் மரியாதையும்
ஏ ராணா என்னை வந்து அடையவில்லை /

(ஏ ராணா, வாங்கக் கிராம வாசியே, நான் இருக்கும் தூரத்தை அடைவதற்குள் உனது மரியாதையும், பரிசும் உடைந்து பழையதாகிவிடும். உனது செய்தி தூரத்திலிருக்கும் எனது மனதை மேலும் துயரப்படுத்துகிறது. அதனால் வா! ஒரு முறையாவது வா!)

மேலும்..

ராக்கி கயீறு நீ கட்டியது தான்
பாலேவ் தினத்தன்று சிராவண மாதத்தில் /
வந்து அதனை அவிழ்த்து விடு
எனது காதலனே, குன்வரீன் மணிக்கட்டிலிருந்து //

(ஏ ராணா.. பாலேவ் (சீத்ரா பெளர்ணம்) தினத்தன்று நீ புல்பெளரீயில், ஆலமர நிழலில் நின்று எனது மணிக்கட்டில் ராக்கி கட்டினாய். பீன் 'உன்னை கடவுள் பாதுகாப்பார்' என கூறினாய். ஆனால் உனது கயீறு என்னைக் காக்கவில்லை. ஆனால் அந்த ராக்கியைப் பார்க்கையில் எனது உறவினர்கள் என்னை கேலி செய்து துன்பப்படுத்துகின்றனர். எனவே, வந்து உனது ராக்கியை அவிழ்த்துக் கொண்டு போ)

இச் செய்தியைக் கேட்ட ராணாவின் மனம் நிம்மதியற்று தவித்தது. அவனுக்கு அந்த சானா மலையில் நிம்மதியே போய்விட்டது. அவன் மனதில், குடும்ப கௌரவமா? அல்லது குன்வரை இழந்த நிராசையை மீண்டும் பூர்த்தி செய்வதா? என பெரிய போராட்டமே நிகழ்ந்தது. அவனது முடிவு, இறுதியில் அவளைத் தேடி புறப்படுவது என தீர்மானித்தது.

சானா மலையில் மனதிற்கு இல்லை ஆறுதல்
அது பலவீனப்பட்டு, பயந்து தோல்வியுற்றது /
து⁴வன்ஸ் மலை குன்றில் மீண்டும் ராணா
அவனது மனம் இப்போது அழாது //

(சானா மலையில் அவனது நிம்மதி பறிபோனது. சானாவிலிருந்து

நான்கு மைல் தொலைவிலுள்ள துவன்ஸ் மலைக்குச் செல்கையில் கால் மரத்துவிட்டது. அதற்கு மேல் நடக்க இயலவில்லை. அவனது குலப் பெருமை அவனை கவலை கொள்ள வைத்து வழி மறித்தது. ஆனால் அவனது உயர்ந்த குணம், பாரம்பரிய பழக்கத்தை மீறச் செய்தது. அழகின்ற மனதுடன், தள்ளாடி நந்திவேலா சமவெளியை அடைந்த போது, தள்ளாடி விழுந்தான். பீன்னோக்கிச் சென்று நிச்சயமற்று சிரித்தான்)

அவனைப் பார்த்ததும், குன்வரின் ஆட்கள் மறைவுச் சமவெளியில் திசைதெறிக்க ஓடிவந்து ரத்தம் கட்ட உதைத்துத் துரத்தினர். குன்வரின் சேலைத் தலைப்பினைக் கூட பார்க்க இயலாமல், ராணா தனது சானா மலைக்கே திரும்பினான். மழைக்கால மேக உறுமலைப் போல் அவன் மனம் குன்வரின் பெயரையே கூறிக் கொண்டிருந்தது. இடிச் சத்தம் அவனைப் பார் ஏளனச் சிரிப்பு சிரித்து, குதித்து கும்மாளமிடுவது போல் உணர்ந்தான். கொடுமையினால் வந்த கோபம், அழகையாக மாறியது.

வேண்டுமானால் அவள் வந்து பார்க்கட்டும் என்னை
சானா மலையே கேலி செய்யாதே என்னை /
வந்தவுடனே மகிழ்வேன் நான் குன்வரே
கிடக்கிறாய் நீ ஒரு கற் பாறைபோல் //

(ஏ, கற்களின் குவியல்களே, குரூரமானவர்களே, என்னைப் பிரிந்ததால், குன்வர் மகிழ்வின்றி இருக்கிறான். நான் அடையும் தூரத்தில்தான் இருக்கிறேன். என் துயரத்தைப் பார்த்து என்ன மகிழ்ச்சி உனக்கு கிடைக்கும் கற்குவியலே?)

* * *

குன்வர், தன் துயரத்தை மூடி மறைத்தான். அவள் தனது மன விருப்பத்தை யாரிடமும் தெரிவிக்க இயலவில்லை. அவளின் ஆழ் மனதில் இந்த துயரம் எரிச்சலூட்டியது. அவள் உயிர்வாழ மட்டுமே சிறிது உண்டாள். உடல் மெலிந்து வெளிறினாள்.

"என்ன நோய் உனக்கு?" அவளது கணவர் கேட்டான்.

"எனக்குத் தெரியவில்லை" அவள் குழறினாள்.
அவள் கணவன் நோயைச் சோதித்தான். நரம்பில் ஒரு
கட்டி இருக்கிறது. புரியாதவன் சொன்னான் புதிய வியாதியை.
குன்வரின் மனம் அழுது கூறியது :

எனது மனதினுள்ளே உள்ளது கட்டி
யாரும் இதுவரை அறியவே இல்லை /
அதற்கும், மற்றதற்கும் மருந்து உள்ளது
என்னை ராணாவின் கைகளில் டிகாடுப்பதுவே //
(ஏ எனது புதிய கணவனே,என் மனதைதான் அரிக்கிறது நோய்.
இடுப்பை அல்ல. உன்னால் அதைப் பார்க்க இயலவில்லை.
கண்டுணரவும் முடியவில்லை. அதற்கு மருந்து என்னை என் காதலன்
ராணாவிடம் ஒப்படைப்பதே)

சத்தமின்றி கூறமுடியாது அவளால். மருந்துகள்
அணிவகுத்தன. முடிவாகத் திறந்து பூசப்பட்டது அவளின்
இடையில்.

உலைக்கள சிவந்த நெருப்பில் இரும்பு கம்பிகள்
உருவாகும். அவளின் கணவன் கையிலும் காலிலும் சூடு
வைத்தான். தங்க நிற சருமம் கருத்தது விகாரமாய். நெருப்பு
சட்டு புண்ணானது. சீழ் வடிந்தது அதிலிருந்து. குன்வரின்
உடல் வேகமாய் மெலிந்து எலும்புக் கூடானது.

* * *

சானா மலையில் வாழ்வது இனி சகிக்க இயலாததாக
ஆகியது ராணாவிற்கு. ராணா தனது மந்தையை கிர்நார்
காட்டிற்கு ஓட்டினான். குன்வரிடமிருந்து மிக தூரம் ஒதுங்கிச்
செல்ல. சாசாய் மலையில் ஒரு இடம் தேடினான்,
குடியேறினான்.

நீண்ட காலம் அந்த கிர் காட்டின் ஆற்றுப்படுகை நீரைக்
குடித்தான். விஷமரத்தின் வேர்களில் ஊறிய நீரை குடித்ததால்,
பல நோய்களைக் கொண்டவனாக ஆனான். அப்பிரதேசமே

சாதாரணமாக நோய்வாய்ப்பட்டதுதான். நாளுக்கு நாள் அவன் கைகள் மெலிந்து வயிறு வீங்கத் துவங்கியது.

அவன் படுத்த படுக்கையான நாளும் வந்தது. தனது எருமைகளின் மேல் சுருண்டு கிடந்தான். ஒரு நாள், உயர மரத்தில் ஒரு காகம் கரைந்தது. அறிவிலி போல் ராணா அந்த பறவையை குன்வர் தூதாக அனுப்பி இருக்கிறாள் என கற்பனை செய்தான்.

எங்கிருந்து பறந்து வந்தாய் ஏ காக்கையே
காட்டின் அடர்ந்த புதர்களின் வழியே /
எந்த ஆற்றின் எந்தக் கரையில்
எனது குன்வர் வசிக்கிறாள் சொல்? //

(ஏ காக்கையே நீ இந்த காடு முழுதும் பறந்தாயா? எனது குன்வரை எங்காவது பார்த்தாயா? நீ எந்த ஆற்றைக் கடக்கையில் அவளைக் கண்டாய்? எனது அருமைப் பறவையே எனது குன்வரை அடையாளம் காண்பாயா?)

மெலிந்த வளைவுடல் கொண்ட ஒரு பெண்
தங்கநிறத்தில் மிருதுவான பஞ்சுபோல் கன்னம் /
கண்ணாடி போழை போல் சுத்தமான கன்னி
எந்தக் கரையில் அவளை நீ கண்டாய்? //

(அவள் கட்டுடல் கொண்டவள். மெலிந்த தண்டு போன்றவள். தங்க நிறத்தவள். பசாவ் என்ற மிருகம் போல் மிக மிருதுவானவள். அவள் கண்ணாடி போல் சுத்தமானவள். அந்த அழகியை நீ எங்காவது கண்டாயா பறக்கையிலே?)

எனது கைகள் இறந்தது இடுப்பு காய்ந்தது
கிர் காட்டின் நோய்களினால் தான் /
குன்வரிடம் சொல், ஏ அன்பு காக்கையே
சாசாய் மலையில் ராணா வாழ்கிறாள் என்று //

(தயவு ரெசய்து அவளிடம் சொல்லுங்கள், நான் இனம் தெரியா நோயினால் படுத்துவிட்டேன் என்று. என் கைகள் குச்சி போல் மெலிந்துவிட்டது. எனது வயிறு புடைத்துவிட்டது. நான் மரணத்தை நோக்கி இருக்கிறேன். சாசாய் மலை தகுதியற்றது சாவதற்கும். நாம்

இருவரும் சந்திக்கவே இயலாது)

காக்கை இந்தச் செய்தியை குன்வருக்கு தெரிவிப்பது போல் கரைந்து, பறந்து சென்றது. அவனது செய்தி அவளை அடைந்திருக்கும் என நம்பியும், அவநம்பிக்கையுடனும் கிடந்தான். நாட்கள் நகர்ந்தன. அவனது உடல் எலும்புக் கூடானது. பலவீனத்தால் அவனின் கண்கள் திறந்தே கிடந்தன; இரவும் பகலும். அவன் தூங்கவேயில்லை, விழித்தே இருந்தான்.

இரவீனை கவனித்தான் ராணா தான்
பூமி இன்னும் நின்று கொண்டிருக்கிறது /
அனைவரும் தூங்குகையில் ஒரே ஒருவன் மட்டும்
கனக²ரர் பறவை போல் விழித்திருக்கின்றான் //

(ஏ ராணா, இரவு தூங்கி ஓய்வெடுத்தற்கூடியது. மனிதனும், மிருகங்களும் ஓய்வு கொள்ளும் இரவில். கனக²ரர் பறவையே, இதற்கு விதிவிலக்கு. எனது மனம் நிரந்தர தூக்கமற்ற விழிப்பில் தயருறுகிறது)

இந்த துயரநிலை எனக்கு எப்படி வந்தது? என் சொந்த கிராமமான வாங்கர் மதியுனை, தோலியுனை நோக்கிச் செல்லாமல், இந்த அபாயமான கிரீ காட்டை அடைந்தது எதற்கு?

கிணற்றின் நீர் பளபளத்து மின்னின்
மிருதுவான புற்கள் நீர் நிரம்பியவை /
எனது எருமைகளை மேய்க்க இயலவில்லை
அண்மை தோ³லியுன் நகர புல்வெளிக்கு //

(ஏன் எனது எருமைகளை வெளியேற்றி சுத்தமான நீர் கொண்ட நிறைய புற்கள் கொண்ட அருகிலுள்ள தோ³லியுன் கிராமத்திற்கு செல்ல இயலவில்லை?)

ராணாவின் காய்ந்து எலும்பான உடல் திடீர் துயரத்தில் ஆழ்ந்தது. வாழ்வதில் நம்பிக்கையற்றுப் போனான். ஒரு

நாள் இரவு, அவனைச் சுற்றி அமர்ந்திருந்த எருமைகளைப் பார்த்து, தன் பலத்தையெல்லாம் திரட்டி கைகுவித்து வேண்டினான் "என் தாய்களே! இங்கிருந்து சென்று வேறு இடம் தேடிக்கொள்ளுங்கள். மற்றொரு புகலிடம், வேறொரு இடையன். என்னால் உங்களை பாதுகாக்க இயலாது."

எருமைகள் அசையவும் இல்லை. மேயவும் இல்லை. அவைகளின் இடையன் சாகக் கிடக்கையில், கொடுர விலங்களிடமிருந்து அவனைக் காக்க சூழ்ந்து அமர்ந்திருந்தன. இரவும், பகலும் காத்தன அவனை.

ஒரு நாள் இரவு முடிந்து விடியலில், சில நட்சத்திரக் கூட்டங்கள் மட்டும் தெரிந்து கொண்டிருந்தது. இருளின் அடர்ந்த காட்டில், பின்னலிடாத முடி உடைய ஒரு பெண் அந்தக் காட்டில் தஞ்சடைந்தாள். விடியற்காலை, ராணாவின் பாடலை கேட்க மரங்களும், முகடுகளும், பாறைகளும் அமர்ந்திருந்தன. அவனது பாடல் இறந்து விட்டது. இசையின் ஊற்று அவன் மனதில் காய்ந்து போனது, வெகுநாள் முன்பே! அவனின் வாயிலிருந்து வந்த ஒரே சத்தம்

" குன்வர்!... குன்வர்!... குன்வர்!... "

திடீரென ராணாவின் செவில் பதில் ஒசை கேட்டது..

" ராணா!... ராணா!... ராணா!... "

"அவன் ஆச்சரியத்தால் விழித்தான்"

"யார் அது?" கலங்கரையைக் கண்டவன் போல் கேட்டான்.

நான்தான் குன்வர். நம்பமுடியாத விழிகளுடன், விலங்கின் குரல் போல் பேசியது ஒரு எலும்புக் கூடு.

அவர்கள் காண்பது கனவா?... நிலை குத்திப் பார்த்தனர் வெகுநேரம். ஒருவரை ஒருவர் பார்த்த போதும் நம்பவே

இல்லை. நம்பிக்கையற்ற முட்டாள்தனமான அந்த இரு எலும்புக்கூடான உடல்கள் மங்கிய ஒளியில் நின்றன.

சரியாக அந்த நேரத்தில் விடிந்தது. சூரியனின் கதிர்கள் அவர்களின் தோற்றத்தை வெளிச்சமிட்டது. குன்வர் நிர்வாணமாய் நிற்பதை ராணா பார்த்தான். உடலில் எந்த சேலையும், ஆடையும் இல்லை.

"ஆ கடவுளே.. குன்வர் என்ன ஆயிற்று உனக்கு?"

உனது இடுப்பில் சூடு வைத்தது யார்?
சாபாத்-ன் மகளை காய்ந்து போனாய் /
அதிர்வு தரும் இந்த ரிசய்கை யாருடையது
குன்வரை சந்தேகம் ரிகாண்டதினாலா? //

(ஏ, சாபாத், பரம்பரையின் ஆஹிர் ரெண்டேன... உனது உடலில் சூடு போட்டவர் யார்? அழகிய மலர் போல்?! அந்த ரிகாடுரன் யார்? கோரமாக உன்னைச் சிங்கப்படுத்தி சிதைத்தவன் யார்?)

ராணா, உனக்கு என்ன ஆயிற்று? குன்வரின் கண்ணீர் கேட்டது.

"ஒன்றும் கவலைப்படாதே. இன்று நமது துரதிர்ஷ்ட திருமண நாள். நமது நடல் நோயால் ஒன்றுபட தீர்மானிக்கப்பட்டது. எவ்வளவு பொருத்தமான ஜோடி நாம்! இந்த உலகம் என்னையும், உன்னையும் போன்ற அழகினைக் கண்டதுண்டா?"

"நான் இங்கு ஓடி வந்தேன் ராணா உன்னோடு சாக. மணம் செய்ய அல்ல"

"எனக்குப் புரிகிறது குன்வர்.. இனி நாம் புதிய வாழ்வு ஆரம்பிக்க ஒரு வாய்ப்பும் இல்லை. நீர் மூக்குவரை வந்துவிட்டது. நாம் இணைவது வாழ அல்ல. ஆனால் என் அருகில் அமர்ந்துகொள், கட்டிப் பிடித்தபடி"

"ராணா, ஜாக்கிரதை, மிக இறுக்கினால் நமது
எலும்புகள் உடைந்து நொறுங்கிவிடும்.."

ராணா இன்றிரவும் எல்லா இரவும்
என்னை தருவு கடினமாக அல்ல /
ஆனால் குன்வரின் மாட்டுபலும்பு கிடக்கிறது
உடைந்து நசுங்கி கீழே வீழ்ந்து //

அவர்கள் தழுவினர். சில நொடிகளில் அவர்களின்
உடல் உடைந்து எலும்பு பிளந்தது. அவர்களின் உயிர்
பிரிந்தது. மீதமிருந்தது என்னெனில் குச்சியான
எலும்புகளின் தழுவல் - குப்பையாக..

ஆசிரியரின் குறிப்பு : சில பாடல்களில் ராணாவும், குன்வரும் அண்ணன்,
தங்கையாக வாழ்க்கையைத் தொடர்ந்தனர் என்று குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது.

ஜோகிதாஸ் : ஜோகிதாஸ் கும்மான் - ஒரு நாட்டுப்புறக் கவி.
குற்றவாளியாக பவநகர் சமஸ்தானத்தில்
இருந்தவர். 19ம் நூற்றாண்டில்.

ஆஹிர் : வீரமுள்ள பரம்பரை சமூகம். இடையர், விவசாயிகள்.
கிருஷ்ணருடன் சௌராஷ்டிரம் வந்ததாகக் கூறிக்
கொள்கின்றனர்.

ராபாரி : இடையர் சமூகம்.

பால்குண் : விக்ரம சகாப்தத்தின் ஐந்தாவது மாதம்.

காகரா : கேசுடா என்ற பூவினைத் தரும் மரம்.

கேசுடா : Butea Frondosa என்ற தாவரவியல் பெயர்
கொண்டது. ஆரஞ்சு நிறமுடையது.

ராக்கி : புனிதமான நிகழ்ச்சிகளில் கட்டப்படும் சம்பிராய
கயிறு.

பலேவ் : விக்ரம சகாப்தத்தின் 10வது மாதமான சிராவண
மாதத்தின் பெளர்ணமி தினம்.

5. சிதறிய மாணிக்கம்

இங்கே பார், சரண் பெண்ணே! நமது சொந்த ஊரின் மேல் கரடிக் கூட்டம் போல மழை மேகங்கள் சூழ்ந்து கொண்டிருக்கின்றன. பார் அதனை. என் ஆகாய வருணர் விலை உயர்ந்த முத்துக்களை நமது மண்ணில் பொழிகிறார். எனது அம்பா-மாய் கடவுளுக்கு நன்றி. பெண்ணே, நான் கூறுவதை மனதில் வாங்கு. இந்த வருடம் நான் மேய்க்கும் எருமைகள் யானை போல் பெரிதாக வளரும். கிளம்பலாமா? நமது சொந்த ஊருக்கு திரும்பும் நேரம் இது. தனது சொந்த மண்ணான செளராஷ்டிரத்தை விட்டு, குஜராத்திகளுக்கு தானம் கொடுத்த பகுதிக்கு நாடோடியாக தனது மந்தைகளை மேய்துச் சென்ற சாரண இடையன் மகிழ்வுடன் கத்தினான். ஆஷாட மாதத்தின் மழை மேகங்கள் மழைகாலத்தின் ஆரம்பமாக மேற்கில் பொழிய ஆரம்பித்ததைக் கண்டு சிரித்தான். அவன் அருகில் ஒரு இளம் மனைவி அமர்ந்து பெண் ஆட்டின் காலை எண்ணெய் விட்டு தடவிக்கொண்டிருந்தாள். நீண்டநாள் பஞ்சத்தின் பாதிப்பிற்கு உள்ளானவள் கேலி செய்தாள் "ஏ சாரண இளைஞனே.. என்ன தலை போகும் அவசரமா?"

ஆமாம் பெண்ணே. மழை பொழியும் ஆனந்தத்தினை, மழை நிலத்தில் பெய்வதை கண்ட இடையனின் தலை போகாது. ஆனால் நான் சொல்கிறேன், ஆசையுடன் மயில்கள் அகவும் இன்று! மங்கிய இலைகள் சிரிக்கும் இந்த கிரீ காடு

முழுவதும்!

"நீயும், அந்த மயில் போல் பைத்தியம் தான்" மழையைப் பார்த்ததும்; பேய் போல ஆடுகிறீர்கள்!

"உன் காலில் விழுகிறேன் பெண்ணே.. நமது சாமான்களைக் கட்டு. எருமையின் மேல் ஏற்று.. வா போகலாம்"

மெங்கல் இனத்தைச் சேர்ந்த எருமை, அருகிலுள்ள குளத்தின் சேற்றில் புரண்டு கொண்டிருந்தது. தடியாடல் அடித்தாலும் சேற்றிலிருந்து சிறிதும் நகராத அந்த எருமை தனது அமைதியான எஜமானியின் "மெங்கல், என் மாடே, வீட்டுக்குப் போகலாம், வா" என்ற வார்த்தைகளைக் கேட்டதும் எழுந்து நின்றது. அந்தப் பெரிய எருமை, கால்போனபடி தள்ளாடி நடந்தது. தனது வாலைச் சுழற்றி அசைத்தபடி விசிறிக்கொண்டு, அந்த நாடோடியின் குடிசையை நோக்கி நடந்தது. அவனும், அவளும் அவர்களின் சாமான்களை இரண்டு மூட்டைகளாக இரண்டு கிழிந்த தலையணைகள், ஒரு சட்டி, ஒரு பாத்திரம், ஒரு சிவந்த கறைபடிந்த டப்பா, சிறு வீட்டுச் சாமான்களை எருமையின் மேல் ஏற்றி சூரத்-ஐ நோக்கி நடந்தான்.

மழைக்காலம் வந்துவிட்டது. அடிக்கடி தூறலாக பெய்த மழை பெருமழையாக மாறி இருவரையும் தெப்பலாக நனைத்தது. அவர்கள் ஒதுங்க ஒரு இடம் தேடினர். மேகங்கள் கலைந்ததும் மீண்டும் நடையைத் தொடர்ந்தனர். சூரிய ஒளியின்ல அவர்களின் ஆடைகள் காய்ந்தபடி இருக்க, அவளின் நீளமான கூந்தல் கருத்த மேகம் போன்ற கற்றைகளாக காற்றில் அவளின் முகத்தில் படர்ந்து பறந்தது. ஊஸ்-என்ற சத்தத்துடன் காற்று வீசியது. அவளின் கருத்த

கன்னம் மகிழ்ச்சியால் சிவந்து இருப்பதைக் காணும் பெண்கள் கூட பொறாமை கொள்வர். அந்தக் கன்னங்கள் பெருமையான அழகும், திருப்தியும் கொண்டவை.

" ஒரு சாரணப் பெண் அழகுடன் இருப்பது பெருமை, ஆனால் இந்த வெறித்தனமான சிரிப்பு? "

"உண்மைதான், என்னவரே. இந்தச் சிரிப்பு என்னுடையதல்ல. நாங்கள் கிராமத்தில் இருந்தபோது, எனது அத்தைகளான சோனா, ஜனா இருவரும் எப்போதும் என்னை எல்லையில்லாமல் அவமானப்படுத்துவார்கள்"

"ஏன்?"

"ஏனெனில் எனது அழகு, சாரண பெண்களுடைய குடும்பத்திற்கு ஏற்றதல்ல. ஒரு விலைமாதிற்குத்தான் இவ்வளவு அழகு தேவை. நீயோ தைரியமாக சத்தமாக வேறு சிரிக்கிறாய்? ஒரு சாரணப் பெண் வேதனையில் கூட சத்தம் போட மாட்டாள்." அவர்களின் ஏச்சும், பேச்சும் என்னை சாவதற்குத் தூண்டியது.

"ஒரே குடும்பத்தில் வாழ்வதால் இது போன்ற பேச்சுகளை சகித்துக் கொள்ளத்தான் வேண்டும்"

"நான் ஒப்புக் கொள்கிறேன். ஒரே ஒரு வாய்ப்புதான் உள்ளது. என் உதடுகள் கிழியும் வரை நானேஎன் முகத்தில் குத்திக் கொள்கிறேன்"

"ஆ! இல்லை, வேண்டாம். உளறுவதை நிறுத்து." அவளின் கண்கள் பெரிதாகி பயமுறுத்தும் வகையில் இருந்தது; தனது சொத்தே அழிந்தது போல்! அதைப் பார்த்து அவன் வாய்பிளந்து ஆச்சரியமுற்றான்.

"வேறு என்ன செய்ய முடியும் என்னால்?"

"நமது சொந்த ஊருக்கு செல்ல வேண்டாம்.

அருகிலுள்ள ஏதாவது கிராமத்தில் ஒரு வீடு கட்டி வசிப்போம். குடும்பத்தைப் பெருக்குவோம்!”

நால்வரும், இரு மனிதர்கள், இரு கால்நடைகள் மகிழ்வுடன் நடந்தன. சில நாட்களில் கிர் காட்டின் அடர்ந்த பகுதியை அடைந்தனர். மரங்கள், பூக்களாலும் பழங்களாலும் நிரம்பியிருந்தது. குரங்குகள் மரத்திற்கு மரம் தாவி, ஓடிப் பிடித்து விளையாடிக் கொண்டிருந்தன. காடெங்கும் பழுத்த ஜம்பு பழங்கள் தேங்கியுள்ள நீரில் மேலிருந்து விழுந்து 'ப்ளப்' 'ப்ளப்' சத்தத்துடன் சிதறி நீரை இலேசான இளஞ்சிவப்பு நிறமாக ஆக்கின. பெருமழையை வாழ்த்தி அங்கிருந்த மயில்கள் மழையின் தாக்கத்தில் தோகை விரித்துப் பாடிக் கொண்டிருந்தன. சாரணனின் மனம் ஆறு துறாவைப் பாடத் துவங்கியது.

ஆஷாட மேகங்கள் சத்தமிடுகிறது வானத்தில் நிரம்பி
குதிரை மரத்தில் கட்டப்பட்டு, தேனாய் பாடின மயில்கள்
தேனாய் பாடின மயில்கள் /

அதன் இனிய குரல் அதன் இனிய அகவலில்
கனவில் காதலி வந்தாள் தாமாச்சி சுமாரா கூறிவது, கேளுங்கள்
பின்வாங்கின பெண்மயில் பாடின ஆண்மயிலை எதிர்பார்த்து //

ஆஷாட மேகங்கள் சத்தமிடுகிறது வானத்தில் நிரம்பி

முதல் பாடலை முடித்தவுடன், அவன் தன் மனைவியை குறும்புடன் நோக்கினான். அவர்களின் முகம் சிரிப்பில் ஆழ்ந்தது. அவன் பாடலை நிறுத்தியதும் அவள் தொடர்ந்தாள்...

ஆண்மயில் எனது எதிரி, கிச்சுக்குரலில் ஓசைகிறது கேலி
எதிரொலிக்கிறது சமவெளியில் எனது காதலனை எழுப்பியது
எழுப்பிய பின் வேறிடம் பறந்து ஓசன்றது பேசாமல்! /

உண்மையான காதலியினை குரல் மறித்த அகவல் காற்றிலே
பச்சைக் கிளிபோல் அதள் குரலும் கண்கள் குயில்போலும்
சீவந்தவை

ஆண்மயில் எனது எதிரீ, கீச்சுக்குரலில் செய்கிறது கேலி //

ஒவ்வொரு பாடலாக அவர்கள் பாடி மகிழ்ந்தது,
சமவெளி எங்கும் எதிரொலித்தது. அந்த இருவரின் நாவும்
பிறப்பிலேயே சரஸ்வதியினால் ஆசிர்வதிக்கப்பட்டது போல்
இருந்தது. சாரண சமூகத்தினர் இருவரும். மிகச் சரளமாக
இருவரின் நாவிலிருந்தும் பாடல்கள் வெளிவந்தன
உயிரோட்டத்துடன்.

"பெண்ணே! இந்த ஆஷாட இரவில் நாம் உச்சஸ்தாயில்
பாடிய பிரிவுத் துயரப் பாடல்கள், நீயும் நானும் நிஜமாகவே
பிரிந்து விட்டதைப் போலவே எதிரொலிக்கிறதே!"

"...நீ இன்னுமொரு முறை இந்த ஒப்பாரிப் பாடலைப்
பாடினாலோ... நான் செத்தே விடுவேன்.."

"ஆ! வேண்டாம். நீ இறந்துவிட்டால் எனது துயரத்தைப்
பார்த்து மரங்களும் அழும். நீ செத்துப் பார்த்தால், அந்த
மரங்கள் அழுவதைக் காண்பாய்! "

"நான் இறந்த பிறகு உனது மரங்கள் அழுவதை எப்படி
பார்க்க முடியும் என்னால்? "

பேசிக்கொண்டே மிக குறைந்த ஆழத்துடன் நீர் ஓடும்
ஒரு ஆற்றியினை வந்தடைந்தனர். அதன் கரையில் ஒரு கிராமத்
தனித்த, வரவேற்கும் அழகுடன் இருந்தது. மதிய வேளையில்
அந்த கிராமத்தின் ஒரு பெண் தனது தலையில் பெரிய
குடங்களில் தண்ணீர் எடுக்க ஆற்றிற்கு இறங்கி
வந்துகொண்டிருந்தாள். அவர்ளின் முகத்தல் கடின
வேலைசெய்த தசைகள் தெரிந்தது. அத்தசைகளில் ஆரஞ்சு

நிற சூரியக் கதிர்கள் எதிரொலித்து அழகு கூட்டியது. அவர்களின் வீட்டு முற்றம், சூரிய ஒளியில் மிளிர்ந்துகொண்டிருந்தது. அந்த பிஜாரே மரத்தின் கிளைகளில் நிரம்பி இருக்கும் பூக்கள் திடீரென ஆற்றின் கரைவரை நீண்டுவிட்டது போல் இருந்தது!.

எருமைகள் நீரை உறிஞ்சுகையில், சாரணப் பெண் தன் காலை நீரில் நனைத்தாள். காலில் படிந்திருந்த சேற்றினைக் கழுவினாள். அவன் அருகிலிருந்தவர்களிடம் விசாரிக்கத் துவங்கினான்.

"சகோதரர்களே, யார் இந்த ஊரின் தலைவர்?"

"தலைவர், போர்ஸா, வாலா சமூகத்தைச் சேர்ந்தவர்"

"கருணை நிரம்பியவர்"

"நான் இங்கு வசிக்க இடம் தருவாரா?"

"உன்னைப் போன்ற இடையர்களை அவர் வரவேற்பார்"

அந்த சாரணன் தனது மனைவியை நோக்கி வேகமாக திரும்பி வந்தான். தன் மனைவியிடம்..

"நீ இங்கேயே காத்திரு. மணலில் அமர்ந்து மேய்த்துக் கொண்டிரு. நான் கிராமத்திற்குச் சென்று அதன் தலைவரை சந்தித்து நொடியில் திரும்புகிறேன். அவர் அனுமதித்தால் நாம் இவ்வூரிலேயே வசிக்கலாம். இல்லையெனில் நமது சொந்த ஊருக்கே திரும்பிவிடலாம். நமது பெற்றோருடனே வாழத் துவங்கலாம்"

"நான் இங்கேயே காத்திருக்கிறேன்"

"இங்கேயே இரு. எங்கும் சென்றுவிடாதே. பின் உன்னை எங்கே தேடுவது என எனக்குத் தெரியாது. நாம் இந்த இடத்திற்குப் புதியவர்கள்"

"நீங்கள் சொல்லியபடி எங்கும் அசையாமல் இருக்கிறேன்"

அவன் கிராமத்தை நோக்கி ஏறத் துவங்கினான். மலையில் மேல் நின்று ஏறி திரும்பிப் பார்த்து கத்தினான், "ஏய், நீ நிற்கும் இடத்தை விட்டு எங்கும் போகாதே, நமக்கு இது புதிய இடம், பின் உன்னை எங்கே தேடுவது என தெரியாமல் நான் குழம்புவேன்"

"சரி" அவள் பதிலுக்குக் கத்தினாள்.

மலையின் மேலேறி, அவளின் கண்பார்வையிருந்து மறையும்போது, அவன் மீண்டும் கத்தினான், எங்கும் போகமாட்டாய் என சத்தியம் செய்து கொடு. அவளும் தன் தலையை ஆட்டி சத்தியம் செய்தாள்.

கிராமத்தில், மாளிகையின் வாசலில் நின்று, அந்த சாரண பாடகன் சிறு வாழ்த்துப் பாடலை பாடினான்.

வாலா எனக்கு ஒரு நீழல் கொடு

வீதைக்க சிறு நிலமும் கொடு /

நான் ஒரு வீடு கட்டிக் கொண்டு

உன் கிராமத்தில் குடியிருக்க, ஓ போர்சா //

(ஓ போர்சா வாலா! நீ எனக்கு ஒரு வீக⁴ஸ் நிலம் கொடுத்தால், நான் அங்கே வீடு கட்டி குடியிருப்பேன்.)

பாடகனே வருக! எங்கிருந்து வருகிறாய்?

"தலைவரே, போன வருட பஞ்சத்தின் போது நான் சொந்தஊரைவிட்டு கூர்ஜரத்தில் அலைந்து கொண்டிருந்தேன். இப்போது என் சொந்த ஊரான சூரத்தை நோக்கி சென்று கொண்டிருக்கிறேன். நீங்கள் எனக்கும், என் மனைவிக்கும் ஒரு துண்டு நிலத்தைக் கொடுத்தால், எலும்பு கூடாக இருக்கும் நாமிருவரும், வீடு கட்டி, எனது ஆடு போன்று சிறிதாக இருக்கும் எருமையுடன் தங்குவேன். அந்நிலம் எனக்கு கிராமம் அளவிற்குப் பெரியது!"

"நன்று, பாடகனே. பண்பானவன் எதையும் பெறுவான். இப்போது என்னுடன் ஓபியம் குடி"

இரு கண்ணாடி டம்ளர்களில் சிவந்த ஓபியம். பாடகனின் இரத்தத்தில் கலந்தது ஓபியம். அவன் இந்த உலகையை வெற்றி கொண்டவன் போல் மிதக்கத் துவங்கினான். அவன் அரசவையில் நுழையும்போது ஊர்வம்புகள் சளசளத்துப் பேசும் மக்கள் கூட்டம் காத்திருப்பதாக கற்பனை செய்தான். சரஸ்வதியின் அருள்பெற்ற சாரணன் அவன். அவனது மனதின் ஆழத்திலிருந்து பாடல்கள் தேன் போன்று பெருகும். அவனது மனம் சரளமான கவிதைகளின் அமுதசுரபிப் பாத்திரம். ஆஷாட மாதம் கட்டுப்படுத்த இயலா பெருமழைக்காலம். மகிழ்ச்சியை அதிகப்படுத்த ஓபியம். அவனோ ஒரு இளைஞன், அவனது மனைவியோ புத்திசாலித்தனமும், பலதிறமைகளும் கொண்ட அழகிய சாரணப் பெண். வேறு என்ன குறைச்சல்? அவனுள் இசிய இசை பாடல்களாக எழுந்து அடங்கியது.

அவன் ஹூக்காவை மூன்றாவது முறையாக இழுத்தபோது, அவன் வானத்தில் பறந்துகொண்டிருந்தான். அவனது கண்கள் சிவந்து தணல்போல் ஆகியிருந்தது. அவனின் வாயிலிருந்து, ராதையும் கிருஷ்ணரும் பிரிந்திருந்த ஒருவருட காலமும், மாதத்திற்கு ஒரு பாடலாக பிரிவு ஏக்கத்தைக் காட்டும் பாடல்கள் கொட்டின. அவனது பாட்டு மற்றவரை அந்த பிரிவு வலியை உணர்த்தியது.

மலையின் முகட்டில் மயில்கள் பாடின
 மாளிகைகள் குலுங்கின வீடுகள் ஆடின /
 பார், இடிச்சத்தம் வந்தது ஆஷாட மாதத்தில்
 மழையின் ஆரம்பத்தை பாடுவேன் இப்போது //

(நடனமாடி குதித்து விளையாடும் மயில்கள் அகவீன மலைமுகடுகளில். வீட்டுக் கூரையில், மாடி முற்றத்தில் அமர்ந்தவாறு. இடிச்சத்தம் கேட்ட ஆஷாட மாதத்தின், மழைக்காலத்தை நான் உங்களுக்கு விவரிப்பேன்)

அவனது குரல் உச்சஸ்தாயை அடைந்தது முதல் பாட்டிலேயே... காற்றில் வேகமாக அதிர்ந்து சென்றது. பூகம்பம் வந்ததைப் போல் உணர்ந்தனர் முற்றத்தில் அமர்ந்து

பாடலை கேட்டவர்கள்.

பார் இடிச்சத்தம் வந்தது ஆஷாட மாதத்தில்...

பார் இடிச்சத்தம் வந்தது ஆஷாட மாதத்தில்...

**இருமுறை அதேவரியை வெவ்வேறு ராகத்தில் பாடினான
ஆஷாட மாதச் சூழ்நிலைகளை விவரித்து பாடத் துவங்கினான்.**

சுப்தமிடும் ஆஷாட, மேகப் பதக்கங்கள் ஆகாயத்தில்
அடுக்கின மேகங்கள். ஒன்றன் மேல் ஒன்றாக
மிக திருப்தியில் மகிழ்ந்து திளைத்தன வீடுகள்
சீவந்த ஓட்டில் ஓடியது பீய்ச்சீய மழைநீர்

இந்திரனின் மின்னல்கள் ஓடியது அங்குமிங்கும்
ஏரிகள் நிரம்பின, ஆறுகள் உடைப்பெடுத்தன
இந்தப் பருவத்தில் ஓ ஆலன், அஜ்மல் நாதுவின் மகனே
உன்னை நினைக்கிறேன், ஆ உன்னை மறந்து விட்டேன்.

(ஆஷாட வெடித்துப் பிடித்தது. குஷியான மழை மேகங்கள்
வானத்தைக் கைப்பற்றின. தனது சுமை தாங்க முடியாமல் கீழே கொட்டின
நீர்ச்சிதறல்களை. மாளிகைகளுக்கும், வீடுகளுக்கும் இந்த டப்-டப்
மழைச்சத்தம் மகிழ்ச்சியைத் தந்தது. மழை நீரை தேக்க இயலா வீட்டுக்
கூரைகளில் பாய்ந்து இறங்கின நீர். இந்திரனின் வஜ்ராயுதம், இடி,
மின்னல்களைக் கொடுத்தது. இப்படிப்பட்ட பருவத்தில் அஜ்மல்நாதுவின்
மகனான ஆலன் இளவரசனை நினைக்கிறேன்)

**உன்னை நினைக்கிறேன், ஆ உன்னை
மறந்துவிட்டேன். பாடகன், அவன் நண்பனை நினைவு
கூர்ந்து பாடிய அதே வரியை திரும்பப் பாடி அதிலேயே
மூழ்கிவிட்டான். அதே வரியை தனது நண்பனின்
நினைவுகளை அசைபோட்டபடியே வெவ்வேறு விதமான
ராகத்தில் பலமுறை பாடினான்.**

**அற்புதம் பாடகனே! பிரமாதமான இயற்றல்!
திருத்தமான சந்தக்கட்டு! எங்களது உயிருக்கு நீ குரல்
கொடுத்தாய்! சகோதரா! சிராவண மாதப் பாடலை மீண்டும்**

துவங்கு. உனது பாடலை மயில்களும் திருப்பிப் பாடுகின்றன.
பாடலை நடுவில் நிறுத்தாதே. தொடர்ந்து பாடி முடி.

தனது புதிய நட்பின் பெருமை கொண்டவன்,
குழந்தைத்தனமான அந்த சாரணன். சிராவண மாதத்தின்
பாடலை பாடத் துவங்கினான்.

சுத்தமான மழையில் ஒன்பது கண்டங்களும் நீர்நீரம்பி பசுமையாய்
மயில்கள் அகவின, தவளைகள் கத்தின, திருப்தியடையும்வரை
சிவனின் பக்தர்கள் பிரார்த்தனை செய்து பூஜித்தனர்
சிராவண மாதமும் மழையில் ஆழ்ந்தது.

ஆண்களும், பெண்களும் அதிகாலை நீராடி ஜபித்தனர் ஷங்கரை
அமைதி அடைந்தனர் படைப்புக் கடவுளின் பெயரால்

இந்தப் பருவத்தில் ஓ ஆலன், அஜ்மல்நாதுவின் மகனே
உன்னை நினைக்கிறேன் ஆ! உன்னை மறந்துவிட்டேன்.

(மழையின் பெருவேகத்தால், இந்த உலகமும் துண்டானது. மக்கள்
அநாதைபோல் நின்றனர். தவளை, மயில்கள் கத்தின மகிழ்வுடன்.
சிவனின் பக்தர்கள் பூஜையில் ஈடுபட்டனர். சிவனைக் குறித்து நாம ஜப
யாகம் செய்து அமைதி அடைந்தனர். இத்தகைய பருவத்தில் எனது
நண்பன் ஆலனே.. நீ என்னுடன் இல்லையே?)

அற்புதம் பாடகனே! எப்படித் தேர்ந்தெடுக்கிறாய்?
நண்பனைப் பிரிந்து வருந்துகிறாய். ஆம்! அழகு தவறும்
தோற்றமும், அதற்கு சாட்சியமான அவயங்களும் உடைய
நண்பன் இறந்தாலும் எப்படி மறக்க இயலும்? பின்
எப்போதுதான் நினைவுகூர்வது? கூர்த்த பாடல். இனி
பாத்ரபத மாதப் பாடலை இயற்று. வரிகளை உடைக்காமல்
அப்படியே பாடு தயவுசெய்து. உனது பாடல் எங்களுக்கு
பரவசத்தைக் கொடுத்துவிட்டது.

அந்தப் பாடகன் மகிழ்வுடன் மீண்டும் பாத்ரபத
மாதத்தினைப் பற்றிய பாடலை பாடத் துவங்கினான்.

கறுப்பு மேகங்கள் பாத்தரபத மாத வானத்தில்
வெள்ளை, நீல, சீகப்பு ஒளிகளைச் சீமிட்டியது
பூத்தலும், பழங்களும் சூழ்ந்தன தாமரை மலர்ந்தது
கொடிகள் துளிர்ந்தன புதிய இலைகளை
பதினாறு நாட்கள் பரம்பரைக் கொண்டாட்டம்
உறவினர்கள் கொடுத்தனர் சீரார்த்தத்தை காக்கைகளுக்கு

இந்தப் பருவத்தில் ஓ ஆலன், அஜ்மல்நாதுவின் மகனே
உன்னை நினைக்கிறேன் ஆ! உன்னை மறந்துவிட்டேன்.

(பாத்தரபத மாதத்தில் வானில் மேகங்கள் சூழ்ந்தது? சீகப்பு,
வெள்ளை, ஊதா நிற மின்னல்கள் பளிச்சிட்டன. பல காட்டுப் பூக்கள்
பூத்திருந்தன. குளங்களில் தாமரை பூத்திருந்தது. செடி, கொடிகள்
துளிர்க்கத் துவங்கின. சீரார்த்தம் கொண்டாடும் பதினாறு நாட்களில்
இறந்த முன்னோர்களுக்கு உணவிடுவர். காக்கையை முன்னோர்களாக
நினைத்து. இதுபோன்ற நாட்களில் என் நண்பன் ஆலனே, நான்
உன்னை நினைக்கிறேன்)

**ஈடற்ற கவிதை! பிரமாதம். ஆலனுக்கு என்ன நடந்தது
என முடிவு வரை பாடிவிடு. ஆஸ்வின மாதப் பாடலைப்பாடி
பிரிந்த நண்பர்களைச் சேர்த்துவிடு. எப்படியாவது பிரிந்த
நண்பர்களைச் சந்திக்க வைத்துவிடு! எப்படியாவது!**

"தலைவரே, இறந்தவர்கள் உயிரோடு வரமுடியுமா? "
இறப்பு, அழுகையையும், ஒப்பாரியையும் தான் கொண்டுவரும்.
ஆஸ்வின மாதத்தின் பிரிவுப் பாடல் மனவலி தருவது. சகிக்க
இயலாதது. கேளுங்கள் தலைவரே...

அந்தப் பாடகன் தனது பேச்சினை முடிக்கவில்லை.
ஆஸ்வின மாதப் பாடலை தன் மனதில், காதலர்களின் நிராசை,
மனவலிகளைப் பாட கற்பனை செய்துகொண்டிருந்தபோது
யாரோ கத்தினார்கள் சத்தமாக...

'... வெள்ளம் வந்துவிட்டது'

'நிறைய வெள்ளம் நமது கிராமத்தில்'

'வேகமாக ஓடுங்கள் எல்லோரும்'

'ஏ பெண்ணே.. விரைந்து மலைமீது ஏறிவா..'

அழகைக் குரல் பெருமழையில் எதிரொலித்தது.
பாடகனின் குரல் தூக்கத்தில் உளறுவது போல் மாறியது.
அழகைச் சத்தம் மேலும் சத்தமாககேட்டது.

"அவர்கள் அடித்துச் செல்லப்படுகின்றனர்.."

'ஒரு எருமை, ஆடு, ஒரு பெண் மூழ்கிவிட்டனர்'

'ஆ கடவுளே.. அவளின் துணி மிதக்கிறதே..'

'பயங்கரம், யாரோ ஒரு ஏழைக் குடும்பம்
சிதைந்துவிட்டது'

அந்தப் பாடகனின் முகம், ரத்தமே இல்லாமல்
காய்ந்துபோய்விட்டது. அவனது பாடலைக்
கேட்டுக்கொண்டிருந்தோர், பயத்துடன் கண் சிமிட்டாமல்
அதிரிந்து பார்த்தனர் பாடகனை.

"என உயிரே! என் மனைவி
மூழ்கிக்கொண்டிருக்கிறாள்.ம அழுதுகொண்டே ஓடினான்
பாடகன். ஆற்றின் கரையை அடைந்ததும், பெருவெள்ளம்
கரைபுரண்டு ஓடுவதைப் பார்த்தான். வெள்ளம் பாய்ந்து
ஆற்றின் இரு கரைகளையும், பலமான சத்தத்துடன்
வழிந்தோடிக்கொண்டிருந்தது. தன்னிடமிருந்த
எல்லாவற்றையும் பெய்து தீர்த்த வானம், இப்போது, தியாகம்
செய்த சன்யாசி போல் இருந்தது, வானவில்லைக் காட்டி,
மீதமிருந்த மேகங்களை பயமுறுத்தி விரட்டுவது போல்
காட்சியளித்தது."

"... அங்கே. மூழ்கியிருக்கும் எருமைக்கு முன்..
இப்போது சேலையும் மூழ்கிவிட்டது. போய்விட்டாள்.. அவள்
ஆற்றங்கரையை அடைந்த போது, மக்களின் வரிசை அவள்

மனைவி அடித்துச் செல்லப்பட்ட திசையைக் காண்பித்தது”

“அவள்தான் என் மனைவி. ஓ, பெண்ணே, நில், நான் கூறுகிறேன் நில். என்னை விட்டு ஏன் ஓடுகிறாய்? அவன் நீரில் பாய்ந்து நீந்தி, சுழன்று அவனை மீட்க விரும்பி ஓடினான். கிராம வாசிகள் அவனின் கைகளைப் பிடித்து தடுத்து நிறுத்தி பின்னுக்கு இழுத்தனர்.

பாடகனே, அவளின் நன்மைக்காக, போய்ச்சேர்ந்துவிட்டாள்... அவனைச் சமாதானப் படுத்த முயன்றனர். உன்னால் அவளைக் காப்பாற்ற முடியாது.

“இல்லவே இல்லை.. அந்த எருமையின் மீது அமர்ந்துதான் அவளைத் திருமணம் செய்து கொண்டேன். அவளை என் உயிராக ஏற்றேன். எப்படி இதுபோன்ற பிரிவினை என்னால் ஏற்க முடியும்? என்னைப் போக விடுங்கள். ஒரு நொடியில் அவளை இழுத்து வந்துவிடுவேன்.”

அவன் மிக அதிர்ச்சியிலிருக்கிறான் என கிராமவாசிகளுக்குப் புரிந்தது. அருகில் நின்றிருந்த ஒரு பெண் கூறினாள். 'பாடகனே, அவள் ஏன் அந்த ஆற்றிலிருந்து மேலே ஏறி வரவில்லை என இப்போது புரிகிறது.. நீ சத்தியம் வாங்கிக்கொண்டாயே? அங்கேயே காத்திருக்கும்படி.. எனவேதான்! '

“அவள் அசையவே இல்லையா? ஒரு அங்குலம் கூடவா? ஒரு அடி கூடவா? அப்படியா அம்மா? ” அவன் சத்தமிட்டு அழுகையில் கிராமத் தலைவர் போர்ஸா வாலா வந்தார் அங்கு.

“சகோதரர்களே, என்ன நடந்தது? எப்படி இந்த பயங்கரமான சம்பவம் நிகழ்ந்தது? ” அருகிலிருந்தவர்களிடம் கேட்டார்.

“தலைவரே, இந்தப் பாடகனும் அவன் மனைவியும்

சற்றுநேரம் முன்தான் ஆற்றங்கரைக்கு வந்தனர். இவன் தன் மனைவியை காத்திருக்கச் சொல்லிவிட்டு, உங்களைச் சந்திக்க மலை ஏறினான். செல்கையில், அவளின் மனைவியை, எங்கும் நகரவேண்டாம் என கூறிவிட்டுச் சென்றான். பின் திடீர்வெள்ளம் வந்தது. அந்த அழகிய பெண், ஆற்றையும், வானத்தையும் வேடிக்கை பார்த்தபடி அமர்ந்திருந்தாள். அவளின் கண்கள், மிகப் பெரியது. அவளின் அழகினை நாங்கள் கண்கொட்டாமல் பார்த்துக் கொண்டிருந்தோம்! அப்போது ஒரு பேரலை வந்தது. திடீரென பெருவெள்ளம் வந்தது. மக்கள், ஓடு, ஓடு என கத்திக்கொண்டே மலைமேல் ஒதுங்கினர். நாங்கள் அம்புபோல் பாய்ந்து மேலே ஏறிவிட்டோம் ஆற்றிலிருந்து. ஆனால் அப்பெண்ணோ, செதுக்கிய பளிங்குச்சிலைபோல், அசையாமல் அப்படியே நின்றிருந்தாள். நாங்கள் கத்தினோம், 'ஒரு, மலைமேல் ஏறு' ஆனால் அவள் கடவுள் சிலைபோல் அப்படியே நின்றிருந்தாள்''

கேட்டவர்கள் பெருமூச்சுவிட்டனர். போர்ஸாவாலாவும் அவளின் சலனமற்ற வெறுமையாகிவிட்ட கண்களைப் பார்த்தார். அவனை நேருக்கு நேர் அவரால் பார்க்க இயலவில்லை. ஒரே நொடியில் காய்ந்து போன சமுத்திரம் போல இருந்தது அவன் முகம்.

" ஆறு என் மனைவியை விழுங்கிவிட்டது. போர்ஸாவாலா! உங்களது அழகிய தோட்டத்தில் எனது மனைவி வெள்ளத்தில் போனாள். துயரத்தில் அழுதான் பாடகன். அவனது மனப் போராட்டம் ஒப்பாரியாக வெளிவந்தது.

நாங்கள் வந்தோம் புனித நட்பினைத் தேடி
 பின் நாங்கள் நின்றோம் இங்கே /
 ஆ, அழகியது உங்கள் தோட்டம்
 போர்ஸாவாலா உங்கள் கிராமமும் //

(ஓ தலைவரே, போர்ஸாவாலா, நான் தங்களைத் தேடி வந்து வசிக்க இடம் கேட்டேன். உங்களது தோட்டம் என் மனைவியை வசீகரித்தது. அவள் ரசித்துக் கொண்டிருக்கையில் காணாமல் போய்விட்டாள்)

திருடப்பட்டது என் உடமைகள் எல்லாம்
எனது புதையலை நான் இழந்தேன் /
ஆ அழகியது உங்கள் தோட்டம்
போர்ஸாவாலா உங்கள் கிராமமும் //

(ஓ போர்ஸாவாலா, உங்களின் நகர்பகுதி அழகியது. அது எனது சந்தோஷத்தை தூக்கிச் சென்றது. எனது சிறிய உடைமைகளையும். எனது வாழ்க்கைத் துணையான புதையலையும் என்னிடமிருந்து திருடிச் சென்றது)

என் பையில் புதைந்திருந்த மாணிக்கம்
முடிச்சோடு அந்தோ போய்விட்டதே /
அந்த மாணிக்கம் அடித்துச் செல்லப்பட்டதே
உங்களது தோட்டத்தில் ஓ போர்ஸாவாலா //

(ஓ போர்ஸாவாலா, நான் எவ்வளவு துரதிர்ஷ்டம் சீடித்தவன். எனது உயர்ந்த மாணிக்கத்தை பாதுகாப்பாக கட்டி வைத்திருந்தேன். எனது தோளிலேயே சுமந்திருந்தேன். கம்பளி நூலைக் கட்டி வைத்திருந்தேன். அந்தப் பை கட்டின் இறுக்கத்தைத் தாங்குமா? அப்படியே தாங்கினாலும் எவ்வளவு நேரத்திற்கு? அந்த மாணிக்கம் கீழே விழுந்து உடைந்து சிதறியது. எனது அரிய புதையலை காக்க நான் கவனமற்று இருந்துவிட்டேன். அவளை தன்னந்தனியே ஆற்றங்கரையில் விட்டுச் சென்றேன். எனது அலட்சியத்தால் உங்களின் கிராமத்தில் அவளை இழந்தேன்)

வெளியூர்வாசி, நாடோடி எனது வாழ்க்கை
துண்டு நிலத்திற்கு உங்களிடம் வந்தேன் /
இழந்தேன் எனது ஆதாரங்களை இங்கு
உங்களின் கிராமத்தில் ஓ போர்ஸாவாலா //

(நாங்கள் இங்கு ஒரு அகதியைப் போல் வந்தோம். ஒரு வீடு கட்ட நிலம் கேட்டோம். ஆனால் எனது மனைவி, சொத்துக்களை நிரந்தரமாக அழித்துவிட்டேன்)

தீவிரன அந்த நாள் இரவில்

உருண்ட மேகங்கள் பொழிந்தன மழையை /
எனது மாணிக்கம் விவள்ளத்தில் சென்றது
உங்களின் கிராமத்தில் ஓ போர்ஸாவாலா //

(எனது வாழ்க்கையின் தேவைகள் பூர்த்தி அடைந்த அந்த
இரவில் திடீரென வந்தது விவள்ளம். அதில் அடித்துச் செல்லப்பட்டதே
என் மாணிக்கம் ஓ போர்ஸாவாலா)

ஆரஞ்சுநிற உடல் மங்கியது பார்
நான் தங்கமென நினைத்திருந்தேன் அவளை /
ஏழ்மை, பணிவு கொண்ட நான் அழிந்தேன்
உங்களின் கிராமத்தில் ஓ போர்ஸாவாலா //

(என் மனம் வீரும்பீயவளை, தங்கநிற அழகிய துணையாக
இருந்தாள் எனக்கு. உங்கள் ஊருக்கு வந்து அவளைப் பறிகொடுத்தேன்)

வளையில் ஒளிந்து உணவு தேடும்
பயந்த அந்த முயலைப் போன்று /
என் இதயம் பயத்தில் துடிக்கிறது
உங்களின் கிராமத்தில் ஓ போர்ஸாவாலா //

(ஓ போர்ஸாவாலா, ஒளிந்திருக்கும் முயலைப் போன்று மூச்சு
சத்தம் கூட கேட்காமல் வளையில் இருப்பது போல், நான் எனது
பாதுகாப்பீடம் தேடி வந்தேன். எனக்கென இருந்த ஒரே ஆறுதல் இறந்து
வீட்டாள். நானோ சாவைக்கண்டு பயந்து ஓடி முயலைப் போல் ஒளிந்து
கொண்டேன்)

வழிதவறிய ஒட்டகம் மீநாண்டுகிறது சுமையால்
தனியாக நின்று கத்திக் கூப்பீடுகிறது /
நான் தனிமைத் துயரத்துடன் நின்றிருக்கிறேன்
உங்களின் கிராமத்தில் ஓ போர்ஸாவாலா //

(ஓ போர்ஸாவாலா, நீங்கள் எப்போதாவது, தனது மந்தையை
வீட்டுப் பிரிந்து சென்று அழும் ஒட்டகத்தைப் பார்த்ததுண்டா? அந்த
ஒட்டகத்தின் துயரை பிற விலங்குகளுடன் ஒப்பிட முடியாது. அதன்
முகத்தில் தெரியும் வலியும், அதன் அழுகையும் சகிக்க இயலாதவை.
சுமையினால் நான் நகர இயலாத ஒட்டகம். இருட்டில் நின்று அழுகிறேன்
நானும் அந்த ஒட்டகத்தினைப் போல்)

கிணற்றில் தேடினேன் நான் தாகத்துடன் நீரை

பஞ்சத்திற்குப் போதுமானதா சீறு குட்டை நீர் //

(தாகமெடுத்தவன், கிணற்றின் அருகில் நின்று கொண்டே இருந்தால் தாகம் தீருமா? அதைப் போல் எனது நிராசை, துடிக்கும் இதயம் நினைவுகளில் தேடுகிறது அவளை. ஆனால் வெறும் நினைவுகளில் அவளின் மகிழ்வும், அழகும் பார்ப்பது திருப்தி தருமா?)

முட்சிபுகளும் தண்ணீர் இருந்தாலே பூக்கும்
நீரில்லா வாழை மரம் எப்படி வளரும்? //

(தலைவரே, களைப் பயிர்களும், முட்சிபுகளும் நீர் ஊற்றாமலேயே வளர்கிறது. ஆனால் மிருதுவான தண்டுடைய வாழை நீரால் தான் வளரும். கடின இதயம் கொண்டவன் பிணை துணையில்லாமல் வாழலாம். ஆனால் எனது மென்மையான இதயம் துணையில்லாமல் பீழைத்திருக்குமா?)

ஓ வாலா எப்போதும் ஈர நிலத்தில்தான்
வீதைகள் வீதைக்கப்படும் மண்ணிலே முளைக்க /
சீறு சிபி துளிக்காது எந்த மண்ணிலும்
ஈரமாக இல்லாதபோது ஓ போர்ஸா //

(தலைவர் வாலாவே, நீ என்னை மறுமணம் செய்து கொள்ளச் சொல்கிறாய். பீடுங்கிய இதயம் ஈரநிலமும் அன்பும் அற்ற நிலத்தில் வளருமா? என் தலைவரே, எனது அன்பு வாழை போன்று மிருதுவான அது நீரும் ஈரப்பதமும் இருந்தால்தான் வளரும். நான் மகிழ என் பிணைதுணைதான் தேவை. வேறொருவள் அல்ல)

தூங்குகையில் கொக்குகள் மெல்லிய சத்தமிடும்
பர்ரென சத்தமிட்டு பாதுகாப்பை உறுதிசெய்யும் /
இரவில்சுட வீரனைப் போல்
உங்களின் கிராமத்தில் போர்ஸாவாலா //

(ஓ போர்ஸாவாலா, கொக்குக் கூட்டம் தனது சண்டையை நிறுத்தி இரவில் காட்டு மரங்களில் ஓய்வு கொள்ளும். ஒவ்வொரு பறவையும் மாறி மாறி காவல் காக்கிறது. எனது மனமும் ஓய்வு கொள்ள துடிக்கிறது பாதுகாப்புடன். அதற்கு இடம் தேடுகையில் தீரென வெள்ளம் போன்ற ஒரு வேடன் வந்தான், நான் ஆழ்ந்த தூக்கத்தில் இருந்த போது)

ஓ வாலா, கன்றின் அழைப்பை

பசு நன்றாக கேட்டுப் பார்க்கும் /
ஆனாலும் பசு வீரும்புவது என்ன
தன் கன்றினை நாவால் நக்குவது தானே? //

(தாய்ப்பசு தனது கன்றினை எப்போதும் பார்த்துக் கொண்டே
அதன் சத்தத்தை கேட்டுக் கொண்டே இருக்கும். ஆனால் தாய்ப்பசுவின்
மனம் கன்றின் சத்தத்தால் திருப்தி அடையாது. அதனை ரிதாட்டு உணர்
வீரும்பும். நாவால் நக்கும். அதுபோல் நான் எவ்வாறு என் மனைவியின்
நினைவில் ஆறுதல் கொள்ள முடியும்?)

பாயும் சக்ரவாகப் பறவைகள் போலே
எனது கண்கள் வானத்தில் தேடுகின்றன /
எனது கண்ணில் ரிதிகிறது நிரந்தர இருள்
எனது அடிவானம் உதிக்கவே உதிக்காது //

(சூரியன் அஸ்தமித்த கணம் முதல், சக்ரவாக ஜோடிப் பறவைகள்
விரைந்து பறக்கும். காலையில்வ தான் பிரிந்த துணையைத் தேடி.
எனது மனமும் உறங்காமல் பிரிந்த மனைவியைத் தேடுகிறது. ஆனால்
எனது பார்வையில் வீடியலே இல்லை. எனது மனைவியுடன் சேரவும்
வழி இல்லை)

எனது வாழ்வின் இளமை பருவத்தில்
சுரை பறந்து போனது தூரமாய் /
எனக்கு அமைதியும், நிம்மதியும் கிடைப்பது
அடுத்த பிறவி எடுத்தால் தான் //

மேலும்,

ஏரிக்குச் செல்கையில் தாகத்துடனிருந்தேன்
அது திடீரென வறண்டு போனது /
எனது தாகத்தை எவ்வாறு தீர்ப்பேன்
ஏரியில் ஒரு ரிசாட்டு நீரும் இல்லாதபோது //

(ஓ போர்ஸாவாலா, நான் மிக தாகம் கொண்டு அலைந்த போது
ஏரியைக் கண்டேன். அதன் கரையருகே சென்ற போது சட்டென
வறண்டது, நிரம்பி இருந்த அந்த ஏரி. எனது மனைவி திடீரென இறந்தாள்.
எனது மனம் எரிவதை எப்படி நான் அணைப்பது?)

அவள் தங்கத்தால் உருவானவள் என்றே

இன்று வரை வீரும்பீ இருந்தேன் நானும் /
அவளது சாம்பலே இன்று மீதம் இருக்கிறது
உங்களின் கிராமத்தில் ஓ போர்ஸாவாலா //

(ஒவ்வொரு கணமும் அன்புடன் அவளை கிராஞ்சீயீருந்தேன்.
அவள் வெள்ளத்தில் சென்று சாம்பலாகிவிட்டாள், உங்களது கிராமத்தில்)

சுத்தமான அழகு பார்வைக்கு அவள்
எனது மகிழ்வு தரும்பீ நின்றது /
வாழ்வே சீர்வானது மனப்போராட்டம் நிறைந்து
பிறர் கண்டித்து அவமானப் படுத்தும்வகையில் //

(அழகுடன் கூடிய மனைவியுடன் வாழ்வது என்னை
திருப்பிடுத்தி மகிழ்வுற்றிருந்தேன். இப்போது அவளில்லாமல் ஓ
போர்ஸாவாலா, எனது வாழ்வு வெட்டியாக, மனப்போராட்டத்துடன்
அவமானம் நிறைந்ததாகிவிட்டது)

நெருப்பு அணைந்தது; ஆசைகள் மீதமிருந்தது
மனதின் பாதிப்பும் தீவிரம் அடைந்தது /
அந்தோ மாணிக்கம் உடைந்து சிதறியது
உங்களின் கிராமத்தில் ஓ போர்ஸாவாலா //

(எனது வாழ்க்கைத் துணை என்னை விட்டு சென்றாள். எனது
மணவாழ்வின் மகிழ்ச்சி, துன்பமாகிவிட்டது. எனது சீர்வு, சகிக்க இயலா
தனிமை, கடினமான கடலில் படகுப் பயணம் போல சிதறி விட்டது)

தன் மனக் கட்டுப்பாட்டை இழந்த அந்த சாரணனின்
புலம்பல், அழுகை, ஒப்பாரி கேட்டுக் கொண்டே இருந்தது.
வெள்ளம் வந்த நாள்முதல் போர்ஸாவாலாவின் வீட்டில்
மகிழ்ச்சியே இல்லை. அந்த பாடகனோ, தலை கலைந்து,
அசிங்கமான உருண்டை கட்டிய முடியுடன் ஆற்றங்கரையில்
திரிந்து கொண்டிருந்தான். எப்போது மனநிலை பாதித்தபடியே,
அவனின் மூழ்கி இறந்த மனைவியின் பாதச் சுவடுகளை
பார்த்துப் பார்த்து புதிய புதிய ஒப்பாரிப் பாடல்களை இயற்றிப்
பாடுவான்; நடுங்கும் குரலில். அவனது கண்களிலிருந்து
நிற்காமல் கண்ணீர் வழிந்துகொண்டே இருந்தது. தலைரது

வீட்டிற்கு வரும் பார்வையாளர்களும், மக்களும் தாங்களே வெள்ளத்தில் மூழ்கியது போன்று உணர்ந்தனர், அவனின் ஒப்பாரியால். பாடகனின் மனதைத் தேற்ற அவர்கள் முயன்றனர், ஆனாலும் அவனின் மனம் மாறவில்லை.

போர்ஸாவாலா ஒரு யோசனை செய்தார்.

"யாருக்காவது இறந்த பெண்ணின் உறவினர்களைத் தெரியுமா?" தன் வீட்டின் முன் கூடியிருந்தவர்களைக் கேட்டார்.

"எங்களுக்குத் தெரியும்"

"அவர்கள் எங்கே இருக்கிறார்கள்?"

"அந்தப் பெண்ணின் பெற்றோர்களே அருகிலுள்ள கிராமத்தில்தான் இருக்கிறார்கள்"

"அவர்களுக்கு மற்றொரு மகள் இருக்கிறாளா?"

"ஆம். பருவமடைந்தவள். அவர்கள், மாப்பிள்ளை தேடிக்கொண்டிருக்கிறார்கள் இரண்டாவது மகளுக்கு"

"அப்படியா? அவளின் தந்தையை அழைத்து வாருங்கள்"

"வெள்ளத்தால் இறந்த பெண்ணின் தந்தை வந்து நின்றார் தலைவர் முன்"

"கேளுங்கள், தலைவர் பேசத் துவங்கினார். உங்களது மருமகன் பைத்தியம் பிடித்தவனாகிவிட்டான். ஏனெனில் தனது மனைவியை-உங்களது மகளை - வெள்ளம் அடித்துப் போனதினால். அவளது இறப்பு இவனால் தாங்க இயலாமல் அதிர்வுற்றிருக்கிறான். இவனது மனதை மாற்ற எனக்கு ஒரு யோசனை தோன்றுகிறது. "

"கட்டளையிடுங்கள், நான் என்ன செய்ய வேண்டும்?"

"உனது இளைய பெண்ணை மூன்றாம் மாதம் அழைத்து வா"

"சரி ஐயா"

"மாதம் கழிந்தது. திவளி சென்றது. கார்த்திக மாதக் குளிர் உலகை குளிர்வித்தது. பின் மாக மாதம் வசந்தம் தந்தது. பின் சூடான கோடையும் வந்தது. பின் மழை தாங்கிய மேகங்கள் இயந்திரமாய் வந்தன. அந்த அப்பாவும்-மகனும் வந்து சேர்ந்தனர்."

"அவளின் அக்காளைப் போன்றே இவளுக்கும் ஆடை அணிவியுங்கள்"

அப்படியே அணிவிக்கப்பட்டாள்.

"வெள்ளத்தில் சென்றதைப் போன்ற தோற்றமுடைய எருமையையும், பெண்ணாட்டினையும் கொண்டு வாருங்கள். அந்த எருமையின் மீது வீட்டுச் சாமான்களை ஏற்றுங்கள். அவர்களை ஆற்றங்கரையில் நிறுத்துங்கள். அந்த மூழ்கிய பெண் நின்ற இடத்திலே நிற்கட்டும். அந்தப் பெண்ணை, பாடகன் அவளருகில் வந்தால், தனது கணவனைப் போல் நடிக்ச்சு சொல்லுங்கள்." தலைவர் பெண்ணி அப்பாவிடம் கூறினார்.

எல்லாம் கூறியபடியே தயாராயின. வெள்ளம் வந்த நாளின் சரியாக ஒரு வருடம் கழிந்தது. அதே மதிய நேரத்தில் ஒரு எச்சரிக்கை செய்தி வந்தது.

"ஓடுங்கள்..."

"வெள்ளம் நம்மை நோக்கி வருகிறது.."

அந்த ஆதரவற்ற பாடகனின் காதில் இந்த கூப்பாடு விழுந்தது.

"என் பெண்ணே! என் மனைவி...!"

அவன் அழுகையோடு குதித்தோடி வந்தான் ஆற்றங்கரைக்கு. அங்கே சிகப்பு முக்காடிட்டு ஒரு பெண்

நின்றிருந்தாள். அதே எருமை, அதே ஆடு, அவளின் மனைவி போன்றே தோற்றம் கொண்ட பெண். குழந்தைத்தனமான முகத்துடன்! அவளது சேலை காற்றில் படபடத்தது. அவள் சிரித்தபடி அங்கேயே நின்றிருந்தாள்.

அந்தப் பாடகன் அவளை நோக்கி ஓடி, அவளின் கையைப் பிடித்து இழுத்து அவளின் முகத்தை உற்று நோக்கினான்.

"பெண்ணே, இவ்வளவு நேரம் நீ இங்கேதான் நின்று கொண்டிருந்தாயா?" நம்ப முடியாமல் கேட்டான்.

"பின் இல்லையா? நான் இங்கேயே நிற்பதாக சத்தியம் செய்து கொடுத்தேனே.."

"இவ்வளவு நேரமாகவா?"

"நீங்கள் ஒன்றும் வெகுநேரம் கழித்து வரவில்லையே.."

அவன் மனநிலை சீரானது. அவன் தனது ஒபியம் அதிகமாக வேலை செய்து விட்டது, அதனால் தான் குழம்பி விட்டேன் என்றான்.

சாரண பையனே! அந்தப் பெண் சிரித்த முகத்துடன் அழைத்தாள். நீ மலையேறி வந்த களைப்பில் வெகுநேரம் தூங்கிவிட்டாய் போலிருக்கிறதே?

"ஆம், நான் முட்டாள், குறட்டை விட்டு நன்றாகத் தூங்கினேன். நான் கனவு கண்டே போலிருக்கிறது...,"

"என்ன கனவு கண்டீர்கள்?"

"ஆ! அது பயங்கரமானது. நீ ஆற்றில் மூழ்கியது போலவும், நான் அழுவது போலவும். ஒரு வருடமே அழுது கொண்டு இருந்தது போல் கனவு கண்டேன்!"

"நீங்கள் அதிகம் குடித்துவிட்டீர்களோ?"

"அந்தப் பாடகன் தன் கண்களை நன்றாக கசக்கிக்

கொண்டு பார்த்தான். அந்த ஜோடி தங்களது ஊருக்கு கிளம்பினர். போர்சாவாலா பின் நிம்மதியுடன் தன் வீட்டிற்குச் சென்றான்.”

பின் அவளைப் பார்க்கும் போதெல்லாம் அவளிடம் அடிக்கடி கேட்பான் குழப்பத்துள் "பெண்ணே, நீ உண்மையாகவா இவ்வளவு நேரம் ஆற்றங்கரையில் காத்திருந்தாய்? சும்மா சொல்கிறாயா? "

* * *

அம்பா³-மாய் : அனைத்து படைப்பிற்கும் மூல காரணமான புனித சக்தியின் வடிவம்.

சௌராஷ்டிரா : மிக பழமையான மேற்கு இந்தியப் பகுதி.

மெங்க³ல் : எருமையின் ஒரு வகை இனம்.

ஸூரத் : தென்மேற்கு சௌராஷ்டிரப் பகுதி

ஜம்பு : திராட்சை குடும்பத்தைச் சேர்ந்த ஒரு சாறு மிக்க பழம்.

ஆலன் : மோட்சார் என்ற சாரண சமூகத்தின் ஒரு பிரிவினைச் சேர்ந்தவன். அஜ்மல் நானுவின் மகன்.

ஸிராவண : விக்ரம சகாப்தத்தின் பத்தாவது மாதம்.

பூஜை : கடவுளை வணங்கும் செயல்.

ஷங்கர் : சிவனின் வேறு பெயர்.

பா⁴த்ரபத்³ : விக்ரம சகாப்தத்தின் பதினோராவது

சிரார்த்த³ : இறந்த முன்னோர்களுக்கு காக்கை வடிவில் இருப்பதாகக் கருதி உணவிடும் பதினாறு நாட்கள்.

ஆஸ்வின : விக்ரம சகாப்தத்தின் பனிரண்டாவது மாதம்.

சக்ரவாக³ : நிரந்தர காதலைக் குறிக்க காவியங்களில் குறிக்கப்படும் பறவை.

தி³வளி : தீயவைகளை வென்று தர்மம் நிலைத்த நாள்.

கார்த்திக³ : விக்ரம சகாப்தத்தின் முதல் மாதம்

மாக³ : விக்ரம சகாப்தத்தின் இரண்டாவது மாதம்.

சாரண பாடல்கள்

சாரணிப் பாடல்கள், பிராகிருதம், சம்ஸ்கிருதம், அபப்பிரம்ஸம் ஆகிய மொழிகளில் இருந்து, குஜராத்தி, ராஜஸ்தானி மொழி வரையிலும் காலத்திற்கேற்ப மாற்றம் கண்டு வருகிறது.

அபப்பிரம்ஸத்தின் மருவுகளாய் இருக்கும் பாடல்களைப் பாருங்கள். உதாரணத்திற்கு :

(திங்க³ல் பேச்சு வழக்கு, சாந்த்³ என்ற செய்யுள் இலக்கணப்படி)

- 1) ஆம்பா³ மொரியா ஜீ கே கேஸு கோரியா
சீத்த சகோரியா ஜீ கே பா²க³ன் போ²ரியா
போ²ரியா பாக³ன் பாவன் ஹர்-பர் மஹு ஆம்பா³ மொரியா

க³ண் ரங் க⁴ர் க⁴ர் பா²க³ கா³வே, ஜாதே பாவன் ஜோரியா
க³ல்லல் ஜோளி ரமத் ஹோலி ரங் கோ³ப் ரமாவனான்
அகண்ட் ராதா நீ: பா³தா³ வீரஜ்; மாதா⁴ ஆவானான்
ஜீ வீரஜ் மாதா⁴ ஆவானான்

- 2) ஆம்பா⁴ ஜா⁴டு⁴ பூ²ல் பு²ல்லீ ஸேனா
மொன்னு ஹுடோ³ரிஸ்.. பா²ல்கு³ண ம:டா³மு...
வஸுன்ன வராமு பு²ல்லீல மஹு, கச்சம்பா³ ஜா⁴டு³

கீ³த் கே⁴ர் கே⁴ர்.. பா²க³ கீ³த் வராமு...
மெங்க³ காட்... லவேஸ் கோ³ப் மென்கா³னுக்³
ராதா⁴ மொ³வீஸ்.. வீரஜ்⁴ய்க்³ ஆவ் மாத⁴வா...
ஆவ் வீரஜ்⁴ய்க்³ மாத⁴வா...

முதல் பாடல் வடக்கில் செளராஷ்ட்ர நாட்டுப்புறப் பாடல். அடுத்து இரண்டாவது பாடல் முதல் பாடலின் வரிகளை நமது தமிழக மக்களுக்கு புரியும் வகையில் மாற்றி

எழுதப்பட்டது.

இது போல் காலத்திற்கேற்றவாறு பல்வேறு மொழிச் சிதைவுகளுக்கும் ஈடு கொடுத்து வருகிறது நாட்டுப்புறப் பாடல்கள். மற்றொரு உதாரணம் ...

- 1) ரிசள ரோதோ ஸன்ஸார்
ஈரின பன்பனியே பானி படு³
பன் பூ⁴த் ரோவே ரெ⁴ங்கார்
ஈரின லோசனிய லோஹீ ஜ⁴ரே
- 2) ரிஸளரிதனு ரிரா³ராஸ் ஜீத்ரபும் (ஸம்ஸாரும்)
மீட் பனி ரெபா³யத் திரா³ளாம்
பரியத் ப⁴யங்கர பூ⁴த் ரிரா³யத்
ரெபா³யத் திரா³ளாம் லோ:வ்வ ரிரகோ³த்

-
- 1) வடாலா தாரே வராள்
பானே பானே பரஜளி
கிஸே ஜ⁴ம்பாவுன் ஜாள்
மனே ப⁴ட³கா லகே³ பூ⁴த்-ந
 - 2) வட தரு ரிக³ வரிரா
பான் பானும் ரெஜளி அவய்
கிஸா ஜவட்³லு எ ஜாள்
மி பா³தா³ன் லகே பூ⁴த்கிந!

.....

இந்த அபப்பிரம்ஸ மொழியின் எளிமைப்படுத்தப்பட்ட அல்லது மக்களால் சிதைக்கப்பட்ட பேச்சு வழக்குகள் வரை, எல்லா இடங்களிலும் துஹாக்கள் சற்றே உருமாறிக் காணப்பட்டாலும், உண்மையில் அவை சிறந்த இலக்கண எல்லைக்குள் அடங்குபவைகளே.

இவற்றைப் படிக்கும்போது வேறு ஒரு விஷயம் புரிகிறது. நம்மை விட சௌராஷ்டிரத்தை சிதைப்பதில் வடக்கே உள்ளவர்கள் முந்தி உள்ளனர். ('முராரி சேஷசாயி' என்ற பெயரை 'மொரார்ஜி தேசாய்' என்று சிதைத்துள்ளனர். இந்த முராரி, மொராரியாக மாறியதற்கு காரணம், 'பி³பா⁴ஷா' என்ற மொழிப்பிரிவில் வரும் வங்காள மொழித் தாக்கமாக இருக்கலாம். எல்லா 'அ' சப்தங்களும் 'ஓ' சப்தமாக மாற்றப்பட்டுள்ளன. ஆயினும் தமிழகத்தில் மதுரை தவிர பிற ஊர்களில் 'அ' சப்தம் 'அ' சப்தமாகவே இருக்கிறது. 'ஓ'வாக மாற்றிப் பேசுவதில்லை.) இதனால் பல்வேறு பேச்சு வழக்கிற்கு உள்ளாகி இருக்கிறது. இது மக்களின் மொழியாக இருப்பதால் பன்னெடுங்காலம் வரை வாய்வழியாகவே பாடப்பட்டு வருகிறது. ஆனால் எங்கும் எழுதப்படவில்லை. எழுதி வைக்கப்பட்டதோ, அரசாங்க மொழி. சமஸ்கிருதம்தான். அதுவே சிறந்த ஆதாரமாக இருப்பது. எனவே சமஸ்கிருதத்தின் துணை இல்லாமல் சௌராஷ்டிர மொழியை ஆராய முடியாது என்பதுதான்.